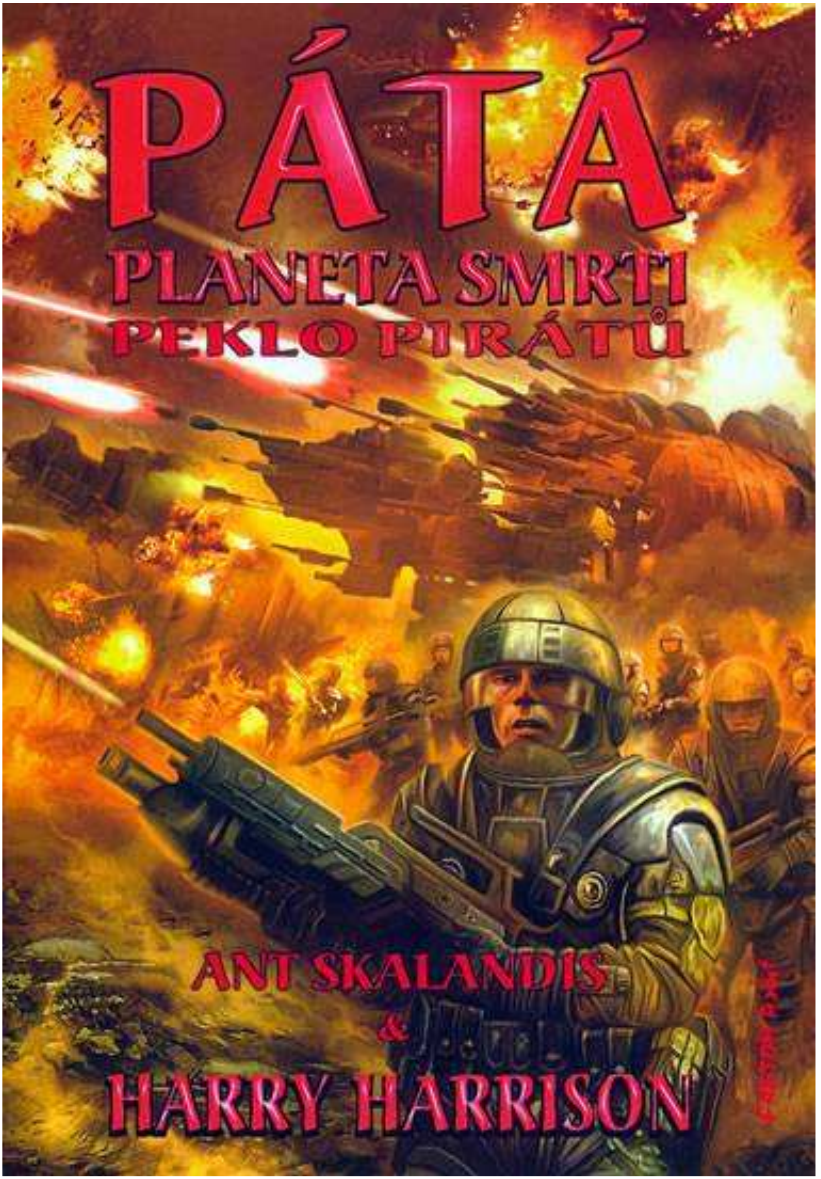

PÁTÁ
PLANETA SMRTI
PEKLO PIRÁTŮ
ANT SKALANDIS
&
HARRY HARRISON

Jason nevěděl, jak by ty příšery popsal, s něčím podobným se zatím nikdy nesetkal. Možná snad Brucco by si se zájmem zanesl do svých mnoho let sestavovaných klasifikací: slepé hadovité ryby s obrovskými tlamami, slepé želvy se čtyřmi zubatými hlavami místo nohou a dvěma silnými přísavkami místo hlavy a ocasu, slepé členovce, zrůdy podobající se vším a svinkám, ovšem velikosti pořádného psa... Bylo jich stále víc a víc.

PÁTÁ PLANETA SMRTI
PEKLO PIRÁTŮ

HARRY HARRISON
ANT SKALANDIS

Harry Harrison ve vydavatelství
FANTOM Print

První planeta smrti
Druhá planeta smrti
Třetí planeta smrti
Čtvrtá planeta smrti - Návrat na Planetu smrti
Čtvrtá planeta smrti - Planeta smrti na cestě bohů
Pátá planeta smrti - Ráj pirátů
Pátá planeta smrti - Peklo pirátů
Šestá planeta smrti *

* Připravujeme

ANT SKALANDIS
&
HARRY HARRISON

PÁTÁ

PLANETA SMRTI

PEKLO PIRÁTŮ

FANTOM Print
2005

Copyright © 1998 by Harry Harrison & Projex International, Ltd.
Cover © 2005 Jan Patrik Krásný
Translation © 2005 Zdeněk Zachodil
ISBN 80-86354-59-8

1

Nepříjemně se lesknoucí bezoký dvanáctinoh, žlutobílý jako lidská lebka, se vzhledem ke své velikosti až nečekaně hbitě vyškrábal po falešné palubě, zachytil se dlouhým chapadlem, posetým ze všech stran přísavkami, zábradlí a zůstal viset. Archie do něj pro všechny případy šťouchl nabitým elektrickým kopím, ale tvrdošíjná mořská potvora, která se po úderu proudem scvrkla, nespadla zpět do vody, ale přímo na palubu, takže bylo nutné opět kopím hlavonožce nasměrovat do odtokového otvoru.

Kerk všechno pozoroval, ustavičně držel hlavonožce na mušce a jak se zdálo, z posledních sil se ovládal, aby nevystřelil.

„Tak vidíš, Kerku, neříkal jsem to? Čím blíž jsme k Epicentru, tím jsou hejna těchto měkkýšů početnější, a je jich stále víc."

„Nejsou agresivní?"

„Zatím ne. Tady ten se na palubu vyškrábal spíš ze zvědavosti."

„Jasně, chtěl se přesvědčit, kolik krve je v našich tělech," zamračeně zažertoval Kerk.

„Jistě, pokud bychom mu to dovolili," souhlasil Archie, „klidně by nás vysál, ale jak jsi viděl, nenapadl nás."

„Vy teoretici," zavrčel Kerk. „Kolik zbývá k Epicentru?"

„Kolem pěti kilometrů, víc ne," odpověděl Archie.

Bylo vynikající počasí. Na obloze nebyl jediný mráček, moře vypadalo tak klidné, jako by to nebylo moře, ale nějaký malý potůček. Slunce pálilo. To všechno se ovšem mohlo v okamžiku změnit - kdo by neznal zákeřné pyrranské počasí! Zatím byly podmínky příznivé, a proto bylo nutné využít každou chvíli.

Po nedávné změně povrchu v souvislosti s posledním

zemětřesením se epicentrum telepatické aktivity pyrranských živočichů, nazývané pro zjednodušení Epicentrem s velkým písmenem na začátku, znovu objevilo téměř na souši, asi dvacet kilometrů od nejbližšího většího ostrova. Dno oceánu se zde zvedlo natolik, že by k němu trénovaný člověk sestoupil i bez akvalungu. Samozřejmě že to bylo nemožné. Do pyrranského moře by se bez pořádně obrněného batyskafu ponořil pouze naprostý šílenec, dokonce i na takové mělčině.

Bylo to podivné místo! Epicentrum, nalezené kdysi dávno Jasonem s pomocí primitivního telepatického zaměřovače, ani jednou nezměnilo svoji polohu, jako by kolem něj neproběhla žádná kataklyzmata. Ani na sekundu se nepohnulo, jako by bylo připoutáno (což je nemožné!) k unikátnímu tekutému jádru planety Pyrrus nebo k nějakému magickému bodu na oběžné dráze v kosmu. Přitom se toho za poslední dobu stalo tolik. Nejdříve to byl na Kerkův příkaz silný jaderný výbuch, který pochoval záhadnou jeskyni společně s celým ostrovem v mořských hlubinách. Později proběhlo několik menších zemětřesení, způsobených vulkány na okolních ostrovech nebo podmořskými sopkami. Nakonec, podle mínění většiny Pyrranů, udeřilo největší zemětřesení všech dob a vyvolalo tsunami, které zničilo nedávno dostavěný námořní přístav, vybudovaný speciálně pro vědecké účely. Naštěstí se hlavní vědecký koráb „Vong" s drahocenným vybavením a přístroji na palubě v té chvíli nacházel dostatečně daleko od pobřeží a nebyl poškozen.

Právě z něj se nyní vydali na průzkum Kerk s Archiem na rychlostním kluzáku. Velkou lodí by se k Epicentru nedostali, zkázonosné místo obklopovala skaliska na mělčinách a korálové útesy. Kerk se totiž chtěl osobně přesvědčit o výsledcích posledních výzkumů mladého učence. Nikdo nebrání vůdci planety smrti ještě jednou pohlédnout do zlověstných hlubin. Skrze tichou a průzračnou vodu může mnoho vidět, ale v každém případě znovu pociťuje vlnu nové nenávisti. Přitom v poslední době žijí tak pokojně. Není to ale dobré! Copak jsou pro opravdové Pyrrany důstojné takové

činnosti jako občas něco zastřelit v okolí kosmoportu, sem tam vyčistit podzemní dopravní tunel, do něhož se vstupy a větracími šachtami opakovaně dobývají všelijaké potvory, nebo pravidelné výpravy do džungle, při nichž hledají nové druhy zvířat? To je k ničemu. Na planetě se nyní rojí víc učenců než vojáků. A kdo nebojuje, ten nikdy nezvítězí.

Tak uvažoval veterán pyrranských válek Kerk během plavby k Epicentru, tak jako předtím záhadnému a nedostupnému.

Nespatřil ale nakonec nic. Dokonce se jim ani nepodařilo doplout až na místo. Ani Archie, dobře informovaný o množství skupin hlavonožců, nebyl připraven na to, co se stalo.

Klidně si pluli po tiché modré vodě, v níž se míhaly protivné bílé koule s dvanácti chapadly, když vtom... člun se v jediném okamžiku ocitl v kypící polévce, či spíše kaši, z těchto tvorů.

„Plnou rychlostí vzad!" přikázal Archie sám sobě, nečekaje na Kerkův povel, vrhl se k ovládání a otočil loď.

Bylo to takřka v poslední chvíli. Od Kerka by se stejně žádného příkazu nedočkal. Šedovlasý obr na něho v přestávce mezi salvami vykřikl pouze: „Jeď!" Kerk střílel po bestiích, náhle obklopujících člun, oběma rukama. Střely trhaly měkkýše na kusy, padali po desítkách do moře, ale noví a noví se jako řeka valili přes zábradlí na palubu.

„Střílej je po jednom!" úpěl Archie, který se do boje také zapojil. „Kerku, takhle potopíš člun!"

Dávky z plazmových pistolí totiž spalovaly nejen neodbytné dvanáctinožce, ale zároveň v místech, kam se nejčastěji střílelo, téměř úplně zbavily člun palubní nástavby. Z trosek se kouřilo a ozývalo se praskání, zdálo se, že již hoří i vlastní paluba a katastrofa je nablízku... Archie, zahnaný do úzkých, ale nakonec musel uznat, že bez použití tak silných prostředků by se jim nepodařilo odrazit útok ani se probojovat na volnou vodu.

Hlavonožci přestali pronásledovat ohořelý, začouzený a proděravělý člun teprve až deset kilometrů od Epicentra.

„Tak vidíš," shrnul zážitek sám se sebou velice spokojený Kerk, otřel si pot z čela a usedl na hasicí soupravu. „A to vy

vědátoři pořád říkáte, že není nutné bojovat."

„Nic takového neříkáme," uraženě namítl Archie. „Bojovat se musí, jenže nejen bojovat, ale i používat hlavu. Teprve pak všechno dopadne, jak má."

„No jo," zavrčel Kerk, „napřed nám myl hlavy Jason, že musíme žít v míru se všemi šípokřídlatci, a teď zase ty... poslyš," napadlo ho náhle, „co si myslíš o té včerejší telepatické zprávě?"

„Myslím, že je pravdivá. Konečně jsme získali pořádné informace o Jasonovi a Metě, o flibustýrech, o té jejich šílené Jamajce i o samotném Morganovi. Nejdůležitější ovšem je, že už není pochyb, že se Jason s Metou vrátí. Při nejhorším k nim můžeme zaletět sami."

„Ale co když je to něčí mystifikace?" nadhodil Kerk. „Tenhle typ spojení nikdo nikdy nepoužíval. Navštívil jsem v životě hodně světů, ale s něčím takovým jsem se nikde nesetkal."

„Je mnohé ve světě, příteli Horatio, o čem se našim smyslům ani nezdá," pronesl zamyšleně Archie.

„To bylo co, verše?" ujišťoval se téměř vylekaně Kerk. Pyrran musel mít zřejmě opravdu nahnáno, když si vzpomněl na takové slovo.

„Jo," přisvědčil Archie, „to byl Shakespeare. Na Juktisu se probírá na školách."

„Ptal jsem se tě na něco jiného," připomněl mu Kerk.

„No víš, bylo by velice hloupé považovat za neexistující něco, co neznáš..."

V tu chvíli Kerkova pistole zamířila Archiemu přímo mezi oči. Bodejť by ne, fakticky nazval nejvyššího představitele Pyrru hlupákem!

„No tak promiň! Asi si nikdy nezvyknu, že jakýkoliv kritický výrok automaticky považujete za projev nepřátelství. Prostě jsem chtěl říct, že například Midi podobné spojení používá už od dětství. Samozřejmě že jí podobných uživatelů není ve vesmíru mnoho, takže vlastně téměř nikdo dálkové telepatické spojení nezná..."

„Tak moment," přerušil ho Kerk, „proč tedy předtím tu

schopnost tajila?"

„A proč zatím nikdo neví o tvé nesmrtelnosti?" odpověděl mu Archie protiotázkou.

Kerkovi opět vskočila zbraň do dlaně, bylo to ale spíše překvapením, a tak bleskově vrátil svoji oblíbenou nablýskanou hračku zpět do pouzdra.

„Midi umí číst myšlenky?" hádal Kerk.

„Jasně," řekl Archie, přivřel oči a spokojeně nastavil tvář slunci, jako by byl někde na pláži. Jako většina obyvatel jeho planety měl velice světlou pleť, téměř bílou, a lékaři proto Juktisáncům nedoporučovali příliš dlouho se opalovat.

„Nedokázala by ta tvoje Midi přečíst nějaké myšlenky, které by nám pomohly zvítězit nad Pyrrem? Třeba myšlenky těch hlavonožců!"

„Obávám se, že myšlenky těch měkkýšů nejsou příliš zajímavé, ale nápad to v principu není špatný... Kerku, jsi pašák! O takové možnosti jsem zatím neuvažoval."

„Tak vidíš," řekl Kerk škodolibě, „a ty mi tu recituješ poezii, ty... vědátore!"

Na obzoru se objevila obří výzkumná loď „Vong". Rychle se k ní blížili a z horní paluby je zdravili máváním vlaječkami. Nu což, pokusili se proplout, bude o čem vyprávět.

Kerk si náhle vzpomněl, že se už dost dlouho chce zeptat na jednu věc: „Archie, tvoje příjmení - Stover - má nějakou spojitost s planetou Stover? Vzpomínám si, jak nás Jason krmil povídačkami o tamních úplně neškodných měňavých pavoucích. Vyhrožoval, že je přiveze ve velkém množství na Pyrrus kvůli důležitému vědeckému pokusu -prý - zvykejte si, chlapi, že existují tvorové, kteří vypadají děsivě a ve skutečnosti jsou neškodní."

„Slyšel jsem o těch pavoucích, Kerku. Pokud naše rodinná legenda odpovídá historické pravdě, planetu skutečně pojmenovali po mém prapradědovi Nickovi Stoverovi, který ji objevil. Já sám jsem na ní ale nikdy nebyl. Jaksi jsem to nepovažoval za důležité. Slyšel jsem jen, že většina lovců z celé Galaxie nadává, že z ní ekologové udělali obrovskou

přírodní rezervaci, skoro muzeum. Prý se tam daří víc než půl milionu druhů zvířat, což je víc než kdekoli jinde."

„A u nás jich žije kolik?" zeptal se Kerk.

„To se ještě nikomu nepodařilo spočítat. Však víš, mutace následuje mutaci. Myslím ale, že o trochu méně..."

Člun se již přiblížil ke korábu natolik, že bylo nepochopitelné, proč Kerka volají k vysílačce. Signál však zapípal, a tak se Kerk ozval: „Stalo se něco?"

„Ano," odpověděl Stan. „Ta Jasonova nová známá, mladá Dolly Saneová, znovu navázala spojení s naší Midi. Asi za půl hodiny zařídí, aby se spojení zúčastnil i Jason dinAlt."

„To nechápu," řekl Kerk.

„Já zatím také ne," souhlasil Stan, „ale Jason žádal, abys byl u rozhovoru i ty osobně."

„No a v čem je problém?" podivil se Kerk, když vystoupil na palubu lodi a stanul přímo před Stanem.

„Musíme rychle odletět do města, protože tady je velice silné rušení."

„Tak poletíme," nenamítal nic Kerk, „moře jsem si už užil vrchovatě."

Stan si prohlížel jeho ruce, začerněné od sazí, a najednou řekl: „Hele! Máš na ruce nějakou přísavku."

„No fuj," rozčílil se Kerk a chtěl si z ruky servat kus pevně přichyceného chapadla.

„Nech to být," nabádal ho Archie, „ať se o to postará Teca. Nejlíp cestou. To mrtvé chapadlo, které tak pevně lne k lidské kůži, se mi příliš nezamlouvá. Pokud mohu soudit, domnívám se, že není až tak docela mrtvé, a myslím, že bude určitě velice zajímat i Brucca."

„Tak poletíme," mávl rukou Kerk.

Vzápětí se ozval: „Ten hnus pálí! Jak to, že jsem si toho nevšiml dřív?"

„Náš rozhovor byl příliš zajímavý," usmál se Archie Stover.

2

Midi s přivřenýma očima napůl seděla a napůl ležela v křesle, které bylo přineseno speciálně pro ni. Podobnou konstrukci, nazývanou biokřeslo, doporučovali při rekonvalescenci těžce raněným, kteří potřebovali absolutní klid a pohodlí. Přibližně totéž nutně potřebovala Midi, aby dosáhla maximální koncentrace vnímání a efektivního využití veškeré své telepatické energie. Stan se otáčel kolem psí-projektoru a čaroval s ovladači jeho regulátorů, aby dosáhl co nejpřesnějšího nastavení na biopole Midi. Rozhodně se nechtěl blamovat, když si dvě dívky na opačných stranách Galaxie usmyslely provést tak smělý a náročný pokus. S důvěrou v Jasonovy dostatečně rozvinuté telepatické schopnosti se rozhodly zariskovat a přepravit na Pyrrus jeho bezprostřední myšlenky, přičemž jedna vystupovala v roli zesilovače - vysílače - a druhá v roli zesilovače - přijímače. Nakonec se to podařilo, i když ne úplně tak, jak si to představovaly.

Zpočátku navázaly už navyklým způsobem pevné spojení. Midi to osobně prožívala jako vstup do prostoru ideálně rovného tunelu s hladkými lesknoucími se stěnami, kterému říkala telekoridor. Potom Dolly požádala Jasona, aby do ní „mluvil jako do mikrofonu", nebo přesněji jako do kamery, protože se osobní kontakt - pohled z očí do očí - ukázal jako nevyhnutelný. Dívka pak začala neobyčejně lehce přenášet na omračující vzdálenost ne Jasonovy myšlenky, zvuky nebo slova, ale jeho celkový mluvící obraz. A tím do přenosu přidávala i vlastní myšlenky. Midi, přijímající signál, pak poopravila světelnými roky lehce rozmazaný Jasonův obraz pomocí vlastních vzpomínek. V konečné fázi, kdy Stan díky psí-projektoru přenesl na velkou obrazovku zřetelný, barevný a pohyblivý obraz Jasona, hlas ani obličej neutrpěl žádným

zkreslením.

Všichni shromáždění Pyrrané byli bezesporu rádi, že znovu vidí živého a zdravého jediného jinoplanetníka v historii, kterého skutečně přijali mezi sebe. A pochopitelně všichni očekávali, že je Jason opět něčím překvapí. Jinak by prostě nemělo smysl uspořádat tak složitý, unikátní a možná i pro zdraví dívek nebezpečný pokus. Obyvatelé planety smrti byli připraveni na ty nejúžasnější novinky. Tím spíš, že už hodně věděli o Jamajce i o Henry Morganovi z minulého spojení. Jasonova přednáška však i tak překonala všechna očekávání.

Byla to opravdu ohromující přednáška, přesněji telepřednáška, a navíc ji nebylo možno přerušit nebo klást otázky. Jediné, co mohl každý z přítomných udělat, bylo tasit pistoli a rozstřílet na cucky psí-projektor i Midi samotnou. Během Jasonova dlouhého monologu skutečně pistole Pyrranů mimovolně vyskakovaly z pouzder do dlaní a nazpět, ke střelbě však naštěstí nedošlo.

Nakonec Midi pochopila princip přenosu, používaný její mladší kolegyní, a poskytla Kerkovi možnost odpovědět. Netušila ovšem, že na druhé straně telekoridoru lidé stojí venku, na svěžím vzduchu někde v lese, a nemají s sebou žádné přístroje. Kerkovu odpověď tedy tlumočila přímo Dolly. Ale to už bylo opravdu na hranici možností. Spojení se nečekaně přerušilo, když Midi ztratila vědomí. Nejenže ze sebe během tohoto mezihvězdného rozhovoru vydala všechno, ale navíc na její nyní vyčerpáním nechráněný mozek začaly drtivě působit neobyčejně silné emoce všech přítomných v sále. Pyrrané kypěli jako rozbouřené mraveniště a ve směsi všemožných pocitů jen občas probleskly nějaké radostné nebo bodré reakce. Většina vyzařovala krajní neklid a také strach, který tradičně pyrransky přerůstal v hněv a zlobu.

Pod osobním dohledem Tecy a Brucca Midi rychle převezli na nemocniční lůžko. Archie, kterému nebylo do smíchu, přispěchal za nimi. Všichni zbývající vyrovnaní a rozvážní lidé nakonec také museli ze sálu odejít, protože posuzování toho,

co uslyšeli, probíhalo velice hlučně. Však také měli obyvatelé planety smrti v tento den důvod křičet jeden na druhého! A jaký! Vždyť Jason (a nikdo jiný!) jim (Pyrranům!) nenavrhl žádný unikátní vědecký pokus ani cestu někam ke všem čertům, ale doslova následující: začít novou, ještě rozsáhlejší válku s pyrranskými tvory!

„Přátelé, jsem velmi rád, že mě nyní nemůžete přerušit," začal Jason se zářivým úsměvem. „Strávil jsem na cestě a na cizích planetách téměř dva měsíce a to je dost dlouhá doba. Hodně jsem přemýšlel o našich problémech a daleko od domova se o nich přemýšlí snáze a jednodušeji. To, co vám nyní navrhnu, není náhodný geniální nápad, ale velice důkladně promyšlený logický plán. Navedu na planetu Pyrrus eskadru kosmických flibustýrů - nejzuřivějších, nejšílenějších, nejnemilosrdnějších a nejvycvičenějších vojáků z mezihvězdných prostor Galaxie."

Na okamžik se odmlčel a pak pokračoval: „Chtějí obsadit naši planetu, protože ji považují za jednu z nejbohatších. Budou na ní hledat ložiska vzácných kovů v horách a skryté poklady v džungli, všude budou pátrat po vzorcích vzácných zvířat. A hlavně se pokusí probít do Epicentra, které tato zvířata řídí, protože doufají, že tam najdou chybějící ukrytou součástku z hvězdoletu „Beran". To já je navedl právě na Pyrrus. A na něm právě na toto místo. Jen jedno -alespoň dočasně - hledat nebudou. Vás. Vůbec totiž neočekávají, že se s vámi setkají. Namluvil jsem jim, že Pyrrané jsou nejchytřejší rasa ve vesmíru, a proto se považují za neporazitelné. Vysvětlil jsem flibustýrům, že umíte válčit, ale do boje se zapojujete teprve tehdy, až zahynou všechna vaše vycvičená dravá zvířata, poštvaná na nepřítele. A že budete osobně hájit pouze Epicentrum. Na to jsem naše nepřátele zvlášť upozornil. Flibustýři prostě budou muset bojovat se šípokřídlatci, rohonosy, křídlobodci, kajmany s měděnými zuby, se zdivočelými dorimami i slepými hlavonožci. Však uvidíme, kdo s koho!

Než boj skončí, zahyne mnoho pirátů i pyrranských tvorů.

My dobře víme, jak rychle se rozmnožují, však je už nějakou dobu pozorujeme. Možná se nám přitom povede pochopit podstatu neporazitelnosti planety smrti. A možná se, protože čert nikdy nespí, flibustýrům podaří na něco přijít, jsou to vynalézaví lidé a nemají horší techniku než my, a vyčistí Pyrrus od všeho člověku nepřátelského. Teprve pak se rozhodneme, jak vyčistíme pianem od nich. Nejspíš s nimi uzavřeme dohodu, protože jsem je navnadil na ten proslulý hvězdolet, představující magický klíč k všemohoucnosti. Planeta jim ostatně k ničemu není, mají už svoji vlastní a nejen tu, dokonce několik. A navíc jsou to v podstatě hvězdní kočovníci.

To už ale odbíhám. Přejdu přímo k praktickým záležitostem, protože se obávám, že se Dolly unaví a nebude už schopná předávat moje slova. Takže, postupujte následovně. Za prvé - najděte nebo vydolujte od Bervika a kupte za jakékoli peníze, které pak všechny vrátím, co nejsilnější generátor zobrazovacího pole. Není žádoucí, aby kdokoliv nalezl Otevřené město nebo Welfův kosmoport. Za druhé - urychleně vybudujte něco podobného kosmoportu na opačné straně planety, v nejdivočejší džungli. Tam mohou naši „hosté" přistát. Za třetí. Malé děti, nemocné, těžce raněné a přestárlé okamžitě evakuujte na Felicity, pro případ, že by se něco zvrtlo. Za čtvrté. Argo i všechny bojeschopné koráby uveďte do plné pohotovosti a vyšlete je na oběžnou dráhu. Za páté. Ať nejlepší hovorní planety předvedou svoje schopnosti a poštvou pyrranskou přírodu na cizáky. Tohle představení je nutné provést v co nejširším měřítku a co nejrychleji. Lidem připravte ústupové cesty pro případ, že by piráti okamžitě zahájili palbu. Za šesté. Pro ochranu Epicentra použijte nejlepší automatické zbraně. Lidé tam nemusejí být, pro ten účel bude nejvhodnější robot, kterému na Egrisi říkali ohňový drak. Vzpomínám si, že jsem ho daroval Midi, ale myslím, že v tomto případě nebude svoji oblíbenou hračku postrádat. Za sedmé. Máme tam ještě něco? Ne? Tak to je všechno."

Jason se odmlčel, na okamžik se zamyslel a pak

pokračoval:

„Ostatní budeme řešit průběžně během operace. Máme na to tři týdny. Pokusím se získat nějaký čas, ale možná se mi to nepodaří. Námitky se nepřijímají. Tento proces už nemohu zvrátit. Maximálně mohu zajistit nějaké zpoždění. A ještě něco. Pokusím se k vám dostat před flibustýry, abychom mohli všechno probrat osobně. Nebude to snadné a bude to asi i nebezpečné. Takže mě očekávejte, přátelé, a připravujte se."

Obrátil se přímo k vůdci Pyrranů, svému starému příteli:

„Doufám, Kerku, že mě teď slyšíš. Jestli můžeš, promiň mi, že jsem zvolil řešení, které může být pro osud Pyrru důležité, aniž jsem se poradil s tebou. Víš, již dlouho považuji planetu Pyrrus za svůj domov. Navíc ani Meta nebyla proti..."

Jason se náhle nějak rozpačitě odmlčel (otočil se zřejmě k Metě) a obraz vzápětí zmizel.

Kerk měl jen malou chvíli na to, aby si připravil odpověď, myšlenky mu divoce vířily v hlavě, a když se šedovlasý vůdce v celé výšce postavil před široce rozevřené oči sotva již dýchající Midi, nevěděl, zda se mu podaří vyjádřit to nejdůležitější.

„Jasone, bojím se, že Pyrrané neumí vést válku cizíma rukama. Nedokážeme jen tak nečinně přihlížet a ze všeho nejspíš zahájíme boj na dvou frontách. To, čeho se obávám..."

Víc už se Kerkovi nepodařilo říci, protože právě v tom okamžiku Midi ztratila vědomí.

„Smrt Jasonovi!" zařval Clif a přerušil tak ponuré ticho, které v sále zavládlo.

Tím zahájil diskusi.

Udatný kosmický střelec nedávno dovršil dvacet let, podle pyrranského chápání už dávno nebyl mladík, a tak se měl umět ovládat. Jenže Clif svoje pocity ovládat nehodlal:

„Smrt Jasonovi! Prodal naši pianem! Byl jsem ještě příliš mladý a nic jsem nechápal, když se tento škůdce u nás poprvé objevil. Pamatuji si ale, jak ho nebohý Skop chtěl zabít, kdyby tomu v rozhodující chvíli nezabránila Meta.

„Zmlkni!" přerušil ho ještě hlasitěji a vztekleji Grif. „Využíváš jen toho, že tu Meta není. Kdyby tu byla, takhle by sis mluvit nedovolil!"

Grif byl ještě mladší, ale právě jemu se podařilo být prvním Jasonovým učitelem na Pyrru a pak společně se svým bývalým žákem a Metou prodělal krvavou válku na planetě Felicity. Nic tak nesblíží jako společný boj a mladý Grif byl pevně odhodlán nedopustit, aby jeho spolubojovníky někdo urážel.

„Buďte zticha oba!" zařval Kerk. „Ještě neřekli svůj názor starší a zkušenější. Odkdy se na Pyrru zapomíná na subordinaci a vojenskou disciplínu? Jestli je Jason něčím vinen, tak jedině tím, že nám dal možnost odpočívat. A my jsme si ten odpočinek nezasloužili. Nezapomínejte, mládeži, že jsme už jednou naši planetu nepříteli málem přepustili a smířili se s tím. Nebýt Jasona, nikdo z nás by tu dnes nebyl..."

Kerk se zastavil, aby se nadechl, a Rhes přestávku využil, aby se do sporu o lidských právech vmísil neméně silným hlasem.

„Nemáš tak úplně pravdu, Kerku. Jason svou hlavou a penězi nám skutečně pomohl znovu vybudovat město, kosmický přístav, obnovit doly. Ale jedině lesní Pyrrané, moji bratři, skuteční obyvatelé planety smrti, nikdy svůj svět neopustili. Možná právě díky tomu jsme se sem opět vrátili. Nás, kteří jsme se narodili a vyrůstali v džunglích, vždy hřála a hřeje prostá myšlenka, kterou ve šlépějích našich otců, dědů a pradědů odkazujeme všem ostatním více než tři sta let: „Na Pyrru lze žít!" Pokud to lze, je to nutné. Naše planeta není jen děsivá - je i krásná. Stojí to za to, bojovat za ni, ovšem ne tak, jak jste to dělali dříve vy. Spíš tak, jak to dnes navrhl Jason. V jeho nápadu je ukryta velká moudrost - postavit proti sobě dvě nejsmrtonosnější síly v Galaxii. A přitom je to čistá matematika - minus krát minus dá plus. Jen si to spočítejte! Vlastně ani nemusíte, je to geniálně jednoduché. Čestné slovo, kdybychom měli před lety takové technické vymoženosti jako dnes, osobně bych na Pyrrus přepravil ty nejdivočejší

Temuchinovy nájezdníky..."

„Vaše nadšení nesdílím, Rhesi," vzplanul nečekaně Stan. „A divím se mu. Vyvolává totiž mimoděk otázku, nač bude tato válka vám, hrabošům?"

Při slově hraboš se téměř všichni přítomní ošili a sálem se přehnala vlna vzrušení. Stan však nevzrušeně pokračoval:

„Ano, urazil jsem vás, ale necítím se vinen. Protože nyní uvažujete ne jako občan Pyrru, ale jako vychytralý hraboš. Jen ať obyvatelé města opět bojují, když jsou tak hloupí ať ještě jednou vymřou společně s útočícími flibustýry, přečkáme to v džungli a pak si budeme normálně žít. Není to tak?"

‚Že se nestydíš, Stane?!" vykřikl nyní Naxa, kterému už také povolily nervy. „Kdo vás zachraňoval a vytahoval polomrtvé zpod trosek vašeho starého města? Kdo vám pomáhal bojovat s novými nepřátelskými mutanty? Copak zase začneme říkat „my" a „oni"? Nevšiml sis, že se Pyrrané již několik let zabývají společnými úkoly?"

„To je sice pravda, Naxo," neuklidnil se Stan, „ale jestli začne válka, řešení společných problémů ihned ustane. Nechápu, nač, u všech ďáblů, sem máme tahat armádu zvířeckých kreténů z druhého konce Galaxie! Jestli chceme totálně zničit zdejší biosféru, je to přece tak jednoduché! Vždyť máme nyní tolik peněz, že si můžeme nakoupit celou armádu neporazitelných robotů - zabijáků. Můžeme minimalizovat defektní porody a rozumně využívat odpady. To je ta vaše válka. Copak jsme v minulosti na našich poradách neposuzovali obdobné šílené návrhy? Proč se k nim opět vracet?"

„Pochopils to špatně, Stane," pokoušel se mu to vysvětlit Rhes. „Jason navrhuje obrátit proti pyrranské přírodě kromě techniky flibustýrů i jejich s ničím nesrovnatelnou nenávist."

„Bylo málo naší nenávisti, než jsme zjistili, že plodí, rozkvétá, stupňuje se a s ještě větší chutí rve zuby všechno živé? Copak vám to tehdy váš milovaný Jason nedokázal? Nenávist rodí zase jen další nenávist," dodal už uklidněný Stan.

„Tehdy byla taková situace," pronesl zamyšleně Rhes.

„Dnes už ale nemáme na vybranou," dokončil za něho Naxa.

„Ale samozřejmě že máme!" nesouhlasil Kerk. „Co je to za hloupé řeči?"

„A copak?" zeptal se Rhes tónem, který dával jasně najevo, že odmítne jakýkoliv protiargument.

„Prostě se nevzdáme - to je všechno!" vypálil Stan, který rozhodně neměl náladu na žertování a ani nepočkal na Kerkovu odpověď.

Kerk se však neurazil, a dokonce mu i pokynul, aby mluvil dál, pokračuj, Stane, přesně to jsem měl na mysli já.

„Prostě se nevzdat. I to je dost. Nehrát žádné divadlo. Počkat si na ně ve vesmíru a tam si to s nimi rozdat."

„Bojovat tam, kde jednoznačně prohraješ," okomentoval to tiše Rhes.

„Co?" vykřikl Stan a instinktivně tasil pistoli.

„Nic." Rhes ho už rovněž držel na mušce, ale byl absolutně klidný. „Řekni mi, kolika bojů ve vesmíru ses osobně zúčastnil?"

Na přímou otázku Stan neodpověděl, protože by to k ničemu nebylo, ale nevzdal se a pokračoval ve výčtu možností:

„Můžeme se spojit s jinými planetami, jejichž obyvatelé jsou zkušenější v kosmickém válčení."

„Aha," protáhl Rhes, „takže pozveš vesmírnou flotilu Ligy světů, uvedeš do pohotovosti agenturu a útočné oddíly Zvláštního výboru a nakonec vyvoláš - pátou nebo šestou? - galaktickou válku. Místo toho, abychom si svoje problémy vyřešili sami. Bravo, Stane."

Stan zahanbeně zmlkl. Do ticha se znovu ozval ostrý hlas tvrdošíjného Clifa:

„Já si myslím, že musíme vyzbrojit Argo a okamžitě se vydat na Jamajku! Smrt flibustýrům!"

Navrhl sice pro Pyrrany nejpřijatelnější řešení, nikoho ale nepřesvědčil. Znovu nastalo ticho a v něm zazněla Rhesova

otázka:

Myslíš si tedy, Kerku, že nemáme uposlechnout Jasonův návrh?"

Nic si nemyslím, Rhesi," odpověděl podrážděně Kerk. Nedovedu se podřizovat a vy všichni to dobře víte. Nečekejte tedy nyní ode mě nějaké příkazy... Archie!" zvolal náhle.

Archie stál ve dveřích, minutu nebo možná i déle.

„Co je s Midi?" zeptal se Kerk.

„Je v pořádku," ujistil přítomné Juktisánec. „Obyčejné vyčerpání. Teca mě ujistil, že znovu vydrží i mnohem delší telepatické spojení. A kromě toho... ačkoli, teď na to není čas. Zřejmě jsem někoho svým příchodem přerušil."

„Ale vůbec ne," řekl Kerk, „chtěli bychom znát tvůj názor na Jasonův plán. Proto je možná dobře, že jsi neslyšel předešlou diskusi."

„Zřejmě ano," souhlasil Archie. „myslím, že tu ani není o čem diskutovat. Je nejvyšší čas začít něco dělat. Copak to nechápete? O tak grandiózním ekologickém, biotechnologickém, sociologickém a čert ví jakém ještě pokusu mohla věda dříve jen snít a my budeme jeho přímými svědky!"

„Jako zavšivenec v lázních," zavrčel Stan.

Kerk se k němu přidal téměř stejným tónem: „Nikdy by mě nenapadlo, že budu celý život bojovat jen proto, aby ze mě na stará kolena udělali pokusného králíka!"

„A proč králíka, Kerku?" zasmál se Archie a pokusil se všechno obrátit v žert. „Objekty zkoumání mohou být všechny druhy organismů, včetně komárů, šípokřídlatců a obrovských ještěrů... a pochopitelně i tak netypického tvora, jakým je člověk. A uvědomme si, přátelé, že je věda zkoumá bez ohledu na to, co si pokusné objekty přejí."

„Ty demagogu!" zavrčel Kerk a odešel ze sálu, aniž by bouchl dveřmi.

Příkaz o postupném provádění „Jasonovy iniciativy" byl Kerkem podepsán v následujících hodinách, v podvečer, když seděl u svého stolu a hleděl oknem na krvavě rudý oceán, do něhož zapadalo slunce, a lehké chvějivé odrazy žlutorůžových

obláčků na hladině vypadaly jako skupinky těch odporných měkkýšů, jejichž útok odrazili.

Ještě stále ho pobolívala ruka po operaci. Spolu s tím proklatým chapadlem bylo totiž nutné odstranit i část svalu.

3

Jason chodil po Morganově prostorné kanceláři v královském paláci a bod za bodem opakoval pohlavárovi flibustýrů všechno, nač nesmějí zapomenout, než se vydají na tak náročnou výpravu. Morgan si všechno zapisoval, jako snaživý písař, aby mohl ráno předat potřebné informace svým podřízeným.

Jason, navyklý z mládí na bohémský styl života, pociťoval největší příliv intelektuálních sil v noci, proto teď sestavovali definitivní plán letu pod příkrovem tmy, jako dva spiklenci. Vykonavatelé jejich příkazů tou dobou dospávali před posledním, nejnáročnějším dnem přípravy. Však se také něco naběhají, jako psi! Teprve během letu si budou moci pořádně odpočinout. To ví každý kosmický výsadkář nebo voják regulérní flotily, a tím spíš kterýkoliv pirát.

V prvních dnech po startu nikdo na nikoho neútočí, jedině v meziplanetárních válkách. Probíhá sžívání se posádky mezi sebou, prověrka všech systémů lodi, průzkum a rekognoskace, kontrola radiového spojení, prostě všechno, co chcete, jen ne boj. Hlavně žádné hvězdné bitvy. Tam je totiž nutné, kromě vojenského pořádku, také beze ztrát doletět. Někdy se obvyklý nudný let v normálním prostoru nebo ve skokovém režimu táhne i několik týdnů.

Otázka, v jakém režimu letět k planetě Pyrrus, to byla kapitola sama pro sebe. Morgan pochopitelně hořel netrpělivostí. Snil o útoku na určenou planetu, nejlépe hned zítra, což samozřejmě nebylo principiálně možné. Na druhou stranu za sebou toužil zanechat nějakou památku, a tak se chtěl vynořit u nějakých tří bohatších planet, aby se podrobněji seznámil s místní meziplanetární dopravou. O napadení planet nehovořil - proč by se měli tak rozptylovat? Jenže připravit flibustýrskou posádku o obvyklou zábavu by bylo

nespravedlivé.

Jason se samozřejmě vnitřně bránil jakémukoliv loupení. Vzpomínky na útoky na zcela bezbranné nevinné lidi v něm neustále vyvolávaly smutek a společně s ním i vztek, který se projevoval pouze impulsivně sevřenými pěstmi. Jenže na druhou stranu by bylo krajně nerozumné Morgana dráždit. V honbě za abstraktním dobrem (jak jinak by šlo nazvat touhu ochránit veškeré bezbranné v Galaxii před všemi darebáky?) ztrácel reálnou šanci dát milovanému Pyrru delší čas k přípravě.

Nakonec byly mučivými myšlenkami týrány obě smluvní strany stejně. Bylo proto přijato jakési polovičaté řešení - poletí a uvidí se. Hodnocení budou dělat až podle okolností.

Stupeň Morganovy důvěry k Jasonovi byl nyní téměř bezmezný. A přece se za důvěrou skrývalo plíživé zlo. Morgan velice dobře věděl, že Jason ani jednou nepoužil systém dálkového spojení pro rozhovor s Cassylií, Felicity, jinými planetami nebo někým ve vesmíru. To byl velmi silný argument. Jenže dávalo mu to právo nějak začít svoji hru, až nakonec opustí Jamajku? Jason na to odpověď neznal. Samozřejmě že začne s podvratnou prací, vlastně už s ní začal... jen jestli postačí hrdý název „Veliký Jason, který vystřídal Starého Suse", aby od sebe odvedl veškerá podezření?

Jason se rozhodl, že dokud neodstartují do vesmíru, dokud neopustí ten zlodějský neproniknutelný obal Jamajky a Morgan tak nad nimi ztratí výhodu, kterou mu poskytují „mateřské zdi" v podobě dvoumilionového společenství pirátů, do té doby se nebude raději na nic ptát. Jako by otázek bylo málo... Teprve až vstoupí do kosmu, až se nadechne z plných plic sterilního vzduchu z lodního rozvodu, teprve pak se rozhodne, co udělá a kdy s tím začne. Třeba se jim naskytne šance a podaří se jim uprchnout.

Samozřejmě že zatím se jim nic takového nenaskytlo.

Zato plán bojových operací rozepsali dostatečně podrobně. S konkrétními úkoly pro každou loď, s upřesněním vybavení

jednotlivých bojových jednotek zvláštními druhy zbraní - nadzemními stroji, kluzáky, podvodními stroji i letadly, speciálními roboty, ohňomety a uspávacími bombami ... v této části byl spis notně obsáhlý. Zvlášť ožehavý byl problém speciálních ochranných obleků, nutných pro pohyb v mimořádně agresivní přírodě Pyrru, protože flibustýři byli navyklí ohánět se šavlemi v lehkých oděvech.

Morgan byl postaven před náročný úkol v souvislosti s dvojnásobnou pyrranskou přitažlivostí. Jason navrhoval v průběhu cesty postupně zvyšovat umělou přitažlivost na palubě lodi tak, aby na konci letu dosahovala minimálně trojnásobku, a možná ještě lépe čtyřnásobku zemské přitažlivosti. Pak budou pyrranská dvě gé pro flibustýry hračkou a budou tak dokonale připraveni k boji v nelidských podmínkách strašlivé planety.

Jason ještě Morganovi zpaměti nakreslil mapu Pyrru v podobě dvou polokoulí a zanesl na ně důležité oblasti obývané všelijakou havětí, ovládanou chytrými domorodci. Také nakreslil poměrně věrně, i když nepříliš malířsky zdařile, podobu nejnebezpečnějších tvorů.

Příprava armády pirátů zkrátka běžela plným tempem. Jako místo, kde je ukryt hlavní cíl jejich pochodu, Jason pochopitelně označil Epicentrum, které je chráněno vychytralými a zlověstnými Pyrrany obzvláště důkladně.

Jen Meta nebyla tento jeho přístup schopna ocenit. Jason se totiž skutečně snažil, aby s ním nebyla, když se zabýval podobnou instruktáží. Jednak nechtěl příliš upozorňovat na to, že je jeho žena rodilá Pyrranka, a za drahé, bylo tu nebezpečí, že se jeho milovaná neudrží a bude jednat poněkud. .. neadekvátně. Meta rozumem chápala, že to nyní jinak nejde, aby se společný projekt s piráty nezvrtl, ale srdci nepřikážeš... Dopadlo to tak, že tvrdá Pyrranka a cituplná žena, sídlící v jednom těle a takříkajíc v něm sama se sebou bojující, nakonec postupovaly ve vzácné shodě a ani jedna tak proradné jednání vůči rodné planetě nevítala.

Start se neúprosně blížil. I Dolly na něj netrpělivě čekala.

Konečně se dostane ze zajetí a bude volná! Nevěděla ještě přesně, kdy to bude, protože ji flibustýrský „Conquistador" zatím nevezl na její rodnou planetu Zunbar, ale Dolly pevně věřila, že pokud ji nenechají na Jamajce, je návrat domů pouze technickým problémem. V každém případě jí to tak jednou řekl Jason, který na tom již pracoval.

Skutečně o tom velice vážně uvažoval. Proč by měl vláčet na daleký vražedný Pyrrus mladou zelenookou vědmu? To je přece hloupost! Jenže Morgan s tím slaboduchým výmyslem nejspíš souhlasí, netuší, že Dolly je dokonalý prostředek pro spojení s vnějším vesmírem. „Uklidni se," říkal Jason sám sobě, „nepospíchej. Všechno se podaří, jen musíme odstartovat..."

I Robs čekal na den odletu netrpělivě a dychtivě. Zamilovaný mládenec ani na minutu nezapochyboval, že se se svou milovanou dostane do libovolného bodu ve vesmíru, ať to stojí, co to stojí. Na dotaz, zda je to možné, Morgan Jasonovi vysvětlil, že flibustýrský zákon pamatuje i na podobné případy. Zatímco Morgan zpaměti přednášel příslušný bod, Jason se již poněkolikáté podivoval šroubovanému slohu místních právníků.

„...pokud ještě před složením přísahy, nejpozději do šestnácti let věku, plnoprávný občan (Copak jsou děti plnoprávné? Vždyť přece mluví o dětech!) požádá (Jakou formou?) z nějakého závažného důvodu (A to je co? Kdo určuje stupeň závažnosti?) o opuštění Jamajky, může to udělat, pokud jeho rodiče nebo jeho pěstouni nic nenamítají (Ať jsou osvíceni!)."

Pěstouny mladičký bukanýr neměl a rodiče pochopitelně nic nenamítali. Otec byl považován za zabitého a matce to bylo jedno. Doslova. Na této divoké planetě totiž děti milovali pouze abstraktně, jako domácí mazlíčky nebo nějaký zvláštní druh věcí, a ke svým vlastním potomkům, navíc již odrostlým, se chovali neuvěřitelně lhostejně. Jason silně pochyboval, že by Henry Morgan povolil nějakému jamajskému klukovi tak snadno opustit flibustýrskou budoucnost na základě nějakého

všemi zapomenutého odstavce zákona, ovšem Robsův případ byl zvláštní, protože o něj projevil zájem sám veliký Jason.

Proto byla chlapcova práva uznána a jeho další osud se bude samozřejmě řešit až na lodi.

Start prostě očekávali všichni. Také auksnis šveris, který bude zanedlouho uložen do nákladního prostoru „Conquistadora", nečekaně zahrál podivnou melodii, jako kdyby oživl. Jason poměrně přesně odhadl, co to znamená: zapojila se automatika, signalizující vznik silného magnetického pole a tlustého ochranného pole kolem malého hvězdoletu. Pochopitelně to mohlo znamenat i něco jiného, protože pokud si vzpomínal, při nakládání „Berana" do lodi Argo žádná hudba nehrála...

Piráti, kteří se stali svědky tohoto nepochopitelného jevu, upadli společně do skutečného mystického vytržení a dost dlouho nebyli schopni promluvit. I Morgan na to zareagoval nějak divně. Napřed se celý naježil, pak se schoulil jakoby bolestí, a když vyslechl Jasonovo vysvětlení, nedůvěřivě se zeptal:

„Říkáš signalizace? A co když nás to varují bohové před naším letem?"

„Ale styď se, Henry!" pokáral ho Jason. „Jací bohové? Není boha kromě Krista. Copak tě to v dětství neučili?"

„No, to ano," připustil Morgan. „Jenže mně se ten zpívající hvězdolet moc nezamlouvá. Co kdybychom ho nechali tady?"

„To je směšné a hloupé," řekl Jason. „Proč bychom tedy měli letět? Najít třetí součástku, a mezitím ztratit tu první? Tady ho nikdo nehledá a po cestě se nám „Beran" může hodit. Věř mi, ten zlatý hvězdolet je pro nás nesmírně důležitý. Ty se přece v technice vyznáš, Henry! Vyznáš se i v téhle. Poslyš, nechtěl jsi tady náhodou nechat i ten ovládací procesor? Co kdyby nějaký padouch Jamajku otevřel celé Galaxii?"

„To ne, procesor vždycky vozím s sebou," řekl už téměř uklidněný Morgan. „Dobrá, přesvědčil jsi mě."

Konečně odstartovali. Všechno proběhlo absolutně

normálně. Dokonce až moc. Korábы stoupaly nad planetu a mizely v černotě vesmíru - jeden za druhým, ve vzorném pořádku. Nikdo se nikoho nechystal zabít, osm a půl tisíce lidí se společně vydalo na cestu hledat tajemství. Moc pěkné!

Jason náhle pocítil, že se mu Jamajka opouští nějak těžce. A slíbil sám sobě, že se sem určitě vrátí. Tohle se mu stávalo téměř na každé planetě. Dnešní smutek však byl obzvlášť tíživý. Bylo to ale pochopitelné, s léty začínají být všichni lidé sentimentálnější.

Náhle si vzpomněl na svoji první knihu, z níž se na Porgorstorsaandu naučil číst. Jak to bylo zajímavé! Daleko zajímavější se pak ukázalo číst další knihy, které získával všemi možnými způsoby. Jednou se mu povedlo, když se farmářský synek Jason přidal k vojákům, dostat do domu urozeného aristokrata, který měl, na poměry jejich planety, velice rozsáhlou knihovnu. Ve vysokých policích bylo uloženo přes tisíc svazků.

„Vy jste je všechny přečetl?" vydechl mladý milovník knih.

„Skoro všechny," přiznal aristokrat poctivě, „ale přečetl jsem ještě mnoho dalších, které doma nemám."

„No páni!" ještě jednou se podivil Jason. „Já bych chtěl přečíst všechny knihy na světě."

„Mládenče," usmál se smutně aristokrat, „za celý život člověk může přečíst asi tak deset nebo patnáct takových sbírek. To je maximum."

„A kolik je celkem knih na světě?" zeptal se Jason.

„Tolik, kolik je hvězd na nebi, kolik je stromů v lesích, kolik je kapek vody v oceáně," zněla odpověď.

Jasona pak na určitou dobu přešla chuť ke čtení.

Stejně tomu tak bylo i s planetami.

Obydlená část vesmíru obsahuje více než třicet tisíc světů s podobnými podmínkami, jaké má Země.

Jason si nějak spočítal, že se mu z nich podařilo navštívit méně než tři sta. Velice zesmutněl. Nikdy se mu nepodaří uvidět všechny planety v Galaxii. A přitom by tolik chtěl! Pravda, nyní z něho udělali nesmrtelného, ale když se nad tím

zamyslel, nic to na věci nezměnilo. Jednoduchá aritmetika říká, že pro úplný průlet napříč Galaxií by potřeboval žít ještě stokrát déle. Za prvé to může být velice nudné a únavné a za druhé, po pěti tisíci letech se lidstvo usadí na miliónech nových světů a určitě i v dalších galaxiích... To by byla nekonečná honička. Existoval takový starý paradox o Achillovi, který nikdy nemůže dohonit želvu... čistě z matematického hlediska.

4

První den letu si ho Morgan pozval k poradě ne na kapitánský můstek, ale do laboratoře, kde budou mít klid a nikdo je nebude rušit.

„Poslyš," zeptal se nečekaně, „proč se tvoje planeta jmenuje Pyrrus?"

Jason se nenechal zaskočit a klidně odpověděl: „Začnu tím, že to není moje planeta. Už jsem ti říkal, že jsem se narodil na Iolku, a navíc..."

„Pyrrhos byl vládcem Épeiru," ještě překvapivěji mu do řeči skočil Morgan. „Bojoval na straně města Tarentu. S Římany, pokud mě paměť neklame. Napřed je porazil u Hérakleie v roce 280 před Kristem a potom, o rok později, zvítězil ještě jednou, u Auscula. Tam řecký vládce přišel téměř o celou svoji armádu. Podobná vítězství se od těch dob nazývají Pyrrhovými. Je to tak?"

Flibustýr to s tak dlouhou citací učebnice dějepisu poněkud přestřelil. Jason se usmál, okamžitě totiž pochopil smysl otázky, a jelikož cítil svoji převahu, bez rozmýšlení odpověděl:

„Ničeho se neboj, Henry! Zapomněls na jednu důležitou okolnost. Vládce tvého milovaného Épeiru umřel až šest let po tomto vítězství. Takže ty to přežiješ, ty milovníku mystických příměrů. A co se týká tvé armády... copak ses někdy zajímal o životy jednotlivých lidí?"

„Ha! Bravo, Jasone!" zatleskal Morgan. „Dobrá odpověď, trefa! Vidím, že i ty znáš starobylé legendy."

Položenou otázku Morgan jakoby neslyšel a Jason se rozhodl, že ji raději nebude opakovat.

„Samozřejmě!" prohlásil. „Historie mě vždycky bavila. Pyrrhovo vítězství - to není vůbec žádná legenda, to je historický fakt. Koukám, že jsi tyhle informace vyhrabal z nějaké přenosné knihovny typu Mark - 9."

„Mark - 9 - 03," opravil ho Morgan. „Tenhle typ je lepší."

„A o planetě Pyrrus a jejím současném stavu tam nic není?" zeptal se Jason ledabyle, ačkoli v něm byla malá dušička.

Vypadalo to, že si s ním Morgan pohrává jako kočka s myší. Pokud by totiž nějaký pilný blb z Ligy světů bez Kerkova svolení zařadil do báze, určené pro přenosné knihovny, soubor ucelených informací o planetě smrti, stálo by to nyní Jasona život. A nejen jeho! Během půlhodiny ho s Metou a možná i Dolly s Robsem rozsekají na kousky, bez ohledu na všechna proroctví Starého Suse a všechny předpovědi neznámých bohů, znajících tajemství hvězdoletu „Beran".

„Představ si, ani slovo," řekl Morgan. „Už jsem se s něčím podobným setkal. O některých planetách, které velice dobře znám, oficiální instituce buď nic nevědí, nebo nechtějí mluvit. Příčiny mohou být různé..."

Smrtonosné ostří, které už Jason málem cítil na krku, se zarazilo a odvrátilo jinam. Jasonovi se ulevilo, v duchu si oddechl. Navenek na sobě nedal nic znát.

„Také jsem svého času ty informace hledal," oznámil, „a našel jen dávnou poučnou historku o řeckém vladaři, který přišel o armádu."

„Kdy to vlastně bylo?" zeptal se Morgan. „Kdy jsi poprvé narazil na Pyrrus?"

Otázka Jasona nezaskočila. Pro tento případ měl již dávno připravenou poměrně přesvědčivou historku, nelišící se příliš od skutečnosti. Utíkal prý tehdy před majiteli zavedené prosperující herny, kasina „Mlhovina" na planetě Mechauta, na kosmoportu vběhl do první lodi, kterou spatřil, a tou byl právě superkřižník Pyrranů. Uprchlíka objevili teprve až na planetě, a protože okamžitý zpáteční let nebyl právě naplánován, Jasonovi se povedlo něco přes měsíc zkoumat džungli vztahů lidsko-zvířecí civilizace. Je pravda, že z té doby strávil asi dva týdny na lůžku napůl polomrtvý, když se vzpamatovával z dvojnásobného přetížení. Ve zbylém čase se mu však podařilo zjistit mnoho zajímavého. Informaci o zvláštním postavením Pyrru ve vesmíru a o množství cenností, které se na něm

skrývaly, mu později potvrdili jistí učenci ze světů v centru Galaxie.

V poslední části svého vyprávění se Jason příliš nezabýval podrobnostmi, aby tak umožnil pochopit, že se právě zde skrývá jeho nejdůležitější tajemství. Pověz takovému Morganovi všechno, co víš, a on tě vyhodí v polovině letu jako nepotřebné harampádí. Flibustýr se totiž nikdy netajil tím, že se k lidem chová podle toho, jestli jsou potřební. Pokud ne, pryč s nimi. Hlavní složkou jeho charakteru byl bezmezný cynismus.

Jeho dřímající soukromé strachy se silněji projevily jen občas. Právě na nich postavil Jason svůj plán, bylo jen nutné vybrat vhodný okamžik.

Morgan ho pozorně poslouchal, ostražitě na něho hleděl a zjevně si sám pro sebe probíral, kolik pravdy je v tom, co slyší. Na závěr bůhvíproč získal výbornou, téměř blahosklonnou náladu. Objednal pro každého pohár vynikajícího odemirského portského, které okamžitě přijelo skrze stěnu na vozíku, usrkával tmavorůžový aromatický nápoj a začal vzpomínat na svoje mládí na planetě Kazan. Nakonec z toho byla poměrně přátelská beseda, které Jason využil a nenápadně se dotkl jedné dost ožehavé otázky:

„Kam vlastně letíme, Henry? Nejsem přece tak bezvýznamný člen posádky, mám právo to vědět."

„Máš právo?" protáhl zádumčivě Morgan. „No, možná máš pravdu, můj milý Mucharibe. Poprvé vystoupíme z mimoprostoru pozítří, poblíž planetárního systému Gama Brontosaura."

Morgan hvězdy nazýval barbarskými názvy kosmických tuláků dávných dob. Jason ale okamžitě pochopil, o které nebeské těleso jde. Během bouřlivého života se mu podařilo seznámit se s nejrůznějšími způsoby pojmenovávání hvězd, souhvězdí, hvězdokup i mlhovin. Důkladné hvězdné katalogy, sestavené ještě na staré Zemi, byly současnými hvězdoplavci téměř zapomenuty a ani generální hvězdné soubory vědeckého centra Ligy světů nebyly schopny určit jedinou

souvislost pomocí astrometrie a astronomie.

Jason si totiž vzpomněl, že právě v blízkosti této hvězdy se nachází pátá planeta, podobná Zemi, jménem Zunbar, a srdce mu začalo bít rychleji. Na nic se však nezeptal a vyčkával, až mu Morgan vše objasní důkladněji.

„Není to špatné místo," prohlásil Morgan po chvíli. „Pět obydlených planet kolem jedné hvězdy, to je vzácný případ, a dalších čtrnáct poměrně blízko. V těchto končinách vždycky najdeme, co potřebujeme. Těžaře uranu z Kyklopu, finančníky z Cartageny, odvážné lovce zvěře, kteří přilétají odevšad na Odemiru, bohaté povaleče ze Zunbaru..." tady schválně udělal pauzu. „Ještě nikdy se nestalo, že bychom během cesty nenarazili na nějakou zajímavou loď."

Jason nechtěl dopředu prozradit, že o tomto systému něco ví, ale když už některá jména padla, nemělo smysl, aby dál dělal mlčenlivého.

„Vzpomínám si na jeden takový případ," řekl mnohoznačně. „Skutečně známá oblast. Nebojíš se pokoušet štěstí, když se sem vracíš tak brzo? Připomíná mi to ruletu, když vsadíš znovu na číslo, které padlo v minulé hře."

„Klidně budu štěstí pokoušet, Jasone. Už jsem to tak několikrát udělal a zjistil jsem, že odvážnému štěstí přeje. To je taková stará průpovídka."

Jason sice chtěl odporovat, že ta průpovídka se kdysi používala v úplně jiných případech, ale Morgan pokračoval:

„Na tohle ses mě stejně nechtěl zeptat. Tebe nejvíc zajímá, jestli pustím tu dívku domů, že?"

Jason přisvědčil.

„Na tuhle otázku ti ještě nemohu odpovědět. Napřed se musím s někým poradit."

„Na lodi, nebo rádiem?" zeptal se Jason přímo, když Morgan odpovídal tak otevřeně.

„Ani jedno, ani druhé. Musím se osobně setkat s jedním člověkem na Odemiře. Jeho jméno ti nic neřekne, ale půjdeme s ním jednat společně. Slibuji."

Byla to podivná informace, ale Morgan mu už nic víc

neprozradil. Jason i tak uhodl, že u Gamy Brontosaura vystoupí z mimoprostoru právě kvůli tomuto setkání.

„Tak jsme si popovídali a teď k další činnosti," zakončil Morgan rozhovor. „Je nejvyšší čas na fyzickou přípravu. Požádám Missona, ať hned zrychlí na přetížení dvě a půl gé. Co myslíš, zvládnou to moji chlapi časem?"

„Nevím, ale myslím si, že to přeháníš, Henry," namítl Jason. „Řádný trénink, jak ty říkáš, nejde provádět takovým způsobem, že oddělíš fyzičku od ostatních věcí. Tak třeba právě teď jsme měli mluvit a popíjet portské při zvýšené přitažlivosti."

„Promiň, ale přece mě nebudeš hned první den tak týrat. Jen ať si posádka zvyká, já si teď půjdu lehnout do antigé křesla a všechny ostatní pošlu do háje. Sám jsi přece říkal, že jsi na Pyrru proležel dva týdny, než sis zvykl?"

„Bylo to tak," souhlasil Jason, ale hned dodal: „Ovšem dnes už tak dobře přetížení nesnáším. Pyrranský trénink je minulostí."

„Takže ti přeji dobrou noc, Mucharibe." Tímto přáním dal Morgan Jasonovi najevo svoji blahosklonnost. „Ale ty dvě a půl gé stejně nařídím."

Zmáčkl tlačítko, umístěné na opěradle křesla, čímž otevřel stěnu laboratoře a dal tak najevo váženému hostovi, aby se co nejrychleji odebral do své kabiny, dokud ještě může chodit a nemusí se plazit.

5

Planeta Odemira byla oficiálně pod protektorátem Zunbaru, ale fakticky neměla vlastní vládu, města ani průmysl, pokud nepočítáme celou síť malých vinařských podniků. Odemira byla proslulá právě svým vínem - zvláště portským, jerezským, muškátem a brandy. Zunbarci ji převážně využívali jako obrovský národní park, kam jezdili odpočívat milovníci procházek po lese, lovu ryb a sběru veškerých lesních plodin - hub, jahod a jiných plodů, mechů, šišek, lišejníků, a hlavní odemirské delikatesy - chuťově vynikající oranžové plísně, rostoucí na hladkých kmenech ticholistů. Jedině tady byl po celý rok povolen lov na neuvěřitelně rychle se množící kožešinové zvíře - bubuzanta, jehož kožky byly po celé Galaxii vysoce ceněny. Vyvézt z Odemiry živého bubuzanta bylo přísně zakázáno, i když se mezi návštěvníky samozřejmě objevili i pašeráci vzácných zvířat. Prostomyslné kupce na „rychle rostoucí" materiál nacházeli snadno a ti pak bubuzanty s tupým nadšením odváželi na rodné planety a tam se je pokoušeli rozmnožovat. Jenže odemirská zvířata se vůbec nerozmnožovala a zavile odmítala v jakýchkoliv podmínkách potravu, v důsledku čehož hromadně hynula. Zunbarská ani žádná jiná věda to nebyla schopna objasnit.

Sami obyvatelé Odemiry měli k vědě poměrně slabý vztah. Žili v chatrčích v lesích jako divoši a hospodařili veskrze primitivně, i když pěstovali obilí a měli i domácí zvířata. Nejvyšší kulturou se vyznačovali vinaři, kteří si stavěli domy z hlíny. Na rozdíl od ostatních Odemirců dokonce poslouchali rádio a milovali video. Spojením drsných životních podmínek a velkého objemu informaci zvenčí došlo k tomu, že na Odemiře byli velice populární všelijací mágové, šamani, kouzelníci, zaříkávači i obyčejní šarlatáni, tíhnoucí k okultním naukám a hrající si na nejmoudřejší. Zkrátka, každý rodilý Odemiřan se

tak trochu považoval za čaroděje. Zvlášť po džbánku dobré brandy nebo dvou džbáncích vynikajícího vína.

Z malého kosmodromu, pochopitelně postaveného Zunbarci, se vydali pěšky po pěšince vedoucí mezi vysokými kmeny stromů a hustým křovím. Dýchalo se zde neobyčejně lehce, celý les působil mírumilovně. Šumění listí, ptačí hlasy, praskání větviček pod něčími těžkými tlapami, občas poměrně blízké vrčení a chrochtání... Jason si představil, jak by tu Meta pálila napravo nalevo. I on sám, když poodešli pár kroků od výsadkového člunu, začal zcela automaticky sledovat okolí pistolí, která mu okamžitě vskočila do dlaně. Morgan prohlásil, že zdejší zvěř ve dne neútočí a zbraň že může skrýt, ale Jason stejně ještě několikrát zareagoval, věren pyrranskému výcviku, na neznámé zvuky v křoví podél cesty zcela jednoznačně.

Morgan šel jako první, za ním Dolly a pak Jason. Skupinu, jdoucí po úzké pěšince, uzavíral Eddie Hook. Morgan přibral Hooka jako pomocníka a možná i tělesného strážce. Ovšem proč s sebou bral i Dolly?

Právě kvůli tomu se při opouštění lodi odehrála nepříjemná scéna. Jen taktak se podařilo přesvědčit Metu, aby zůstala na lodi, protože Morgan její účast na tomto podivném letu na Odemiru kategoricky zakázal. Ovšem jakmile se vzápětí ukázalo, že s nimi musí letět i Dolly, k předešlým vzteklým výkřikům se přidaly i plamenné protesty Robse, který svoji milovanou nechtěl v žádném případě pustit.

Tehdy Jason všechny okřikl: „Mlčte!!"

V nastalém tichu promluvil zlověstným hrobovým hlasem:

„Jestli se s Dolly nebo se mnou něco stane a během naší nepřítomnosti se někdo pokusí ublížit Metě nebo Robsovi, bohové tuto loď rozbijí na kusy a auksnis žveris přijme do sebe pouze nás čtyři a bude pokračovat v cestě Galaxií."

Byla to velice rychlá improvizace, normální posádka by se něčemu podobnému vysmála a považovala by to buď za vydařený, nebo naopak hloupý žert, ovšem přítomní u vstupních dveří křižníku „Conquistador" reagovali poněkud

jinak. Meta se zachvěla, Dolly přivřela oči, jakoby v očekávání úderu, a zbývající piráti, včetně Robse, se vyděšeně pokřižovali. Dokonce i absolutní cynik Morgan po určité chvíli udělal znamení kříže a tiše řekl:

„Má pravdu. Tak se stane."

Po tak vážném prohlášení se už nikdo neozval.

Jestli Morgan tomu žertíku věřil, nebo ne, potřeboval se zřejmě na Odemiru dostat právě v této sestavě. Během sestupu vůdce flibustýrů přiznal, že letí za jeho dobrým známým, starým místním kouzelníkem, který Morganovi již nejednou pomohl v důležitých věcech. Poprvé to bylo před deseti lety, kdy všemocný Odemiřan doporučil pirátskému nájezdníkovi, aby změnil trasu, a přesně mu předpověděl výsledek zoufale odvážného dobrodružství. Když vše dobře dopadlo, Morgan uvěřil čarodějovu věšteckému nadání a od té doby se s ním v nestandardních situacích vždy radil.

Henry považoval za nutné upozornit, že starce je třeba oslovovat woodoo, i když to není jméno, to je tajné. Jason ihned pochopil, oč jde, v překladu ze starodávné angličtiny totiž woodoo znamenalo šaman nebo kouzelník.

Právě nyní se blížili k domu velkého woodoo.

Kouzelník byl vinař. Všude kolem jeho hliněné chaty stály a ležely sudy a sám hospodář se povaloval uvnitř na kavalci před obrazovkou videa, upíjel něco z dřevěného džbánku a vesele se smál kouskům zunbarských umělců. V místnosti byl silně cítit tabák a vinné výpary. Dolly se mimoděk otřásla, když překračovala práh tohoto polotemného dusného obydlí.

Jasonovi stačilo patnáct minut, aby pochopil, že je woodoo typický podvodník a šarlatán. Jeho vědomosti byly podle všeho podivuhodně omezené a věštecké vidiny musel mít vykutálený stařík nejspíš pod vlivem alkoholu. Morganovo vyprávění o zlatém hvězdoletu a Jasonově vlastní výpravě na stařík příliš silný dojem neudělalo. Ovšem když se Jason pokusil přeložit název lodi „Beran" do různých jazyků, kouzelník nečekaně bouřlivě zareagoval na slovo „okrotkavi".

Morgana tato skutečnost neobyčejně rozčílila a Jason velice rychle pochopil, že jiným egrisánským slovům woodoo nerozumí, takže všechna jeho rozmáchlá gesta a obracení očí v sloup je hrané divadlo, určené pro hlupáka. V roli hlupáka dobrovolně vystupoval Morgan. Jeho bezbřehý cynismus se podivuhodně mísil s téměř dětskou naivitou - kdo mu jednou dobře poradil, poradí mu dobře vždycky! Jason samozřejmě nemohl vyloučit ani možnost, že před deseti lety byl woodoo úplně jiný. Skrze těžký pach kořalky a množství nesmyslů, které ze sebe chrlil, prosvítaly jako skrze mlhu žalostné zbytky zbytečně promarněného telepatického nadání. Dolly to pochopitelně cítila nejsilněji a pokusila se vstoupit do kontaktu s tou částí mozku woodoo, která ještě nebyla úplně degenerovaná. Výsledek se okamžitě projevil.

„To děvče je vědma," prohlásil chraptivým šepotem woodoo. „Zbav se jí, Henry. Nesmí být na jedné lodi se svatyní bohů."

Morgan mu naslouchal a jeho oči začínaly ztrácet výraz.

„A tenhle člověk není jen tak obyčejný," pokračoval zaníceně woodoo a přenesl svoji pozornost na Jasona. Dokonce na něho ukázal prstem.

„No, příteli," pomyslel si Jason, „ještě teď všechno pokazíš! To stačí, svou roli jsi už sehrál. Odpočiň si."

Poslední slova se pokusil woodoo vnutit, a jak to vypadalo, podařilo se to. Stařec se odmlčel a rozkašlal a Jason, ve snaze neohrozit dosažený úspěch, se nenápadně zeptal:

„Mohl by se tu neobyčejný člověk něčeho napít?"

Ukázalo se, že nejenže může, ale dokonce musí. Oficiální část návštěvy tím skončila, ta neoficiální v sobě zahrnovala povinný přípitek na „probuzené a vidící ve tmě" a pak neméně povinné ochutnávání několika druhů voňavé brandy. Woodoo ji uměl dělat lépe než všichni ostatní na planetě a byl na to strašně pyšný. Stařík se bez ohledu na úctyhodný věk ochutnávání účastnil nejaktivněji, a proto usnul a nevyčkal ani odchodu hostů. Ještě štěstí, že jim už předtím věnoval tři soudky své nejlepší brandy. Dva byly menší a daly se odnést

pod paží, třetí, asi patnáctilitrový, se rozhodl Jason na loď odnést sám. Nebyl příliš těžký, ale bylo to dost nepohodlné. Jenže - co si vybereme, to nás netíží.

Půl cesty letěli mlčky. Z pití je zmáhal spánek. K řízení posadili Hooka, jako jediného střízlivého. Dolly samozřejmě nic nepila, ovšem za momentální situace nemohla sama začít mluvit.

Nakonec se ozval Morgan:

„Tak jak budeme postupovat dál?"

„Postup je jasný, ale je tu jeden problém. Můžeme poslat s Dolly i Robse?"

„To není problém, Jasone. Můžeš s nimi poslat třeba i Metu."

„Metu?!" překvapil Jasona nečekaný návrh.

„To byl vtip," odbyl ho Morgan. „Teď mě zajímá něco úplně jiného. Abychom za to děvče dostali solidní výkupné."

Flibustýr samozřejmě jinak uvažovat nedovedl. Jasona však tato možnost vůbec nenapadla. Co mu má odpovědět? A musí si pospíšit.

„Ale Henry, woodoo přece radil, abychom se vědmy zbavili, že nám jinak přinese smůlu. Žádat v takovém případě peníze nemusí být dobré..."

„Dostat výkupné je vždycky dobré," řekl ostře Morgan a Jason pochopil, že je další diskuse na toto téma zbytečná.

Morgan se do toho hned pustil.

„Kolik miliónů kreditů je za tebe ochoten zaplatit tvůj otec?" zeptal se Dolly. „Na kolik si tě cení?"

Mladistvé zelenooké vědmě bylo nutné přiznat, že neztratila hlavu. Neprožila měsíc těžkých zkoušek nadarmo. Dospěla a duševně se zakalila při styku s lidmi, pro něž nebyla bezcitnost vadou, ale hrdinstvím.

„Myslím, že si o tom musíte promluvit s mým otcem. Souhlasím s jakoukoliv částkou."

„Ale já ne!" dorážel dál Morgan. „Ronald Sane je bohatý darebák. Co říkáš, Jasone, začneme smlouvat na třech

miliardách a nakonec se spokojíme s jednou? Promiň, polovina bude samozřejmě tvoje."

Morgan otevřeně provokoval, chtěl vyvolat konflikt, čekal slzy, bědování a nesmyslné chování. Proč?

Jason předpokládal, že nutnost podvolit se vůli neznámých bohů nebo vlastnímu vnitřnímu hlasu mu byla krajně nepříjemná. Vůdce flibustýrů nebyl zvyklý poslouchat. Proto byl tak podrážděný, proto se pokoušel bazírovat na maličkostech, když už to hlavní změnit nemohl. Jason s Dolly se drželi z posledních sil a podporovali se navzájem telepatickými impulsy. Nakonec už ale bylo nutné, aby Morganovi řádně odpověděl. Hádat se nechtěl, ale dotírajícího piráta usadit musel.

„Henry, když žádáš výkupné za zajatce, o ceně se nesmlouvá," začal klidně a uvážlivě. „Je to ubohé a hloupé. Máš v rukou život člověka, který je pro někoho jiného bezcenný. Proto ty sám stanovíš cenu a trváš na ní až do konce. Moc velké částky vymáhat také nemůžeš. Čím přemrštěnější požadavky, tím vyšší je jistota, že místo peněz pošlou nějakou zpomalenou bombu nebo útočný oddíl ze slepě poslušných robotů. Doporučuji požadovat maximálně půl miliardy. Počítej s tím, že se zříkám svého podílu ve prospěch věci."

„Ty ses musel určitě věnovat terorismu, Jasone!" prohlásil Morgan nadšeně.

„Ano, Henry, a ne tak ubohému, k jakému se mě teď snažíš přemluvit. Proto mám jedinou podmínku: vyjednávání povedu já sám. Doufám, že chápeš, oč jsem starší a zkušenější?"

Morgan zmlkl. Pak se otočil k iluminátoru a začal se dívat na hvězdy. Uprostřed nich se již matně blyštěl zatím malý, ale rychle se přibližující protáhlý trup „Conquistadora".

Jason ve své kabině napřed vyňal zátku ze soudku a pečlivě nalil do dvou pohárků tmavě kouřovou brandy - sobě a Metě.

„Napijme se na zdraví našeho děvčete, drahá. Můžeš ji

považovat za zachráněnou. Zítra ráno budeme na oběžné dráze Zunbaru."

Dolly stála vedle nich a udiveně mžikala svýma zelenýma očima.

„Ale co otec... a peníze... co když přijde policie...?" Úplně zmatená nakonec zmlkla.

„Vyjednávání povedu já sám," řekl Jason a položil jí chlácholivě ruku kolem ramen. „Jaké jazyky zná tvůj otec?"

„Esperanto, angličtinu, datštinu," začala vypočítávat Dolly.

„A něco méně známého ne?"

„Moment, hm... ano! Polštinu."

„S tou jsem na tom špatně," povzdychl si Jason.

„A co řečtina?" navrhla Dolly. „Řecky trochu umí."

„To se bude hodit," usmál se Jason. „Jsem na tom stejně. Pokusíme se tajně domluvit řecky. Stačí dvě nebo tři věty, víc není potřeba. Víc ani nelze, mohlo by to vyvolat podezření. Tak, Dolly, uklidni se, všechno bude v pořádku."

Přelet z Odemiry na Zunbar se dá při použití druhé meziplanetární rychlosti zvládnout za noc. Dalo by se letět i rychleji, ale Morgan nepospíchal. Před důležitou operací se chtěl pořádně vyspat. Dokonce snížil přitažlivost na lodi z dvou a půl gé na jeden a půl. Bylo to vynikající - Dolly už byla koncem třetího dne z přetížení šíleně unavená a ráda si důkladně odpočinula. Robs si díky svému mládí na spánek nestěžoval a opravdová královna přetížení Meta by spala jako nemluvně, jak se Jasonovi zdálo, klidně i při dvaceti gé.

Jen Jason tu noc oka nezamhouřil. Psal dlouhý a velice podrobný dopis Ronaldu Saneovi. Musel v něm všechno popsat do nejmenších detailů a přesvědčit prosperujícího obchodníka o důležitosti své prosby. Na tom, jak dopis zapůsobí, nyní velmi záleželo. Jason se samozřejmě ze srdce radoval, že se otec a dcera konečně setkají, ale to teď nebylo nejdůležitější. Dolly by klidně mohla letět s nimi na Pyrrus. Určitě by se jí tam líbilo. Ani Robs by nebyl proti. A otec na Zunbaru by také lehce přežil ještě měsíc odloučení od své

milované Dolly. Ovšem šance, která se Jasonovi nyní naskytla díky shodě okolností, byla tak vábivá, že stála za riziko.

Nikomu, dokonce ani Metě, neřekl o myšlence, která ho napadla během cesty na Odemiru a zpět. Všichni se o ní dozví, až za nimi budou ty nejhorší útrapy. Vůbec totiž nebyl přesvědčen o úspěšném průběhu ranní operace.

Spoléhat na Saneův zdravý úsudek jen proto, že se tak jeho jméno překládá ze staroangličtiny? *

* Sane - rozumný, rozvážný, správně usuzující, moudrý

Spoléhat na nevměšování policie, když řada jejích velitelů i na těch nejcivilizovanějších planetách bývá řádně tupá? Má snad spoléhat na důslednost a logiku v jednání Morgana, který se někdy chová nepředvídatelně zběsile a krvežíznivě? Na nic z toho se nemůže spolehnout. Takže v libovolné etapě vyjednávání může nečekaně dojít ke střelbě. Proč Jason něco takového řešil? Nejspíš mu něco takového napovídala jeho intuice. Hlavně však v něm začínala nabývat vrchu nevykořenitelná vášeň hráče nad nudnými rozumovými důvody.

6

Na Zunbar vyslali Eddie Hooka. Měl totiž pro místní orgány nejvíce vyhovující doklad - čistý galaktický pas bez všelijakých podezřelých víz, vydaný celkem nedávno Ligou světů na jméno Turnud Morigo. Laserový identifikátor osoby pod průhledným plastikem dokladu byl přeladěn na hrozivý Hookův vzhled nejlepším falzifikátorem, jakého bylo možné najít na Radomi. A tam, jak známo, se paděláním zabývají téměř průmyslově. Jak už Jason věděl, pro Radomce nebylo nic svaté.

Eddie byl vyslán také proto, že byl jedním z nechytřejších flibustýrů. Pirátský emisar musel splnit nelehký úkol - najít Ronalda Sanea, vysvětlit mu situaci, setkat se s ním mezi čtyřma očima, přesvědčit ho o nesmyslnosti silových variant a pozvat ho k návštěvě „Conquistadora" zvláštní linkou, aby předání výkupného proběhlo podle všech pravidel. Při tom všem mohlo dojít k řadě komplikací, a ačkoli se Eddie mohl kdykoliv spojit s lodí, přece jen musel vzít rozum do hrsti.

Jason navrhl na planetu nikoho neposílat, Sanea najít jednoduše pomocí rádia a začít s ním okamžitě jednat bez všech přípravných šetření a předběžných opatření. Morgan tuto variantu zamítl. Nemohl plně uvěřit tomu, že by někdo byl schopen vyplatit půl miliardy kreditů byť i za milovanou dceru. Podle jeho mínění existovala jediná správná varianta - primitivní vydírání pod hrozbou zabití. Nakonec měl pravdu.

Hooka instruovali společně - Henry dodával rozumy a Jason piloval formulace. Nejdůležitější bylo šokovat Sanea přiznáním, že právě oni zlikvidovali celou jeho rodinu, a držet „klienta" v ustavičném strachu ze smrti dcery, která jako jediná přežila.

Eddie Hook začal právě tím, když se s obchodníkem setkal na břehu osamělého zálivu, kde z vody vyčnívaly podivné

rezavé konstrukce opuštěných a potopených rybářských člunů.

„Pamatujte si, Ronalde, pokud jste sem s sebou někoho přivedl, pokusíte-li se na mě zaútočit nebo mě prostě zadržet, a samozřejmě, pokud se nevrátím ve stanovený čas na naši loď, předmět našeho jednání prostě přestane existovat. Můj velitel je velice nelítostný člověk. Peníze sice samozřejmě potřebuje, ale zesměšňovat se nenechá. A ještě si zapamatujte jedno - o mém životě nebude uvažovat ani sekundu. Použít mě jako rukojmí nemá význam. Když to shrnu - máte jen jedinou možnost, jak dceři pomoci - bezpodmínečně splnit naše podmínky."

Sane beze slova poslouchal, a pokud s ním někdo i přijel, ti lidé byli jako stín.

„Výměnou za děvče požadujeme pět set miliónů kreditů. Chápeme, že sehnat takovou sumu v hotovosti není snadné, proto vám dáváme lhůtu třicet hodin, tedy jeden celý zunbarský den. A ještě něco - místo peněz nám můžete dát cenné papíry na doručitele, máme člověka, který se v nich vyzná, nebo libovolné jiné likvidní a dostatečně kompaktní zboží - kovy, kameny, silné jedy nebo drogy... pokud vím, jste farmaceut, že?"

„Rozumím, pane Morigo," pronesl Sane neobyčejně klidně, jako by probíhala běžná obchodní debata. „Nechejte mi koordináty pro spojení."

„Samozřejmě že vám je dám, ale bude mnohem lepší, když se s námi spojíte přímo z vesmíru a s penězi na palubě, abychom se mohli přesvědčit, že s vámi neletí celá bojová eskadra. Žádám vás, abyste letěl sám, v krajním případě si s sebou můžete vzít jednoho pilota, pokud vám podmínky nedovolí, abyste si k řízení sedl sám."

„Rozumím, pane Morigo," ještě jednou zopakoval Sane, „dejte mi ty koordináty."

Tento rozhovor na břehu Jason později poslouchal ze záznamu a byl nadšen chladnokrevností a životní moudrostí tohoto poměrně mladého člověka. Jaký by ale také mohl být otec tak nadané dívky, jakou byla Dolly?

Té šla hlava kolem. V otcově hlasu slyšela daleko více než ostatní - stěží zadržovanou nenávist, otevřené pohrdání a utajovaný triumf budoucí pomsty. Cítila, že už něco vymyslel ještě dříve, než se setkal s Hookem, vzápětí po tom, co mu zavolal ten darebák, domnívající se, že mluví o Dolly. Otec už měl vymyšleno, jak zachrání ji i peníze.

„To ale není možné," řekl Jason, „ne bez rizika pro naše životy! A vůbec, jak víš, že něco vymyslel?"

„Cítím to," odpověděla Dolly.

Jejímu tušení bylo možné věřit, což se Jasonovi příliš nezamlouvalo.

„Pochop, musíme ho přesvědčit, aby ustoupil. Pokud se nějakým zázrakem zachráníš ty, zahyneme my dva s Metou, celý náš plán ztroskotá. Kromě nás piráty nikdo nedokáže potrestat! Za tvoji rodinu, za všechny zabité a postižené. Chápeš to?"

„Chápu," zašeptala Dolly již téměř plačky.

„Tak něco udělej. Vyšli otci telepaticky všechno, co o mně víš."

„Otec je velice hodný člověk," řekla Dolly, „ale absolutně není schopen telepaticky přijmout mé příkazy. A já jeho myšlenky číst neumím. Snad je to nějaký přírodní zákon? Děti nesmí přikazovat rodičům, i když jsou vyspělejší..."

„U všech ďáblů! Tak o čem se tu bavíme?! Pusť to z hlavy. Je na planetě vůbec někdo, s kým by ses mohla telepaticky spojit?"

„Ne," zavrtěla hlavou. „Skutečně, vím to. Všichni moji přátelé s touto schopností žijí velice daleko odsud, nemohou nic udělat."

„Za třicet hodin se dá udělat hodně," řekl Jason. „Dokonce i překonat některé mezihvězdné vzdálenosti."

„Bojím se, že máme mnohem míň času," prohlásila Dolly.

„Zase tušení?"

„Ano," přisvědčila dívka. „Je to moc špatné?"

Provinilý výraz její tváře byl velice znepokojující. Co jí na to měl odpovědět?

„Ale kdepak, Dolly. Nějak už to zvládneme."

Při tom mu táhlo hlavou: „Nevěš hlavu, dinAlte. Nebuď nervózní. Dolly je už i tak na pokraji hysterie. Přemýšlej, uvažuj, dokud je ještě čas."

Meta navrhla, aby se šli najíst, přemýšlet že mohou později. Jason souhlasil: „Máš pravdu, půjdeme."

Nečekaně dostal nový nápad:

„Dolly, pokusím se tvému otci řecky vysvětlit, že máš na lodi přátele, aby zastavil útok, ale tento argument nemusí stačit. Potřeboval bych nějakou maličkost, ale důležitou. Vzpomeň si, prosím tě.

Mezi tebou a tvým otcem určitě bylo něco, co bys řekla pouze přátelům a co by se nepřátelům nikdy nepodařilo zjistit, prostě by je ani nenapadlo se na něco takového vyptávat. Rozumíš, o čem mluvím?"

On sám tomu příliš nerozuměl, spíše cítil, že něco takového musí být. Poprosil ji: „Vzpomeň si, Dolly, vybav si, co mu mohu říci. Něco důležitého, co nás všechny zachrání."

Dolly svraštila čelo a začala usilovně přemýšlet.

„Máš ještě dost času," uklidnil ji Jason. „Pojďme se najíst."

Spojovací signál se ozval neobyčejně brzy. Dollyina předtucha byla správná.

„To může být jedině on," pronesla Meta při pohledu na Jasonův spojovací náramek, v němž jako doplněk ke zvuku ještě pulsovalo fialové světélko.

Morgan mu přidělil aparátek se složitým systémem rozlišování signálů. Na této vlně mohl posádku „Conquistadora" skutečně kontaktovat pouze Ronald Sane.

V tu chvíli Jason s Metou a Dolly s Robsem seděli v rohu kabiny na jedné posteli jako v transu a v myšlenkách se loučili drah s druhem. Situace byla v každém případě vážná. Všemi toto pomyšlení otřáslo. Vůbec se jim nechtělo mluvit.

Jason rychle vstal a krátce řekl, téměř zavelel:

„Pojďme."

„Počkejte!" zarazila je Dolly. „Na něco jsem si vzpomněla."

„Tak mluv."

„Bylo to asi před čtyřmi roky, otec mě zavedl na kluziště u Průzračného jezera, na něco takového měl vždycky příliš málo času, byl překrásný den, bruslili jsme, honili se a koulovali, klouzali se, nic mi nezakazoval, pak mi v obchodě koupil zmrzlinu, jahodovou, takovou krásně červenou, ačkoli mi matka nikdy v zimě nedovolovala jíst zmrzlinu. Mnohokrát jsem pak vzpomínala na ten zvláštní den na kluzišti. Otec na to také nemohl zapomenout, dokonce mě ani tehdy nebolelo v krku a máma..."

Dolly už se třpytily slzy v očích, a tak ji Jason přerušil, dost možná hrabě, ale v tu chvíli to tak možná bylo lepší: „Díky, Dolly. Jdeme. Teď přichází náš výstup."

Zřejmě asi jen Dolly pochopila smysl jeho poslední věty - Robs ani Meta nevěděli, co je to divadlo a výstup na scéně. Nebylo to ale důležité, jen sama Dolly nyní musela pochopit míru své odpovědnosti za osud přátel, kteří ji předtím zachránili.

Na kapitánském můstku byli Morgan, Howard, Hook, Scott, Caraccioli a Madam Chin. Nejvyšší velení. Misson byl jako vždy zalezlý někde u svých počítačů s kostnatými prsty na všech možných tlačítkách, spínačích a páčkách, připravený v libovolný okamžik na Morganův příkaz nebo i bez příkazu, jen na základě vnitřního hlasu, přelstít, zajmout, neutralizovat nebo zničit nepřítele.

Nač spoléhal ten tak zvláštně sebevědomý osamělý Sane, blížící se k nim v obyčejném výletním člunu? Všechny existující lokátory na „Conquistadorovi" jasně ukazovaly, že v dosahu standardního laserového, plazmového i jakéhokoliv úderu není v jeho okolí žádný jiný objekt.

Prověrka spojení na všech pásmech byla ukončena a Howard, stojící v rozhodujícím okamžiku u ovládacího pultu, vydával do éteru rozkazy:

„Zastavíte tři kilometry od nás a nebudete nic dělat, dokud ode mě nedostanete další příkaz. Všechny naše zbraně jsou zaměřeny na vás. Neuposlechnutí budeme považovat za útok

z vaší strany a odpovíme na ně minimálně tím, že naše loď odletí a vyjednávání okamžitě skončí. Rozumíte? Příjem."

Současné spojení už dávno podobné fráze nepotřebovalo, ale Howard miloval tyto prastaré průpovídky všech radistů.

„Rozumím vám velice dobře," odpověděl Sane. „Co mám dělat dál?"

Morgan pokynul Jasonovi, aby přistoupil, další kolo jednání je na něm, jak se domluvili.

„Přivezl jsi peníze, Sane?" zvolal Jason úmyslně drsně.

Hookovo sadisticko-zdvořilé chování se mu hnusilo. Vyděrače a vraha ani zdvořilost nezmění.

„Ano, peníze mám s sebou."

„Jak jsou zabaleny?"

„Padesát balíčků stotisícových bankovek."

„Jsi sám, Sane?"

„Ne, je tu se mnou pilot, ale nejsme ozbrojeni."

„V pořádku, Sane, teď k tobě přiletí naši lidé v malém člunu, předáš jim peníze."

„Bude tam s nimi moje dcera?"

„Ne, budou tam jenom naši lidé. Tvoje bankovky přepočítáme a přesvědčíme se, že jsou v pořádku, až tady na lodi, ne v člunu. Tak to bude a ne jinak. Vlastně naši lidé se k vám už blíží."

„Jaké ale budu mít záruky, že..."

„Žádné záruky nemáš a mít nebudeš," přerušil ho Jason ostře a pak dodal: „Řekněme - heuréka! - jako záruka ti poslouží mé čestné slovo."

„Na tvé čestné slovo nedám!" Sane se poprvé neudržel a povolil uzdu emocím. „Ty nicko, víš vůbec, s kým mluvíš?!"

„Vím," ohradil se Jason. „Oida me uden eidenai." *

* „Vím, že nic nevím." (řec.) - známý Sokratův výrok

„Co to žvaníš?" zasípal Morgan.

„Pokouším se ho zmást citátem starobylého filozofa," vysvětlil mu Jason, předtím ovšem na okamžik vypnul spojení. „Jestli neumí latinsky, zmate ho to, a to je důležité. Mám totiž pocit, že Sane něco zamýšlí."

„To je mazané," ocenil jeho fintu Morgan.

Sane poměrně dlouho mlčel a pak se nesměle zeptal:

„Mohu si to promyslet, dokud ještě letíme?"

„Chce ještě přemýšlet!" ušklíbl se Jason a dodal, jako by pokračoval v matoucích manévrech: „Tady není o čem. Protože panta rhei. Autos efe." *

* „Všechno se mění, plyne. To řekl velký člověk." (řec.)

„To je taky latina?" zeptal se podezíravě Morgan.

„Přesně to nevím," zahrál si Jason na hlupáka. „Řekl to Herakleitos, takže by to mohla být stará řečtina."

To už ale nebylo důležité, protože Sane odpověď zařval hezky od plic novořečtinou:

„Přestaň citovat klasiky, ty zatracený piráte! Řekni taky něco vlastního!"

„No konečně! Došlo mu to!" zaradoval se Jason v duchu a rychle odpověděl:

„Nejsem pirát, ale přítel. Věř mi. Neprotiv se jim. Tvoji dceru ti vrátíme. Peníze ti vrátím později. Je ti to jasné, ty dobytku?!" dokončil mezijazykem.

„Co je to za nesmysly?!!" vycítil Morgan něco nekalého, začal skoro hulákat a málem mu vytrhl mikrofon. „Ptám se, co je to za nesmysly?"

„To nejsou žádné nesmysly," řekl Jason jakoby nic, přičemž opět neopomenul vypnout spojení. „Sane se mě právě pokoušel obelstít. Myslel si, že mi může nadávat řecky, protože se jen chlubím, že umím cizí jazyky, a ničemu nebudu rozumět. Tak jsem mu odpověděl stejně! Však jsi slyšel."

Morgan na něho nedůvěřivě pohlédl, ale to už se z člunu

znovu ozvala řečtina:

„Opravdu mi chceš pomoci? Dej mi tedy ještě nějaký signál, abych pochopil, že ano."

Sane byl pašák! Všechna slova vykřikoval přerývaně a zlostně.

„Toho hulákání už bylo dost," řekl Jason Morganovi, „měním taktiku vyjednávání. Teď už ho šetřit nebudu." A do mikrofonu pronesl: „Sane, na okamžik si představ, že se Dolly už vrátila, vydali jste se spolu bruslit na Průzračné jezero, Dolly si hraje a dovádí, ty jí pak kupuješ jahodovou zmrzlinu, ačkoli jí to matka v zimě zakazuje... Copak ti tvoje dcera nestojí za nějakých mizerných pět set miliónů?"

„Dobrá, souhlasím," vydechl tiše Sane.

„Jsi skutečná jednička!" nadchl se Morgan, rozesmál se a poplácal Jasona po rameni.

Právě v tu chvíli se dokončilo spojení bojového člunu s výletním a jeden z flibustýrů hlásil: „Máme torbu s penězi."

„Jaká torba?" blesklo Jasonovi hlavou. „Tak to je ta Saneova lest! Proto nic neřekl, když se ho zevrubně vyptávali, jak budou peníze zabaleny. Není to ale dvojitá hra? Že by mi stále nedůvěřoval?"

„Hej, vy, na člunu!" vykřikl. „Torbu vraťte majiteli. Vezměte jen balíčky. Na lodi máme dost vlastních tašek."

Nastala dlouhá odmlka. Možná jen překládali peníze a možná v tom zlověstném tichu tam na dvou spojených člunech právě probíhala nějaká děsivá scéna.

„Sane," zeptal se nakonec Jason, přemáhaje roztřesené nohy. „Co se tam u vás děje?"

„Nic. Vaši lidé přepočítávají balíčky."

„Přesně tak!" ozval se jeden z flibustýrů.

„Pohněte, chlapi, čekáme na vás," řekl Jason.

„To je dobré," pochvaloval si Morgan. „Co v té torbě mohlo být?"

„Co já vím! Na každé planetě mají nějaké technické novinky. Copak se dá uhodnout, čeho konkrétně se máme bát?"

Zanedlouho už přepočítávali peníze. Několik náhodně vybraných balíčků rozbalili a prověřili každou bankovku, jiné balíčky jen pootevřeli a dobrou polovinu zbylých nechali bez kontroly. Jason měl pocit, že nebyli podvedeni. Vem to čert, jestli se ukáže, že je tu o deset miliónů míň. Co je to deset miliónů kreditů pro přičinlivého flibustýra? Dvě hodiny práce se šavlí! Není to tak, braši?

Piráti byli rozjaření, zapomněli na Sanea, na Dolly i na Jasona. Peníze jsou tady, to ostatní je vedlejší.

Morgan pohlížel střídavě na svoje hrdlořezy a na čelní obrazovku a nějak podivně se usmíval.

„Vypálit teď na něho ze všech hlavní?" mumlal si pro sebe pod nos, zjevně mluvil sám se sebou. Kromě Jasona ho zřetelně zaslechla i Dolly.

„Ba ne," pokračoval Morgan v samomluvě. „To by bylo hloupé. Ronald Sane je drahocenný ptáček. Musíme ho chytit. Za toho dostaneme ještě více."

A náhle se obrátil k Jasonovi:

„Nemám pravdu? Co myslíš?"

Tak nečekaný zvrat nenapadl ani Jasonovu nejbujnější fantazii. Překvapilo ho to natolik, že nejmíň třikrát naprázdno otevřel a zavřel ústa, než dokázal pronést jediné slovo. Metina pistole zareagovala daleko rychleji, ale Morgan si už na toto gesto zvykl. Zkušený flibustýr pochopil, že nevystřelí bez povolení svého muže.

„Ty ses zbláznil, Henry!" vyhrkl nakonec Jason. „Tohle přece nejde. Sane určitě není hloupý a vlastní bezpečnost si zajistil. Věř mi. Díky tvé lačnosti odsud neodletíme a všichni tu zahyneme, místo abychom letěli, jak jsme měli původně v plánu, na Pyrrus, kde bychom získali skutečné bohatství."

Jeho slova však k Morganovi jakoby nedolehla. Vůdce flibustýra sice dokázal snít o holubech na střeše, ale v konkrétní situaci mu byl vrabec v hrsti milejší. Jason na něho nyní křičel již téměř hystericky a všichni piráti na ně mlčky hleděli.

„Nedělej to, Henry! Je to absolutní pitomost. Sane sem

přinesl celý svůj majetek, i když je to jeden z nejbohatších lidí planetárního systému. Jeho lidé nám to neprominou! Zahyneme! Vrať mu děvče! Vzpomeň si, co říkal woodoo! Zahyneme úplně zbytečně!"

„Ne, Jasone," řekl Morgan ledovým tónem. „Ve tvých slovech není logika, jen emoce. Chci znát názor ostatních."

Na můstku zavládlo hrobové ticho. Jason pohlédl na své přátele. Meta ještě stále držela v ruce pistoli, které si nikdo nevšímal, a Dolly hleděla na Morgana ještě upřeněji než tehdy v paláci na Jamajce, a ve ztmavlých očích jí blýskaly ostré zlaté jiskřičky.

Morgan se nečekaně chytil za hlavu a zeptal se, aniž se na někoho obrátil:

„Co je to se mnou? Bolí mě hlava, strašně..."

„Navigátore!" přiskočil k němu Hook. „Co je ti, navigátore?"

„Strašně mě rozbolela hlava," zopakoval ještě jednou Morgan a zasténal.

Tehdy Jason procedil skrze zuby:

„To tě potrestali bohové."

Morgan na něj pohlédl matnýma očima, ještě jednou zasténal slábnoucím hlasem, jak strašně ho bolí hlava, a zůstal v bezvědomí viset na rukou flibustýrů, kteří ho zachytili.

„Co mu je, Jasone?" zeptal se vyděšeně Howard, málem jako u lékaře.

„Možná se něčím otrávil včera na Odemiře," řekl Jason, „nebo je to z toho proklatého přetížení!"

A po chvíli dodal jakoby nic:

„Starý Sus nás varoval, že se něco takového může stát. Převezmi velení, Howarde. Odešlete ty děti."

Pak zapojil mikrofon a zavolal na člun:

„Sane, přepočítali jsme peníze. Všechno je v pořádku, očekávej svoje zboží stejným člunem... jen děti budou dvě, nelekej se, s tvojí dcerou posíláme ještě chlapce, jmenuje se Robs."

„Našli jsme ti zetě!" dodala Madam Chin hravě a touto větou uvolnila napětí.

Piráti se rozesmáli a začali nadšeně povykovat. Howard zavelel:

„Zaveďte je ke vstupu."

Morgan seděl v křesle a divoce koulel nevidomýma očima, když do něho nalévali rum.

V chodbě se Jason rychle šeptem zeptal Dolly:

„Co jsi s ním udělala?"

„Nic hrozného, myslím, že se z toho dostane. Už dříve jsem věděla, že dokáži způsobit lidem bolest, ale nikdy jsem to nezkoušela. Čestné slovo, Jasone, nikdy."

„Jsi pašák, děvče! Doufám, že se ještě někdy uvidíme. A teď spěchejte!"

Jason políbil Dolly na tvář, potřásl Robsovi na rozloučenou rukou a postrčil oba k vstupním dveřím člunu, který už byl připojen ke vstupu do lodi.

Podařilo se. I střelbě se podařilo vyhnout. Výletní člun se normálním, klidným způsobem dostal mimo dosah veškerých palubních zbraní.

„Doufám, že už Dolly stihla otci dost vysvětlit," pomyslel si Jason. „Možná už otevřel dopis, a možná..."

Do zmatku na kapitánském můstku, kde se pomalu probíral Morgan, Howard svým jediným okem tupě zíral na ukazatele přístrojů a Madam Chin tiše vykládala Metě, jaké šaty si koupí pro slavnostní přivítání doma po návratu, se nečekaně ozval ostrý signál Saneova osobního kanálu.

„Jasone!" zazvonil Dollyin radostný hlas jako zvoneček. „Slyšíš mě?"

Radostí však pronikalo zjevné znepokojení.

„Slyším, co se děje? Jsou nějaké problémy?"

„Jaké bych teď mohla mít problémy?! Prostě jsem se chtěla ještě jednou s vámi rozloučit. I otec ti chce poděkovat."

Howard až překvapením zachrochtal a můstek ohlušil zlostný křik v řečtině:

„Okamžitě vyhoďte všechny plastové obaly z peněz! Zbývají vám už jen tři minuty!"

„To je ale číslo! Díky, příteli! Teď se přece nemohu vrhnout

k penězům a začít z nich strhávat obaly. Při nejlepším by mě zastřelili a v každém případě svázali jako šílence. Musím to říct aspoň Howardovi a Hookovi, ale raději ještě moment počkám. Dík, drahý Rony!" Tyto myšlenky prolétly Jasonovi hlavou rychlostí nouzového startu a vzápětí začal chrlit nadávky a kletby ve všech jazycích, které znal, nehraně a s chutí. Nadával, dokud mu chechtající se Howard nevysvětlil, že už dávno mikrofon vypnul.

Tato pauza by mohla postačit.

Jason se plácl do čela a vykřikl:

„Přátelé, už jsem to pochopil! Chtěl nás otrávit pomocí torby, a když jsem mu na to přišel, Sane měl v záloze připravenu ještě jednu variantu - plastové obaly. Chlapi, honem vybalte všechny peníze a obaly nahažte do odpadové komory. Rychle, dělejte, nebo to mám udělat sám?"

Howard na něho zíral jako omámený, ale Hook najednou řekl:

„Má pravdu. Dělejte, hněte sebou! Copak nevíte, že kdo se brání, toho Bůh brání? A ty, nevěřící Tomáši," řekl Howardovi, „seber kousek toho svinstva do hermetického kontejneru a odnes ho Missonovi k analýze."

Podle Jasonova chronometru zbývalo osm sekund do konce lhůty, když se za posledním kouskem smrtonosného obalu zavřel hermetický poklop odpadové komory.

Misson Jasonovo varování nakonec potvrdil. Pod vrchní, pomalu se rozpouštějící vrstvou jakoby polyetylenové folie se nacházela směs dvou látek, které pod vlivem kyslíku okamžitě vstupovaly do bouřlivé chemické reakce s následnou tvorbou obrovského množství velice těkavého a smrtelně jedovatého plynu. Sane byl zřejmě nejen šikovný obchodník, ale i vynikající chemik. Patrně podobné hříčky i vynalézal.

Morgan se druhý den Jasonovi neomluvil - omlouvat se neuměl - ale zjevně se cítil provinile a vyhlížel oproti minulosti dost poděšeně. Bodejť by ne! Málem zahubil sebe i celou posádku. Poprvé nesmírná lačnost a zbrklost vůdce flibustýrů nebyla kladem, ale záporem. Zachránil je jen zásah

neznámých vzdálených bohů. To bylo něco!

7

„Je vůbec možné s takovým člověkem seriózně spolupracovat?" zeptala se nevěřícně dopálená Meta, když konečně zůstali sami.

„O jemu podobných se říká, že jsou pány svých slov," podotkl Jason. „Když chtějí, jde to, když ne, ani párem volů je neobrátíš."

„No právě! Jenže to podle mě vůbec není k smíchu. Nemám už nejmenší chuť přihlížet, jak provozuje ty svoje podlosti. Myslím, že dnes už bychom odsud mohli utéct, nebo ne?"

„Bohužel ne," řekl klidně Jason. „Nemůžeme dělat vůbec nic."

„Ale já už nechci - rozumíš?! - nechci být na jedné lodi s takovým člověkem! Je horší než divá zvěř, horší než android, horší než Solwitz. Je to vyložená... nestvůra!"

Jason ji objal. „Miláčku, jenže ty nejsi náš specialista na nestvůry. Vím, že máš ve zvyku je odstřelovat. Ještě chvilku vydrž, potom poletíme domů, obludy začnou požírat jedna druhou a my jim v tom ještě pomůžeme."

Meta zmlkla, zamyslela se a potom se zeptala: „Kam teď vlastně letíme?"

„Morgan má zase namířeno k Radomcům. Říká, že ještě nekoupili vše potřebné."

„Už jsme venku z mimoprostoru?"

„Ještě ne, ale za chvíli se z něj vynoříme."

Stalo se to nečekaně brzy. Po signálu bojové pohotovosti následoval zpočátku hlučný dusot nohou po chodbách a vzápětí ostrý přechod do stavu absolutní beztíže - bez jakéhokoli varování. Howard zřejmě právě provedl jakýsi šílený a nepochopitelný manévr. Ještě štěstí, že měli obuv s magnetickými podrážkami, díky nimž bylo možné normálně jít a nepoletovat.

Howardovi s Morganem právě v tu chvíli do řeči příliš nebylo. V podobných případech byl signál vydáván automaticky, a pokud byl hlasový, byl většinou doprovázen nějakým vysvětlením. Ovšem pokud vám celou hlavní obrazovku zabere cizí koráb, který se právě přímo před vámi vynořil z mimoprostoru a porušil tak všechna myslitelná pravidla, stejně žádný čas na uvažování nemáte.

Pokud se vám například rozladí lokátor skokového režimu, normální pilot se pokusí vynořit z mimoprostoru v dostatečné vzdálenosti od všech planetárních systémů. Ovšem pokud je lokátor v pořádku, znamená to jediné... přepadení!

Primitivnímu hrubému čelnímu taranu se podařilo vyhnout, nepropukla ani střelba, ačkoli křižník vyhlížel dostatečně připraveně. Na vítězství v boji s celou pirátskou flotilou neměl šanci, ovšem v samostatném souboji s „Conquistadorem", jeden proti jednomu, by pirátům pustil řádně žilou.

„Za takové žertíky se vyhazuje do kosmu bez skafandru," zavrčel Morgan. „Zničím je, rozmetám na kusy, jestli to pořádně nevysvětlí!"

„Počkej, kapitáne," namítl Howard, upravující si pásku na oku, „co když je tam zajímavý náklad?"

„Na to se hned podíváme," kupodivu souhlasil Morgan. „Jedno přece nevylučuje druhé."

Lodě dokončily nutné manévry, zastavily se a ostražitě se navzájem sledovaly.

Tehdy Meta navzdory vší logice (vždyť se zaklínala, že už s Morganem nechce mít nic společného!) nečekaně prohlásila: „Tohle není skutečný válečný koráb. Všechny jeho zbraně jsou jen jednolité atrapy, určené k oklamání nevědomých pilotů. Ten na nás vystřelit nemůže."

Morgan se ani neptal, jak na to Meta přišla, dobře věděl, že nikdy nemluví do větru. Okamžitě vydal příkaz: „Na zteč!"

Jenže v ten samý okamžik se otevřely poklopy neznámého korábu a celý houf lehkých výsadkových člunů - Jason jich napočítal dvanáct - se rozprchl do prostoru. Žádný z nich neuvažoval o útoku, spíš naopak - posádka pseudo-křižníku

se zachraňovala útěkem!

„K čertu, sestřelte aspoň jednoho!" rozzuřil se Morgan.

Scott, který v té chvíli ovládal zbraně, vypálil po jednom člunu jakousi podivnou střelu. Po oslepující explozi zbyl jen obláček plynů a zbylé čluny mezitím ještě zvýšily rychlost.

„Ty idiote!" zařval Morgan. „Co když právě v tom člunu bylo něco vzácného? Kreténe! Kdy se naučíš myslet?"

„Nikdy," zašklebil se Tony Howard, který sice moc rozumu nepobral, ale ve srovnání se Scottem se považoval div ne za velikého myslitele. „Myslím si, že všechno cenné zůstalo na korábu."

Missonovi, který všechen křik a hádky slyšel ve svém počítači přeplněném doupěti, se podařilo zajmout jeden z prchajících člunů silným „paralyzujícím" paprskem. Byl to nejnovější a velice drahý typ zbraně - zářič brzdící jaderné reakce. Jeho účinkem se lodi, nechráněné speciálním štítem, okamžitě vypnul motor. Prchající člun se změnil v snadno ovladatelný objekt.

Ovšem toho, kdo se nacházel v jeho nitru, už nemohli zajmout. Pilot zahynul, nepřežil nelidské přetížení při zabrzdění. Podle oblečení se jednalo o obyčejného člověka a peníze, které v té směsi zakrváceného oblečení a masa našli, necelých tisíc kreditů, se daly považovat leda tak za kapesné.

Zbytek se vyjasnil při obsazení lodi.

Byla to skutečně obyčejná nákladní loď, zamaskovaná za válečný křižník, všechny prostory byly napěchovány výtečně vydělanými kožkami bubuzantů. Nebyl to špatný lup těsně před odletem z tohoto systému a získaný prakticky bez boje. Smutné, ale pravdivé.

Náhle bylo jasné, co se tu vlastně stalo. Pašeráci pravděpodobně utíkali před celní nebo pohraniční patrolou. Utekli do mimoprostoru a vynořili se, kde to vyšlo, zametali za sebou stopy. A dopadlo to tak, jak to dopadlo. Neměli čas zjišťovat, kdo je kdo, vycítili nějak ohrožení (bez podobné intuice se nemá cenu pokoušet o štěstí v nezákonných obchodech) a rozutekli se na všechny strany.

Na závěr se rozhodli nezdržovat se překládkou z lodi na loď. Morgan rozkázal, aby se lodě neoddělovaly a nákladní loď letěla dál spojená s „Conquistadorem".

„Tak a teď už přímo na Radom," řekl. „Na tvém Pyrru, Jasone, by tohle haraburdí bylo pro leckoho všední. Ale Radomci nám za ty hloupé kůže bubuzantů nabídnou kvalitní zbraně. Tím líp - máme to po cestě."

Poslední frázi Jason špatně pochopil a rozhodl se ji probrat s Metou, jestli mu velitel flibustýrů nevěší hejly na nos.

„Poslyš, proč říká, že je Radom na cestě k Pyrru? Podívej se na mapu Galaxie, tady jsem to speciálně zaznačil. Vidíš, kde je Pyrrus, Darchan, Radom a Jamajka?! Samozřejmě i Zunbar, ale ten je jen o kousek dál."

„Jasone," řekla Meta vyčítavě. „Sice jsi oproti mně přečetl daleko víc knížek, ale z astronavigace, jejíž kurs jsi absolvoval v létě na Skoglii, jsi musel určitě propadat. Mapa Galaxie je primitivní projekce skutečné polohy hvězd na plochu, nejdůležitější ale je, že my se přemísťujeme v mimoprostoru, ve kterém platí úplně jiná geometrie. Morgan má samozřejmě pravdu. Kdybychom letěli z Pyrru na Zunbar, Radom by příliš blízko nebyl, ale kdybychom letěli opačně, ze Zunbaru na Pyrrus, pak bychom ho měli po cestě. Samotný Zunbar i Odemira jsou na cestě z Jamajky, i když je to pořádná oklika. Zřejmě se sem potřeboval velmi nutně dostat."

„Informace je to sice užitečná," potvrdil Jason, „ale absolutně nestravitelná. Odmítám chápat matematiku, v níž platí, že vzdálenost z A do B není rovna vzdálenosti z B do A."

„Ty si myslíš, že já to chápu?" vyhrkla Meta. „Prostě jsem se v mládí dobře učila. Přečetla jsem to a zapomněla."

„To je hotová diskuse dvou studentů," blesklo Jasonovi hlavou.

Zcela náhodně si smutně vzpomněl na děti, které je nedávno opustily, a zeptal se Mety: „Nestýská se ti po dětech?"

„Stýská," přiznala.

„Mně taky. A víš proč? U lidí našeho věku se sluší žít v

normální rodině, mít děti a normálně pracovat..."

„Nejsem proti," řekl Meta, „jen nejprve musíme zlikvidovat všechny nestvůry."

„Jaké?" vyzvídal Jason. „Tyhle, nebo tamty?"

„Všechny," ukončila Meta rázně diskusi.

Na Radomi se všechno opakovalo, jako ve snu, ovšem nějako v noční můře, spíše v jako ustavičně se opakujícím snu. V normálním životě se to většinou nestává.

Pohybovali se po obrovském kosmodromu, pod přístavišti pro přistání lodí, okolo vzletových ploch, opravárenských a startovních plošin a málem v tomtéž místě se jim před očima mihl malý hbitý člunek. Tentokrát byl ocejchován darchanským znakem, ale byl to stejný člun. Jason by za to dal hlavu na špalek! Dobře si totiž zapamatoval šikmý škrábanec na pravém boku, vedle něhož byl rozbitý elektrolitový kryt videosnímače. A stejně jako minule, při zpáteční cestě záhadný člun u přístaviště nebyl. Tohle už nemohla být náhoda.

Jason se s Metou podělil o svoje domněnky, ale ta jen lhostejně pokrčila rameny: „Všichni si zahráváme se smrtí. Koho bychom se ještě měli bát? Navíc nechápu, pokud jsou to ti samí, proč za tu dobu poškozený kryt nevyměnili?"

„Opravdu, byl rozbitý," stál na svém Jason. „Zřejmě jsou to fízlové! Musí sledovat nepřetržitě a kromě toho, ve špionážním člunu jsou určitě všechny systémy minimálně ztrojené."

„Nejspíš máš pravdu," řekla Meta „Už jsem úplně zapomněla, jaká se tam používá technika." Odmlčela se a pak dodala: „Bude zajímavé, jestli nás budou sledovat i na Pyrru."

„To bude," souhlasil Jason.

Pak se stala ještě jedna zajímavá příhoda. Když skončily všechny nákupy a prodeje, radomský předák Gronšik, kterého už Jason znal, znovu navštívil kapitánský můstek, poklábosil ve svém zlodějském žargonu se všemi přítomnými a Morgan od něj v nestřeženém okamžiku převzal a zase mu vrátil nádherný prsten, který mu věnoval už při minulé návštěvě.

Co to mělo znamenat? Nějaký rituál? Domluvené heslo? Nebo nějaký špionážní trik? Jason neměl chuť zeptat se přímo Morgana, bylo jasné, že mu pravdu stejně neřekne. Ovšem všechna pozorování v něm vyvolávala čím dál silnější podezření. I když se stal nástupcem Starého Suse, bylo mu to nanic. Nejlepší bude, když se pravdy dopátrá sám.

Následující (a poslední před Pyrrem) mimoprostorový skok byl krátký, trval jen čtyři dny. První dva měla posádka povoleno propít, zbylé dva se dávala do pořádku a připravovala. Dokud byli ještě všichni střízliví, Morgan jim sdělil interkomem následující:

„Bratři, čeká vás bitva s neznámým a nelítostným nepřítelem. Projevte v ní nejvyšší odvahu, mí chrabří flibustýři! Říkám vám na rovinu, ne všichni se dožijí vítězství, ale přispět k němu musí každý z vás. Protože o takovém vítězství, jaké nás čeká, nikdo z vás dříve ani nesnil. Pohádkově zbohatneme, chlapi! Každý z vás bude mít tolik, kolik mám dnes já. Každý z vás bude mít vlastní planetu a vlastní armádu. A já se stanu vládcem celých souhvězdí. Důvěřujte mi, chlapi! A teď si dejte vína, co se do vás vejde! Nařizuji dva dny úplného odpočinku."

Morgan pravidelně provozoval podobnou slovní nalejvárnu. Tradičně se opájel svými monology a jeho podřízení mu se zájmem naslouchali. Bylo charakteristické, že tyto plamenné řeči považovali za pravdivé. Jasonovy nové nápady navíc rozšířily obzory představ pirátů o šťastné budoucnosti. Příliš na to nedbal, pro všechny se tím stal život veselejším.

Stáli u velké prostorové obrazovky, zašli sem schválně, aby se tradičně pokochali novým vzhledem nebe při přechodu do mimoprostoru. Jason řekl Metě:

„Tyhle dva dny pustíme všechno z hlavy a strávíme je jen spolu. Zavzpomínáme si na mládí!"

„Myslíš, že už je pryč?" zeptala se nějak podezřele vážně Meta.

„Ale ne, žertuji," usmál se Jason. „Piráti se na začátek války

připravují po svém, ale v jednom mají pravdu, před bojem je nutné pořádně si odpočinout. Napijeme se spolu té nejlepší odemirské brandy, jen trochu. Jsi pro? Dnes jsi nějaká smutná."

„Protože jsem se ještě nikdy nevracela domů na palubě pirátské lodě, která se společně s celou eskadrou chystá napadnout moji planetu."

„Já také," řekl Jason. „To ale neznamená, že se přestaneme radovat ze života. Podívej, jak je krásný mezihvězdný prostor. Byl takový před tisíci lety a bude stejný ještě za miliony let. Nepřemýšlej dnes o ničem špatném, Meto!"

„Pokusím se," zašeptala, přitiskla se k Jasonovi a ještě tišeji, již beze smutku, dodala: „Pojďme do naší kabiny."

8

Na oběžné dráze kolem Pyrru bylo nějak přelidněno. Neuběhla ani hodina od doby, co se vynořili z mimoprostoru na přesně stanoveném místě a udělali kolem planety dva oblety, když náhle přístroje „Conquistadora" zaregistrovaly ve svém dosahu tři čluny třídy mezihvězdná hlídka.

„Kdo to je, Jasone?" vyptával se Morgan sveřepě. „Cvičená zvířata se už naučila řídit kosmické lodě?"

„Oceňuji tvůj humor, Henry, ale tohle vůbec nejsou představitelé místní flotily, ti v souladu s přijatými pravidly..."

„To jsi ale neříkal, že na nás bude někdo čekat!" Morgan vůbec Jasona neposlouchal a neustále zvyšoval hlas: „Je to past, Jasone?!"

„Uklidni se! Nenecháš mě ani domluvit..."

„Nenechám!" řval Morgan. „Napřed vyřídím ty člunky, promluvíme si až pak."

„Chraň Bůh, Henry!" vykřikl Jason

Morgan si dobře pamatoval, jaký má Jason dinAlt vztah ke všem bohům včetně flibustýrského Krista, a proto ho tak emocionální vzývání Boha právě teď poněkud zarazilo. Jasonovi to umožnilo získat několik vteřin.

Nastal rozhodující okamžik. Jason samozřejmě dobře věděl, co je to za čluny. Ovšem jestli se mu nyní okamžitě nepodaří zachránit je před rozzuřeným vůdcem flibustýrů, celá Jasonem pečlivě plánovaná operace se zhroutí. Takže potřebuje ne argumenty, ale superargumenty, mající útočnou sílu.

„Částečně tuším, jací lidé jsou v těch člunech," začal opatrně, ale neopomněl dodat: „Starý Sus mě předem varoval."

Poté, co se Jason stal nástupcem polomystické osoby, flibustýrský kapitán kolísal z extrému do extrému. Jednou sebe považoval za pána celé situace a Jasona za normálního

zajatce, podruhé upadal v zoufalství a byl ochoten plazit se po kolenou před nesmrtelným představitelem jiné rasy. Stejně jako tehdy na Hispaniole.

Když Morgan zaslechl uctívané jméno, hleděl zpočátku dost nedůvěřivě. V očích se mu zrcadlil vnitřní boj mezi flibustýrskou hrdostí a mystickým strachem z neznámých bohů. Jason pochopil, že nebude stačit několik slov. Zachytil navigátorův pohled, ani na sekundu mu neuhnul a začal mluvit tiše, pomalu a přesvědčivě, napodobuje při tom hlas Starého Suse:

„Pochop, ti lidé příliš pospíchali a dorazili dříve než my. Dovol, dám jim smluvený signál. Nic tím neztratíme, ostatní tomu stejně nemohou rozumět. Vždyť to heslo vymysleli bohové."

„S kým to chceš mluvit, Jasone? Kdo to je?!"

U ďasa! Snad to nepřehnal?

Na Morganově tváři se objevil výraz jako u dítěte, které se samo ocitlo o půlnoci na hřbitově. V jeho duši zřejmě zvítězil mystický děs nad všemi ostatními pocity.

„Kdo to je?" opakoval Jason zamyšleně. „Moji zpravodajové."

Volil již na klávesnici kód smluveného signálu, protože pochopil, že Morgan nic nenamítne, a přitom uvažoval: „Ještě štěstí, že tu teď nebyla Meta. Jinak už by tenhle šílený dialog přerostl v přestřelku. Blízkost rodné planety by na Pyrranku, unavenou ustavičným nicněděláním, mohla zapůsobit jediným způsobem."

Meta však byla právě v tu chvíli společně s Madam Chin u Missona, který je milostivě pozval k sobě, aby je seznámil se svými nejnovějšími technickými hračkami. Většina jich patřila do sféry útočných prostředků, takže Metu velice zajímaly. Neskrývala už, že také zná pyrranskou faunu a flóru. Měli totiž pro všechny případy s Jasonem vymyšlenou věrohodnou legendu, takže Meta nyní poskytovala pirátům kvalifikované konzultace. Byla tím tak zaujatá, že ani nepostřehla, kdy se objevili na oběžné dráze kolem planety smrti.

„Říkáš zpravodajové," tupě opakoval úplně zmatený Morgan.

Jason už navázal spojení a rychle datštinou vysvětloval vše potřebné. Morgan ovládal datštinu natolik, aby dokázal odhalit nějaký vražedný komplot, ale přesvědčil se, že Jason proti němu nic podlého nechystá. Řada nepochopitelných slov však flibustýra podráždila, a tak nakonec nevydržel:

„Jasone, nač to všechno?"

„Nač asi! Nic lidského není cizí ani nám, nesmrtelným. Copak je to nepochopitelné? Vždyť ty si také rád nahráváš na disky své triumfální nájezdy. K čertu, už dávno jsem se tě chtěl zeptat, co se pak s těmi záznamy děje?"

„Většinou nic. Někdy si je prohlížím o samotě, vzpomínám a raduji se. Jindy je ukazuji přátelům, rozebíráme případné chyby. Také na příkladech starších učíme mladší. A ještě (to ti říkám zcela důvěrně), ty nahrávky našich bojů jsou velice výhodný artikl. Divil by ses, kolik jsou za ně ochotni zaplatit například takoví Radomci...!"

„Napadlo mě to," přiznal Jason. „Už tehdy, během útoku na výběrčí. Jsem také marnivý. Rád se předvádím před kamerou. Pravda, filmy s mou maličkostí mě ještě nenapadlo prodávat, ale... jednou se začít musí! Ne?"

„Není to špatný nápad, Jasone, ale ještě stále nechápu, proč je tu tolik těch... zpravodajů?"

„Ty prostě ještě neuvažuješ na takové úrovni, Henry. Už dříve jsem ti vysvětloval, že naše akce provádíme v obrovském rozsahu. Nezabýváme se drobnostmi. Proto i záznam provádíme v širokém měřítku. Ty si jej děláš amatérsky, ze záliby, souběžně s loupeží. Pro mě pracují profesionálové. Z několika míst snímají současně všeobecný i střední záběr a detaily. Pak přijde umělecký sestřih. Bude to opravdový film, vyrobený mistry."

„A odkud jsou, ti chlapi?" zeptal se zvadle Morgan.

„Z několika velkých televizí polární zóny Galaxie. Věř mi, mají tu nejvyšší kvalifikaci. Starý Sus pracuje jen s těmi nejlepšími firmami."

„Ale... já tam přece také budu vystupovat," nafoukl se Morgan uraženě jako malý kluk. „Proč jsi mě předem neupozornil? Proč jsi nezapojil i moje kanály?"

„Jestli mám říct pravdu, Henry, tak proto, že jsem si nebyl jistý, jak zareaguješ. Kdo ví, co bys mi na to řekl? Uznej, bylo by normální, abych dával pokyny svým zpravodajům z Jamajky nebo z paluby flibustýrské lodi? Chtěl ses snad proslavit předčasně? Po Pyrru nám nebude sahat nikdo ani po kotníky..."

Morgan seděl ve vysokém kapitánském křesle jakoby úplně ztracený, doslova zdrcený Jasonovým psychologickým útokem, proto se ten rozhodl převést řeč na jiné téma:

„Vidím, že provádíš oblet planety po standardní spirále. Není už nejvyšší čas vyžádat si od Missona výsledky získané rychlým pozorováním?"

„Ne," řekl Morgan. „Průběžnou svodku jsem už dostal, když ses bavil s těmi zpravodaji. U ďasa, nic zajímavého. Do konce oběhu nám zbývá ještě asi půlhodinka."

„Dobrá," souhlasil Jason. „S přistáním se nebudeme dlouho zdržovat. Oni mají své metody lokace a čím rychleji provedeme první průzkum bojem, tím větší šance získáme k následnému úspěchu. Přikaž připravit výsadkové čluny. Tři budou pro začátek stačit."

Morgan přisvědčil a Jason se po krátké odmlce zeptal:

„Poslyš, pustíš k řízení hlavní lodi Metu? Celkem slušně si pamatuje, kde se dá přistát. Jak sám vidíš, kosmodromy tu zrovna nehýří a stěží tě budou navádět nadšení Pyrrané jako dlouho očekávaného hosta. Spíš budou pálit z pozemních zbraní. A mezi námi, Meta je velmistryně v úhybných manévrech."

„Pustím," přikývl Morgan, zdálo se, že už je svolný úplně se vším. „Poletíme společně v prvním člunu, cestou mi vysvětlíš, odkud bude nejlépe začít."

„Samozřejmě," ubezpečil ho Jason.

Morgan začal okamžitě křičet do interkomu:

„Výsadek na planetu, varianta devět. Patnáct minut do

odletu. Oznamuji složení posádek..."

Zatímco se oblékali do speciálních skafandrů, prověřovali funkčnost všech systémů a kompletnost nejnutnějších základních druhů ručních zbraní, Meta se stačila zeptat:

„Co se to potuluje po nebi nad Pyrrem za zpravodaje? To je pozval Kerk? Zbláznil se, nebo co?"

„Ne, Meto, pozval je sem Ronald Sane To je mé malé překvapení pro vás pro všechny."

„Takže jsi zešílel," konstatovala Meta.

„Ale kdepak, všechno pochopíš, až přijde čas. Prostě velký dar, ale poněkud předčasně."

Mávla rukou, úplně ztratila zájem o Jasonovy podivné hádanky a zeptala se na něco praktického:

„Dnes budeme bojovat doopravdy?"

„Myslím, že ano. Bude to nutné," přisvědčil Jason a bůhvíproč dodal: „Bohužel."

Meta po něm jen blýskla očima, ale zdržela se odpovědi. Oba již byli plně připraveni.

„Čluny přistaveny u vstupních komor," oznámil Morgan. „Minuta do odletu!"

* * *

Přistáli na zimní straně planety, čerstvý beton přistávací plošiny byl notně poprášen sněhem. Kolem kosmodromu, až kam oko dohlédlo, se táhla plochá bílá rovina s roztroušenými černými neduživými keříky, stoupající sotva znatelně jen na jedné straně. Nevysoké skály tam byly hustě porostlé tmavozeleným jehličnatým lesem. Právě odsud mohli nejspíš očekávat nepříjemnosti. Všechny tři výsadkové čluny postavili do řady přídí k nejnebezpečnějšímu úseku a Morgan vystřelil výstražnou salvu z lehkých palubních zbraní mírným obloukem do lesa. V tichu hlasitě zaduněl výbuch, dokonce i skrze pancíř, byl to nezvyk proti absolutně nehlučným přestřelkám v kosmu. Planeta však ničím neodpověděla. Budova dispečinku

na kosmodromu vypadala zcela opuštěná, nikde žádné známky života, dokonce i zvířata jakoby upadla do zimního spánku.

„Budeme muset vyjít ven," shrnul Jason. „V zimě to není tak nebezpečné, nebudou nás ohrožovat jedovaté rostliny ani všelijaké potvory."

„A kdo nás ohrožuje?" vyzvídal Howard.

„To hned zjistíme!" odpověděla bodře Meta.

Zjistili to rychleji, než by předpokládali.

Flibustýři ponechali v člunech po dvou lidech pro zajištění palebné podpory v případě nějakých nepříjemností a sledujíce kmeny stromů vydali se pomalu v řadě za sebou k lesu.

Byla zima, sucho a pronikavé ticho, až do okamžiku, kdy náhle přímo zpod sněhu vylezli jacísi šupinatí tvorové, podobní velkým okatým gekonům, stejně mrštní, ale navíc nezvykle porostlí ostny ze všech stran. Ihned za vlnou těchto nestvůr se vyřítil druhý sled útočníků - mezi kmeny stromů se objevily chlupaté hory masa, nesoucí podlouhlé hlavy podobné koňským, ale s bojovně trčícími rohy. Když obludy rozevřely tlamy, ukázalo se, že nemají zuby jako koně, ale spíše jako krokodýli.

Střelba vypukla prakticky okamžitě. Všichni chtěli přežít a o úmyslech oblud nebylo pochyb. Na zemi se už kouřilo z několika ohořelých chundeláčů, mnoho částečně zasažených se svíjelo a zalévalo sníh krví, ale ostatní pokračovali v útoku, promyšleném a téměř vojensky organizovaném. Teprve teď zahlédli poháněče.

Čtyři lidé se pomalu pohybovali podél okraje lesa a podivně mávali rukama, připomínalo to gesta dirigenta, řídícího symfonický orchestr. Jednoho z „dirigentů" Jason poznal už z dálky. Byl to Cornik, rozený „hovorčí", nejlepší Naxův žák. Pochopitelně i ostatní byli dobří, a tak Jason nadšeně obdivoval divadlo, které předváděli. Herce vybrali nadané, rukama mávali zcela nadšeně a za režiséra tohoto představení, přesněji autora skladby, mohl Jason považovat sám sebe.

„Musíme zabít ty lidi!" zařval Morgan. „Že je to tak?"

„Ale kdepak!" hulákal Jason ve snaze překřičet dunění výbuchů, třesk automatických zbraní a kvílení raněných zvířat. „To je zbytečné, oni už svoji práci udělali."

„Jak zbytečné?" rozčiloval se Morgan. „Jsou to nepřátelé. Musíme je zabít, aby už to nemohli dělat!"

Přemáhaje kašel a chraptění ihned zavelel:

„Přenést palbu! Cíl - čtyři dvounozí na okraji lesa!"

Všichni ho neposlechli. Richard Scott Morganovi prostomyslně řekl:

„Když budeme všichni střílet po tamtěch, tihle nás sežerou. Ti chlapi jsou dost daleko, zato ty proklaté ještěrky máme skoro pod nohama."

Scott měl v zásadě pravdu, totéž chtěl vysvětlit i Jason, ale nestihl to. Když začaly kulky zasahovat kmeny stromů, pyrranští poháněči střelhbitě ustoupili. Dobře věděli kam a jak se ukrýt. Přesto však byl jeden poraněn. Jason to dobře viděl - Cornik někoho nesl na zádech.

„Hurá!" zajásal Morgan, který si také všiml úspěšného zásahu, ale radoval se předčasně.

Jako odpověď na střelbu po lidech, ale možná prostě v plánovaném pořadí, na ně zaútočili z nebe okřídlení dravci.

„Ptáci jsou také nebezpeční?" zeptal se pro všechny případy Morgan.

„Ptáci!" ušklíbla se Meta a zamířila hlaveň vzhůru. „To jsou šípokřídlatci!"

Jason obhlédl celkovou situaci a rozhodl tónem, nepřipouštějícím námitky:

„Končíme, Morgane! Rychlý ústup ke člunům! Na tohle nejsme připravení."

Ve výsadkových člunech už pochopili, oč jde. Střelci jim hodně pomohli, hlavně když je napadlo použít pro přehradnou palbu ohňomety. Velké hejno šípokřídlatců efektně vzplálo v oblaku napalmu, široce rozptýleném nad polem a pomalu klesajícím na sníh. Chytřejší okřídlenci, kterým se podařilo uniknout plamenné přehradě, okamžitě jednotlivě útočili, ale

poblíž lodí naráželi na dlouhé dávky explozivních střel. Gekony i zubaté „kobyly" od pirátů rychle oddělil široký pás hořící země. Obludy, které se ocitly na nesprávné straně, stačila flibustýrská pěchota zlikvidovat během ústupu.

Když se nakonec všichni ocitli uvnitř, ještě několik minut v jakémsi omráčení poslouchali, jak se neodbytní šípokřídlatci vztekle dobývají do iluminátoru ze sklooceli a po celém povrchu člunů všemi směry pobíhají hbití gekoni a narážejí do všech výstupků svými tlustými, tvrdými bodlinami.

Morgan se pak vrhl k řízení, zvedl člun ostře do vzduchu a dlouho kroužil nad lesem. Vyhledával pod sebou největší seskupení nestvůr. Ta se však rozptylovala a skrývala se. Pirátské výsadkové čluny po jistou dobu chrlily na zimní les záplavu střel ze všech možných zbraní, ale posloužilo to spíše ke zklidnění nervů než pobití nestvůr. Stopy dvounohých nepřátel už nenašli.

Když se vraceli ke „Conquistadorovi", Morgan se prostoduše zeptal:

„Takové to bude všude?"

„Bude to ještě horší, Henry," ujistil ho Jason.

„Moc dobrá planeta," procedil Morgan.

„Varoval jsem tě," pokrčil Jason rameny. „Snad jsem ti jen zapomněl říct druhé jméno, které téhle planetě dávají. Pyrrus také nazývají planeta smrti."

„Pěkné jméno," pronesl Morgan bezbarvě.

„K čertu," zaklel Jason, „poháněči většinou nebývají vidět. Dnes bůhvíproč vylezli. Jako by se chtěli seznámit se zbrklými cizinci."

„Nevadí," zařval Morgan, který se už postupně vzpamatoval, „však my se s nimi ještě seznámíme a tak zblízka, že budou litovat, že nás kdy potkali! Stejně považuji tento první průzkum vcelku za úspěšný."

„Kolik máme raněných?" zeptala se Meta.

„Šest," odpověděl Morgan, „ale kromě jednoho jde o běžné případy."

Meta chtěla říct, že jich brzy bude víc, ale když si to rozvážila, uznala, že by taková poznámka nebyla přijata příliš příznivě.

9

Několik provedených výsadků na planetu v následujících dnech nedopadlo nejlépe: dvanáct mrtvých a víc než třicet raněných, z toho devět těžce, tedy pro nejbližší budoucnost neschopných boje. Prokletý přírodní svět měl, mírně řečeno, ztráty nulové, ba dokonce naopak - doslova ožil. Pokud bude Morgan postupovat podobným hrr stylem, dá se předpokládat, že během roku v této nepřívětivé zemi pohřbí celou svoji armádu a pak se spokojeně vrátí nazpět v hrdé osamělosti o slaném chlebu. Vůdce pirátů však nic takového nezamýšlel. Pochopitelně že jeho vyhlášení hrdlořezové kromě zuřivého pobíjení všeho, co se jim postavilo do cesty, nic jiného neuměli. Ovšem Henry byl jiná třída. Hlavně dobře věděl, jak si podmanit tuto divokou, nezvladatelnou, a přece právě jemu podléhající sílu.

Ačkoliv v prvních dnech zdánlivě bezstarostně přicházel o muže, ve skutečnosti procházel nutnou etapou. Přizpůsoboval se podmínkám, vytvářel si vlastní mapu planety a propočítával nejkratší a nejvýhodnější trasy k vzdálenému Epicentru.

O tom, že čím blíže se ocitne k tomu začarovanému místu, tím zuřivěji přírodní sily útočí, se Morgan přesvědčil velice brzo, což ho zvlášť dráždilo. Tím spíš, že drzý pokus přeletět nad Epicentrem ve výšce, z níž by se dalo seskočit i bez padáku, prozkoumat skrze průzračné vlny dno a třeba něco zasáhnout, ho málem stál život. Jeho dělový člun dostal drtivý zásah z absolutně neznámého typu zbraně. Ze všeho nejvíce se to podobalo nečekané erupci nevelké sopky, ukryté na mělčině. Ovšem, pokud se dalo věřit přístrojům, z kráteru vulkánu vyšlehl jazyk opravdové rozžhavené plazmy.

Jason se té historce příliš nedivil. Vysvětlil, že vulkanická činnost je na Pyrru normální jev. A protože místní obyvatelé bravurně ovládají mořské živočichy, není pro ně problém

prokousat cizími zuby tenkou kůru mořského dna a vypustit pekelnou energii místního magmatu. Byla to velice odvážná hypotéza, ale Morgan se v každém případě přesvědčil, že je to místo hájeno pořádně. Provést útok po kombinovaném raketovém a pumovém náletu by nemělo smysl, protože Epicentrum, na rozdíl od všeho ostatního na planetě, je potřeba dobýt a osoby uvnitř zajmout živé, ne je zabít.

Několik pokusů přikrást se po vodě se ukázalo ještě bezvýslednější - poblíž Epicentra nebyla voda, ale spíše rybí směs, pochoutka „Dary moře", kterou někdo omylem zapomněl uvařit: hladoví dvanáctinožci, žralouni, kulohlavci a další dravci svými těly zaplňovali celou hladinu a byli velice ochotní sežvýkat plast i ocel bez rozdílu. A aby toho nebylo málo, k většímu „obveselení" po nebi kroužili roztomilí „ptáčci", kteří ihned získali přezdívku „šavloocasí" kormoráni, nebo krátce šavlochvosti. Těm se totiž nechtělo čekat na svůj příděl potravy a odvážně nalétávali na jakékoliv „čerstvé jídlo", které se dobrovolně vyskytlo v této štědře osolené, ale nedodělané polévce.

Nápad ohřát moře poblíž Epicentra do bodu varu Morganovi nepřipadal nejhorší. Bude sice samozřejmě drahý, ale vyzkoušet by se mělo všechno. Nakonec si ho ale ponechali v zásobě pro strýčka příhodu.

Během podobných zoufalých srážek na moři se flibustýrům začínalo zdát, že pyrranští tvorové s chutí polykají v letu střely libovolných typů. Po zásahu trhavých nábojů se neroztrhli, ale prostě rozsypali, rozdělili na desítky nových a ještě vzteklejších tvorů. Po kumulativních granátech se nafukovali do gigantických rozměrů a získávali nové síly. Zkrátka, po tak zřetelných očitých zážitcích (nebo to snad byly nějaké halucinace?) se málokterému pirátovi opět chtělo do boje. Objevovali se první psychicky zmrzačení.

Útočné oddíly flibustýrů napadaly planetu v nejrůznějších klimatických pásmech, geografických zónách, v nejrůznějším počasí, ve dne i v noci, bodovými údery i dlouhými řadami lidí

a strojů. Výsledky byly různé, ale v souhrnu vždy znamenaly porážku. Ovšem vojáci dostávali blahopřání za obětavou službu, vyvalovaly se sudy vína i rumu, byli chváleni za každé i sebenepatrnější vítězství, dělalo se zkrátka všechno pro to, aby se udržela vysoká bojová morálka. Ano, jsou ranění a zabití, ale vždyť je válka a v té se stává všelicos - to věděl každý flibustýr.

A každý flibustýr také slepě věřil v úspěch.

Poněkud divně vypadali zpravodajové, fanatici své práce, kteří ustavičně kroužili nad všemi místy bojů, průzkumných letů a diverzních výpadů. Ale i na ty si poznenáhlu zvykli. Vztahy se oteplily poté, co dva chlapi havarovali se svým snímacím člunem do džungle, když je někdo neznámý sestřelil. Flibustýři jim poskytli první pomoc na jednom z křižníků a až pak nešťastné „filmaře" převezli na ošetřovnu jejich kolegů, která se nacházela na lodi, silně připomínající bitevník.

Morgan raněné osobně doprovázel a s překvapením zjistil, že ani jeden s sebou nenosil zbraň, pouze kamery. Navíc po prvním divném rozhovoru s Jasonem už samo slovo zpravodajové vyvolávalo v duši pirátského kapitána nepochopitelně blažený pocit. Vlastně, co na tom mělo být divného? Zpravodajové byli vyslanci bohů, z čehož logicky vyplývalo, že jim byli téměř rovni.

* * *

Mezitím Morgan pečlivě schraňoval každou informaci, kterou se mu podařilo získat. Jason mu navíc dal možnost prozkoumat hotové záznamy (k čertu, kdy se asi na ně měl dívat?). Už se ale přiblížil čas, kdy vůdce flibustýrů vrhne do boje naráz všechny své síly.

„Až dokonale zjistím, jací protivníci proti mně stojí, teprve pak posoudím do nejmenších detailů své možnosti a udeřím ze sto padesáti míst současně," prohlásil Morgan. „Operaci budeme říkat „Velký úder"."

„To zní nudně," namítl Jason.

Morgan svěsil hlavu a zamyslel se:

„Máš pravdu. Vymyslím něco lepšího. Jaks říkal, že nazývají Pyrrus? Planeta smrti? Tak provedeme operaci „Smrt planetě smrti"! Co ty na to?!"

„To je trochu dlouhé," odporoval Jason, „a nezní to vojensky. Možná bude lepší jednoduché „Smrt planetě"."

„To beru," souhlasil Morgan. „Tak poslouchej. Vyrazíme současně z padesáti míst najednou. To musí stačit! Tak rozsáhlý útok musí nutně odlákat jejich pozornost od toho nejdůležitějšího. A právě tehdy speciálně připravený oddíl napadne Epicentrum. Logické, ne?"

„V principu ano. Zní to logicky. Detaily projednáme podrobněji, až nastane příhodný čas."

Takto stále odkládali příslušný den, čas „Č" - začátek obrovské operace s drsným názvem „Smrt planetě". Všichni byli přesvědčeni, že je vše promyšleno, a nač tedy ještě čekat?

Jasona ovšem tou dobou trápily úplně jiné problémy.

Když se jim s Metou podařilo zůstat o samotě, což bylo poslední dobou stále častěji, ustavičně uvažovali, kdy a jak od Morgana odejdou ke svým. Ano, teď už tomu říkali odejít, ne utéct. Na vlastní planetě se to dalo provést docela jednoduše.

Někdy během bojových operací prostě odjížděli obrněným vozidlem do lesa nebo vyplouvali rychlým kluzákem na moře pod falešnou záminkou náhlého výpadu velkého počtu zlověstných mutantů. Ve skutečnosti si Jason s Metou vybírali nejklidnější místa - však už dobře věděli, jak na to! - a tam dlouho posuzovali další plány a diskutovali s Kerkem, Rhesem, Naxou nebo Archiem. S přáteli se spojovali pouze psí-spojením, protože už měli ověřeno, že je Morgan nedokáže sledovat.

Některé horké pyrranské hlavy, zvláště ty mladší, požadovaly okamžitý návrat Jasona a Mety do Otevřeného města. Nebyli proti, ale věc měla jeden háček - dokud sedí ve

štábu nepřítele, mohou s akcemi flibustýrů v každém případě nenápadně manipulovat a včas své blízké varovat před posledními zákeřnými úmysly okupantů. Jen co Jason s Metou Morgana opustí a zmizí mu z očí, všechno bude jinak. Pochopitelně že by chtěli skončit s balancováním na ostří nože, přestalo by jim hrozit náhlé prozrazení a strašlivá smrt z ostrých čepelí zvířeckých flibustýrů. Jenže jednání pirátů už nebude sledováno a kdo ví, jak by všechno mohlo skončit. Pirátů sice není mnoho, ale ještě stále jsou horší než kterýkoliv pyrranský tvor. Morgan není jen zlý, ale i neobyčejně chytrý a mazaný.

Bylo rozhodnuto sledovat nepřítele do posledního okamžiku, čili do začátku zahájení rozsáhlé válečné operace. V neutuchajícím rachotu kanonády, v planoucí džunglích, mezi skalami rozpadajícími se na prach a kypícím mořem rychle zmizí. Morgan hned nepozná, že nezahynuli, ale utekli, a až to zjistí, nic se nestane, protože už bude pozdě. Válka přejde do závěrečné fáze - utkání dvou nepřátelských stran - v té době zbývajících sil flibustýrů a všeho tvorstva Pyrru, rozumného i nemyslícího. Co kdyby se podařilo uzavřít dočasné spojení se zvířaty? Ještě jedna, dokonce drzejší myšlenka bleskla Jasonovi hlavou - v takové situaci by se mohl dočasný smír stát trvalým. Není to nakonec cesta k dlouho očekávanému míru mezi bývalými nepřáteli -člověkem a přírodou Pyrru...?

Jednou ho Meta požádala: „Poslyš, všimla jsem si, možná to byla jen náhoda, že mě dnes natáčeli. Nevypadala jsem nejlíp - zapomněla jsem se učesat, měla jsem zašpiněný obličej a co je nejhorší, nestřílela jsem zrovna nejpřesněji. Takže jestli by to bylo možné, požádej své zpravodaje, aby ten kousek záznamu vypustili, až začnou film sestřihávat."

Jason se na ni nějak podivně podíval a odpověděl až za notnou chvíli: „V pořádku. Až se film začne skutečně sestřihávat, postarám se, aby to tam nebylo."

Meta si jeho odmlčení vyložila po svém: „Copak se ten film nebude dělat? Je nepotřebný, nebo co?"

„Ale ano, je potřebný. Všichni se na něj budeme společně dívat a ukazovat ho dětem." Jason se s nečekaným zádrhelem vyrovnal se ctí, a tak teď vesele halasil: „Ale napřed si my dva prohlédneme všechno, co je natočeno, a vybereme pro přátele a potomky ty nejlepší záběry."

„Dej pokoj," odbyla ho Meta, „nemám čas na hloupé vtipy."

Řeč se stočila jinam a Jason potom dlouho uvažoval, proč se Metě neodvážil říct pravdu. Nejspíš se obával její neadekvátní reakce - jeho amazonka se právě vrátila sršící energií z boje a snad by mohla začít střílet.

Přiznal se jí o něco později. Náhle totiž pochopil, že další hra na schovávanou není možná. Koneckonců, jaképak tajemství? Samozřejmě, je hráč, používá mazané triky, úskoky. .. ale Meta je mu nejbližší a nic nepokazí, právě naopak. Po ostatních mu nic není, ale Meta ať zná úplnou pravdu.

Rozhovor proběhl typickým způsobem.

„Poslyš," řekla Meta, utírající si pot z čela, a pak unaveně zmlkla.

Automatickým pohybem zkontrolovala, zda má plný zásobník, a pohladila rozžhavenou hlaveň zbraně, z níž se po předchozí nepřetržité palbě málem kouřilo. Odrazili totiž stádo rohonosů, probili se k obrněnému vozidlu, vtrhli dovnitř a teď leželi na rozložených sedátcích a užívali si krátký zasloužený odpočinek.

„Poslyš," opakovala Meta, „co myslíš, kdo tentokrát vyhraje? Lidé, nebo Pyrrus?"

„Flibustýři, nebo Pyrrus?" zeptal se Jason a tím jako by Metě nenápadně naznačoval, že piráti nejsou příliš lidští.

„Co si myslím?" otázal se ještě jednou a zmlkl. Zjevně se mu nechtělo odpovídat.

„Co je? Nechceš se mnou mluvit, nebo co?" durdila se dětsky uražená Meta.

„Ale chci," řekl Jason. „A moc. Jen nevím, jak na to. Soustřeď se. Vysvětlím ti teď něco pro tebe zcela nového. Víš, já na to nemusím myslet, protože jsem si všechno už dávno

promyslel, spočítal a vsadil na výhru, protože teď prostě prohrát nesmím. Na výsledek zápasu „Planeta smrti versus flibustýři" jsem vsadil všechno - peníze, pověst, spokojenost, štěstí, život, a dokonce i tvoji lásku. Vybral jsem si ale jednoznačně - vyhrát musí Pyrrus. Samozřejmě že teoreticky mohou mít navrch i flibustýři, počítali jsme i s takovou variantou a nikdo z nás se jí v podstatě nebojí. Kerk ví dobře, co má dělat. Ale právě on nepochopí, že se takové varianty nezúčastním. Protože já Morgana vyhrát nenechám, i kdybych měl zemřít."

„O čem to mluvíš, Jasone?" zírala na něho Meta nechápavě. „Ničemu nerozumím!"

„Hned to pochopíš."

Právě jí chtěl vysvětlit to nejdůležitější, když byl nečekaně přerušen útokem zvnějšku.

Neodbytný rohonos, který se nepozorovaně dostal až k vozidlu, už více než půldruhé minuty dloubal svým odporným zobanem do triplexového průzoru. Jason tomu věnoval pozornost asi jako monotónnímu tikání nějakého přístroje. Meta však jeho řeč náhle přestala poslouchat, její pozornost se přenesla na zvíře na druhé straně pancíře. Pyrranka snad půl sekundy před vítězstvím nemyslitelného zobanu nad nejpevnějším ze všech průhledných materiálů, známých vědě, přijala jediné správné řešení - rozrazila horní poklop, vějířovou palbou zastavila další příšery, které se sem blížily, a přesnou ranou smetla rohonose z pancíře. Triplex však byl již příliš narušen a Jason, který se neodvážil střílet uvnitř vozidla, jako v noční můře uviděl, jak současně tři odporné zobany mění na drobné střípky průzor, považovaný za neproniknutelný, a vsouvají se dovnitř. Naštěstí však automaticky zareagovala ocelová roleta, sjela dolů, její ostrý okraj útočící zobany uťal, a otvor uzavřela.

Meta ještě několikrát vystřelila, aby se kryla, a šťastně vklouzla nazpět dovnitř. Nic za ní neproniklo.

„Zatracení rohonosi!" zavrčela. „Po tom, co se seznámili s tvými flibustýry, jsou každou hodinu horší."

„Víš ale, s jakým nadšením by Brucco studoval ty jejich ostré sosáky?" zasněně pronesl Jason a hleděl si pod nohy. „Musíme je uchovat do návratu k našim."

„Tak si je ulož," neodporovala Meta, „a raději začni mluvit. Opravdu jsem vůbec nic nepochopila."

A tak jí Jason všechno prozradil.

Nad Pyrrem nekroužili dnem i nocí žádní zpravodajové, ale normální novináři. Reportéři z Pangalaktické T&V agentury, z tiskové společnosti „Zrcadlo vesmíru" a rozhlasového koncernu „Věčné časy". S těmito třemi firmami uzavřel Ronald Sane lukrativní smlouvu na vysílání zpravodajství z největší války v historii planety smrti. Jason v doručeném dopisu prodal veškerá práva na snímání všeho, co se odehrávalo na Pyrru, Ronaldu a Dolly Saneovým. Za prvé to udělal jako kompenzaci za výkupné (i když samozřejmě ztrátu blízkých osob nelze nahradit - cena lidského života se nikdy nedá vyjádřit penězi). A za druhé to byla výhodná nabídka - možnost slušného výdělku výměnou za důležitou pomoc.

Kromě vysílání do Galaxie ještě Sane podle Jasonova plánu navíc zorganizoval ve vesmírném měřítku sázkovou kancelář „Vesmírná sazka". Doslova unikátní záležitost. Všichni boháči v Galaxii si mohli vsadit. Firmou, která bez zaváhání vzala tento šílený projekt pod svá ochranná křídla, bylo nejznámější kasino - „Cassylia". Pochopitelně že na Jasonovo doporučení. Věděl a byl přesvědčen, že Roger Wain necouvne před financováním tak lákavého dobrodružství. Jason podrobně rozepsal, jak si představuje pravidla „Vesmírné sazky", ale Wain mohl něco sem tam upravit. Byl přece tvůrčí povaha a dovedl se otáčet. Ronaldu Saneovi stačil patnáctiminutový rozhovor k tomu, aby se velký bankéř a nekorunovaný král Cassylie pro tuto zajímavou investici nadchnul.

Jen na samotné Cassylii se našlo více než milión lidí, kteří byli ochotni vsadit si v největší galaktické hře. Navíc mazaný Waine povolil přenosy z Pyrru pouze na komerčních kanálech, takže pozoruhodné krvavé bitvy měli právo sledovat pouze ti, kteří si vsadili alespoň minimální sázku - složili tisíc kreditů do

Národní banky Cassylie na zvláštní účet. Zbylí nešťastníci se museli spokojit s reportážemi v rozhlasu nebo zprávami v novinách.

Na ostatních planetách ovšem přenosy z Pyrru pouštěli na všech kanálech, hojně je prokládali reklamami a vydělávali tak fantastické částky. Ve sběrnách „Vesmírné sazky" bylo možno uzavírat sázky na množství možností. Tipovalo se, kolik zahyne flibustýrů, kolikátý den od napadení planety akce skončí, kolik zahyne Pyrranů, které druhy zvířat budou nejsveřepější a nejstrašnější, kolik druhů tvorů se bojů zúčastní, který z flibustýrů si vysloužíl titul nejlepší bojovník, kolik útoků na Epicentrum bude potřeba uskutečnit, čí zbraně se ukáží jako nejlepší v podmínkách pyrranského tažení, a tak dále...

Nejvyšší sázky se pochopitelně uzavíraly na hlavní otázku - kdo zvítězí? Přitom možností nebylo mnoho - sudá nebo lichá, červená nebo černá, panna nebo orel. Jen uhodnout tu správnou! Našli se dokonce vtipálci, kteří předpovídali třetí variantu. Přiletí prý útočné oddíly nějaké pangalaktické flotily, zápolící rozeženou a zjednají pořádek. Ovšem Roger Wain a Ronald Sane, jejichž jména se tak pěkně rýmovala, jednohlasně tvrdili, že něco takového nedopustí. Navíc existuje mezihvězdný zákon o právu planet na suverenitu a o nevměšování do vnitřních záležitostí planet, které jsou členem Ligy světů. Díky těmto dokumentům nemohla ani ta nejsilnější vesmírná organizace porušit rovnováhu sil na Pyrru a v jeho okolí. Takže všechno skončí pouze vítězstvím jedné strany.

Organizátoři grandiózní show-atrakce zvlášť zdůrazňovali, že úplné zničení flibustýrů v důsledku případných katastrof (zemětřesení, povodní, výbuchů sopek, prudkých změn klimatu) bude znamenat vítězství pyrranské biosféry. Vyjímali z tohoto výčtu pouze absolutně nepředvídatelnou proměnu hvězdy, kolem níž Pyrrus obíhal, v novu. Prostě žádné dvojsmyslné výroky, žádné obezličky - jedině boj! Do úplného a definitivního vítězství jedné strany.

Jason se rozhodl a své rozhodnutí nehodlal změnit. Vsadil

na pyrranskou přírodu všechny peníze, které se mu podařilo sehnat. Výhra může být v takovém případě fantastická. Bylo jen nutné na všechno pečlivě dohlédnout. Protože věnoval tolik času studiu pyrranské přírody, v její neporazitelnost pochopitelně nevěřil. Věřil, že dříve nebo později se všechny problémy Pyrru nějak vyřeší a planeta se nakonec přestane nazývat planetou smrti. Rozhodně ale toto řešení nebude ležet ve sféře vojenské vědy. Rajská blaženost jako výsledek soustředěné nesmyslné války? O takovou variantu se již Pyrrané pokoušeli tři století a jejich výsledky byly příliš dobře známy. Množství ani úroveň použité techniky zde nehrály roli. Jakýkoliv přímý útok na Pyrrus byl již předem odsouzen k nezdaru.

Proto jediným problémem, který Jason Saneovi zdůraznil, bylo utvrdit všeobecné mínění o opaku. Tedy o absolutní nemožnosti výhry pirátů. Tady hrála velkou roli elementární neznalost většiny obyvatel Galaxie nejen o historii Pyrru, ale i o všech událostech, které se s ním spojovaly.

Jaký byl vlastně Pyrrus ve všeobecném povědomí? Vzdálená legendární planeta s bohatými ložisky kovů a příšernou přitažlivostí, s podnebím nepřátelským k životu a ďábelskými tvory, hubícími cokoli vzdáleně se podobající člověku. Prostě jakási hříčka přírody, létající továrna na smrt, obydlená nejdokonalejšími vojáky, jejichž ženy, starci i děti lehce udělají uzel na kovovém prutu a neomylně trefí komára v letu. Takové a podobné historky se vyprávěly po celé Galaxii. Kdo je byl schopen seriózně rozebrat?

Ovšem pokud člověk vsadí velké peníze, pochopitelně se zajímá, zda je sázková kancelář solidní, zda hra není falešná a nakonec i o objekt sázky. Účastníci sázek ve „Vesmírné sazce" ihned začali shánět informace o Pyrru i Jamajce a tím vznikaly pro Jasona i Ronalda Sanea „domácí úkoly".

Za velice slušné peníze rychle a kvalitně organizovali rozhovory, besedy odborníků a dokumentární pořady o všech tématech, která zvědavce zajímala. Nejpopulárnější kanály galaktické intervize zařazovaly do svých programů speciální

přenosy, věnované budoucímu souboji titánů. Význační vědci, experti z různých oblastí poznání, jako biologové, historikové, politici, psychologové a další, vedli nekonečné spory o planetě smrti a s nebývalým úsilím směrovali každého logicky myslícího člověka k očividnému a jednoznačnému vývodu - zvítězí flibustýři. S jejich unikátní schopností neustále útočit bez ohledu na ztráty, s neustálou zlobou, s technickým vybavením a bojovými zkušenostmi a jejich fenomenální umíněností nemohou nevyhrát.

Vždyť co stojí na straně Pyrru? Absurdně prosté zákony přírodního výběru jsou překonatelné. Schopnost rychlé mutace se může škrtnout. Flibustýři jsou připraveni použít taktiku „blitzkriegu" a nové mutace nemohou vzniknout za pár dní. Hlavní argument zazněl z tábora psychologů. Vysvětlovali, že nyní se na Pyrru utkávají dva druhy nenávisti dohnané ad absurdum - zvířecí a lidská. Přírodní je fyziologická, instinktivní a potřebuje specifické podmínky, které lze změnit a ovlivnit velice jednoduše. Zato lidská nenávist je psychogenní, je to produkt vyšší nervové činnosti, ke které příroda nedospěla. Proto pouze lidská nenávist a zloba jsou bez hranic a nepředvídatelné.

Neznalý člověk seděl před obrazovkou, důvěřivě naslouchal, točil palci a počítal svoji možnou výhru.

Vědci uměli nádherně přesvědčovat. Například i starý specialista na ekologii biologicky aktivních planet profesor Dvornikov z planety Lada přidal svůj autoritativní hlas k všeobecnému chóru. Prý už tehdy, když se před mnoha lety vrátil z expedice na planetu smrti, tvrdil, že Pyrranům nestačí fyzické a materiální síly. Ovšem taková armáda, jakou je flibustýrská flotila, samozřejmě okamžitě zlomí a potře jakýkoliv odpor. Válka bude ukončena jednou provždy. Znělo to prostě a velice jednoduše.

Dokonce když další učenec, biochemik Stryn, poukazoval na výsledky své práce na planetě Stovera, která byla považována za jakousi obdobu Pyrru, a vysvětloval známé věci úmyslně matoucími větami, v nichž používal množství

odborných termínů z mnoha vědních oborů, i jemu ochotně věřili. Stryn totiž dokazoval už mnohokrát věci, které milióny diváků věděly i bez něho, ale dychtily je slyšet znovu a znovu.

Objem a množství sázek na každou stranu konfliktu byl znám pouze majiteli kasina Rogeru Wainovi a ještě několika málo lidem, připuštěným k důvěrným informacím. Ovšem podle agenturních údajů Ronalda Sanea těm nemnohým, kteří riskovali a vsadili na vítězství planety smrti, kynuly obrovské peníze. S čímž počítal i Jason.

Tohle vše poměrně dlouho vysvětloval své milované, kterou si v myšlenkách ještě nenavykl nazývat manželkou. Meta střídavě tasila pistoli, pak ho zase vášnivě líbala, občas rudla, občas bledla a nakonec ho, unavená obrovským množstvím různorodých citů, přestala poslouchat a usnula. Jason však viděl a cítil, že Meta dokázala jeho plán pochopit, protože jinak by se neuklidnila a nespolehla na jeho ochranu, spíš by ho začala škrtit, aby se okamžitě vzdal tohoto podivuhodného dobrodružství. Obrovsky tím riskoval. Ale... Meta už nebyla obyčejnou Pyrrankou, byla úplně jiná a právě teď Jason zjistil, jak hluboce se její povaha změnila.

„Takže," zakončil,, jestli bude všechno v pořádku, asi tak za čtyři dni naši oblíbení sudokopytní ještěři společně s kajmany s měděnými zuby dožvýkají k večeři posledního z Jamajčanů, kteří sem vtrhli, nehledě na to, že..."

„A!" vykřikla Meta, která se náhle jakoby zázrakem probudila a navyklým gestem tasila pistoli. „Jací oblíbení ještěři?! Co že se to děje? To znamená, že celá Galaxie viděla, jak jsem rozcuchaná a umazaná dvakrát netrefila šavlochvosta, když kličkoval sem a tam? To znamená, že se to všechno vysílalo?! Taková ostuda...!"

Ujížděli nazpět, protože Morgan svolával zvláštní posádku pro zanedlouho startující dělový člun. Jeli mlčky a Jason si už po několikáté pokoušel představit, jak se budou ke zbylým lidem na planetě chovat vítězící, rozdováděná a přemnožená zvířata. Dokáží rozeznat rozdíl mezi flibustýry a Pyrrany? Měl takový pocit, že ano. Možná byla i taková varianta, že flibustýři

vyhubí většinu pyrranské fauny a místním obyvatelům ponechají žalostný zbytek k doražení. Čímž by byla udělána sice smutná, ale definitivní tečka za touto historií. Zajímavé úvahy? Zajímavé a krásné sny. Život samozřejmě všechno upravil po svém. A velice osobitě.

10

Tony Howard, který po dosažení oběžné dráhy Pyrru velel posádce řadového bitevníku „Brigeto" a řídil řadu místních útoků v jiných sektorech planety smrti, se nečekaně vrátil na vlajkovou loď, na „Conquistadora". Musí se prý před novou sérií „experimentů" poradit s Pierrem Missonem. Morgan v tom nic podivného neviděl, naopak, zaradoval se. Nezamhouřil oka plných dvaasedmdesát hodin a nakonec pocítil, že už víc nemůže. Uvažoval, koho by pověřil svým zastupováním, a ejhle, takové štěstí, nejvěrnější z jeho věrných přiletěl jako na zavolanou. A tak Henry spokojeně odešel spát. Howard vystřídal u řízení na můstku Eddieho Hooka, který také nebyl proti malému odpočinku, a když se ujistil, že sem v nejbližší době nikdo nepřijde, zavolal si k sobě Jasona. Samotného, bez Mety.

Osvětlení na můstku bylo nějak ztlumené a Howard považoval za nutnému to ihned vysvětlit:

„Nehleď na to pološero. Prostě jsem pro všechny případy vypojil dobrou půlku přístrojů. Zato ale teď mám jistotu, že nás nikdo neodposlouchává a nenahrává. Hlavně Misson. Před tím darebákem se nikam neukryješ, dokáže s technikou hotové zázraky! Na druhé straně by ale na mě navigátorovi nedonášel, na to je moc mazaný. Vždycky hraje svoji hru."

„Co říkáš, Tony?" podivil se Jason. „Snad se na našem „Conquistadorovi" nechystá nějaké další spiknutí? V tom případě tě z onoho světa zdraví Francois d'Ollonaise a Jo Monbar."

„Nedělej hloupé vtipy, Jasone. Mimochodem, víš, kdo ti na Jamajce postrčil tu krabičku cigaret s vysílačem prostřednictvím toho kněze?"

„Nevím, ale tuším," řekl Jason důstojně.

„Tušíš špatně. To nebyl Monbarův styl. Neměl totiž přístup k

věcem, které jsme vám dvěma s Metou zabavili. Morgan by tomu narkomanovi v životě něco takového nedovolil. Zato já mám k němu přístup prakticky kdykoliv."

„Aha," řekl pouze Jason.

„Jasně, dinAlte, myslel sis, že je to léčka, ale ve skutečnosti to byla nezištná pomoc."

Howard se odmlčel, navyklým posunkem si upravil pásku na oku a pak nečekaně prohlásil:

„Henry Morgan je velice silná osobnost. Bohužel je ale neurastenik, doslova psychopat. Není možné se s ním na něčem skutečně dohodnout. Kdybys věděl, Jasone, jak jsem z něho vyčerpaný! Postavit se na stranu toho pitomce d'Ollonaise by bylo ještě horší. Ovšem na tvoji stranu, Jasone... uvažuji o tom už dávno."

„Aha," opakoval Jason ještě jednou dokonale bezbarvým tónem.

Co také na to mohl říci? Howardův návrh skutečně vypadal velmi lákavě. Vrazit klín mezi dva nejvyšší vůdce flibustýrů v předvečer rozhodující bitvy, to je prostě dar osudu! Starý princip - rozděl a panuj. Pokud budou flibustýři bojovat ještě i mezi sebou, vítězství bude stokrát rychlejší. Čili se nemůže od takového návrhu distancovat.

Ovšem souhlasit by bylo nebezpečné. Howard osobně není schopen provést tak složitou a komplikovanou operaci, pokud je to ale Morganova vychytralá intrika, pak bude Henry rozdělovat a panovat. Jasonovi se vysmějí, v lepším případě ho předhodí pyrranským „zvířátkům", v horším ho vyhodí do kosmického prostoru bez skafandru.

„Ba ne, Tony, Jason dinAlt na tak primitivní provokaci nenalétne!"

„Mám totiž pocit," pokračoval Howard, „že si náš přítel Henry na téhle kampani nabije hubu. A když se mu to všechno sesype na hlavu, bude pro nás dva v tu chvíli nejlepší odsud zmizet, vzít s sebou nejlepší lidi a nejcennější věci. Misson říká, že hvězdolet „Beran" je hrozně drahý, možná dražší než celá planeta."

Jason ho mlčky poslouchal a nedovolil si ani přikývnout, když Howard Missonovými slovy pronesl čistou pravdu.

„Takže bys mi, Jasone, mohl prozradit, co za vzácnost je ukryta v tom... Epicentru?"

„Neprozradím, Tony. To je mé osobní tajemství. Neprozradil jsem ho Morganovi a neřeknu to ani tobě. Protože byste mě pak okamžitě zabili. Už bych pro vás nebyl zajímavý."

„Ale co si to myslíš, Jasone?" vzplanul naoko Howard.

„Ještě se začni zaklínat," usmál se Jason. „Něco jako -ať do mě praští hrom! U sta ďasů! Nebo co to ještě používáte?"

„Zaklínat se nebudu," řekl klidně Howard, „ale řeknu ti ještě něco. Vím, že nevěříš v upřímnost mých návrhů. Vidíš, jen jsem řekl „upřímnost" a už ses ušklíbl. Jenže já tě opravdu nechci zabít ani podvést. Potřebuji tě, Jasone, a hned se ti to pokusím dokázat. Vím, že se všichni Pyrrané ukrývají v dobře chráněném a ostře sledovaném městě. Vím, že zaútočit na to město by bylo ještě hloupější, než když jsme hned začali střílet na ty „poháněče" zvířat u lesa, které jsme z místních lidí uviděli jako první. Vím také, že Pyrrany můžeme porazit jedině lstí. Musíme do jejich řad dostat našeho člověka. To je jediná cesta k vítězství. A nakonec, vím, že by se Pyrrané s tebou rádi potkali, Jasone. Opravdu, už o tobě hodně slyšeli. To je všechno. Závěry si z toho vyvoď sám."

„Koukejme se na Howarda!" pomyslel si Jason. „Vida ho, Jednookého! Že bych ho až natolik podcenil? Vytvořit si vlastní výzvědnou síť, fakticky nezávislou na Morganovi, která by fungovala na nepřátelské planetě v podmínkách šíleného boje! A jak bleskurychle...! Jestli je za tím Morgan? Pak bych měl zvolat: „Vivat Henry!" protože vymyslet něco takového a tak podrobně... Ale ne! To prostě není možné. To by byla pěkná blbost - poslat Howarda, aby potají vyslal Jasona k Pyrranům! Tohle mi na tak maniakálně nedůvěřivého člověka, jako je Morgan, nepasuje! Takže... Howard se rozhodl začít hrát na vlastním písečku? Neměl bych už pomalu souhlasit?"

„Musím na tvůj návrh odpovědět okamžitě, Tony?"

„Nemusíš vůbec nic. Uvažuj si, jak dlouho chceš. Na závěr

ti řeknu ještě dvě věci. Včera na Pyrru přistál superboat třídy „neviditelný". Ostatní naše lodě ho nezpozorovaly, ale u mě na „Brigetu" je náhodou odpovídající lokátor. Prostě, navázal jsem spojení s člověkem na palubě té skořápky. Také hledá, jak se s tebou setkat, Jasone. Podle mě k Pyrranům zaskočil jen pro pořádek. Chce vidět tebe. A tak, aby o tom Morgan nevěděl. Jestli chceš, vydej se k Pyrranům, nějakou legendu ti vymyslíme, nebo, což by bylo mnohem jednodušší, setkej se jen s tím člověkem. Hned teď, dokud Morgan spí."

„To nechápu," upřesňoval si Jason, „snad není tady u nás na lodi? Jen si nemysli, Tony, že už souhlasím. Můj dotaz vyvolala obyčejná lidská zvědavost."

Howard se chápavě usmál:

„Ale no tak, Jasone, snad bych ho nepustil na loď, když má takový odpor k Morganovi. Je kousek odsud, v prostoru. Jak jsem říkal, má neviditelný superboat a jmenuje se... Revered Bervik."

„Vzdávám se," řekl Jason, „vyhráls."

Přiznával sám sobě, že něco takového očekával. Ještě štěstí, že se nepředstavil jako Solwitz.

„Tony, dej mi tedy jeho souřadnice... nebo jak chceš to setkání uspořádat?"

„Velice jednoduše," řekl Howard. „Sedneš si do normálního bojového člunu a vyletíš do kosmu. On už si tě najde sám."

„Dobrá. Jen malá oprava, poletím společně s Metou, dvěma čluny."

„Jak chceš," neodporoval Howard, „třeba s třemi. O ostatním si promluvíme, až se vrátíš."

Až do okamžiku startu Jason kouskem podvědomí očekával, že je z lodi nevypustí. Jestli to byla primitivní past, všechno mělo skončit hned u vstupní komory. Pokud ne, existovaly jen dvě možnosti. Tou první bylo, že tam někde na ně čeká skutečný Bervik, vážený garant stability, a vysvětlí jim, co se děje. Bervik má takovou moc, že se flibustýrům snadno ubrání. Druhá možnost - žádný Bervik tam není - skončí jednoduše, krátký boj a útěk na Pyrrus. Trošku předčasně, ale

co se dá dělat! Promiňte, piráti! Bylo u vás dobře, ale doma je ještě lépe.

„Jasone," zeptala se Meta, „rozumíš tomu, co se tu děje?"

„Jen trochu," přiznal se dotázaný.

To už se jim ve sluchátkách ozval opravdový, dobře známý Bervikův hlas:

„Jasone, za deset sekund pozor, dám přibližovací signál, leťte přesně podle něho k mému stykovému uzlu. Rozumíte?

„Co to tu tropíš, Jasone?" zněla první otázka, sotva zavřeli dveře, sňali přílby a skafandry a usadili se do pohodlných měkkých křesel kolem stolku s nápoji a ovocem.

Bervikova loď byla co do rozměrů skromná, ovšem co se týkalo systémů vnější ochrany a obrany vnitřních prostor, ty odpovídaly posledním nejnovějším výdobytkům válečné techniky. Ale současně s tím byla zkonstruována se smyslem pro pohodlí. Společenská místnost zde skutečně až do nejmenších detailů připomínala prvotřídní kancelář na nějaké průmyslově vyspělé planetě. Všechno - od umělé přitažlivosti a přirozených vůní až po videookna a stěny pokryté tapetami s květy.

„To je ale lodička!" zašeptala Meta a v hlasu jí zněl obdiv. „Taková by se nám hodila!"

Jason jí ale neodpověděl. Mimoděk zostražitěl. Hned po prvních Bervikových slovech, která zazněla místo pozdravu... „Co to tu tropíš, Jasone?"

Byla to divná otázka, ale ještě podivnější byl tón, kterým byla položena.

Útočně se ohradil: „V jakém ohledu?"

„Ve všech," už poněkud klidněji, ale ještě stále podrážděně odpověděl Bervik. „Napřed začnete grandiózní soukromé pátrání a s nikým se ani neporadíte. Pro odhalování zločinů, hlavně těch nejtěžších, existují v Galaxii odpovídající služby a organizace. Nikdy jsi o nich neslyšel, Jasone? Tvoje chování na Darkhanu se ještě dá omluvit. Chtěl jsi najít Morgana a vydělat na tom peníze. No dobrá, to je vcelku normální přání.

Našel jsi ho, i když z toho nic nekáplo. To není nic překvapujícího. Vy s Morganem jste odlišné povahy, dokážu pochopit vaše soupeření. Ale uspořádat nájezd napříč celou Galaxií z Jamajky na Pyrrus! Postavit proti sobě dvě neporazitelné síly! A ještě toto děsivé divadlo změnit v hazardní hru pro všechny obyvatele Galaxie. Vymyslet si něco takového!! Jasone, připadáš mi jako malý kluk, který si hraje s otcovým zapalovačem! Copak nechápeš, co tím můžeš vyvolat? Jaký požár?"

„Už jsi řekl všechno, Reverede Berviku?"

Jason cítil, že se skutečně dopálil, ale přesto již uvažoval, jak bude odpovídat. Teď tomu samolibému nadutému krocanovi zamává červenou před očima! Pak ale nenápadně mrkl na Metu a s údivem zjistil, že se jí to vůbec nedotklo. Bervik zřejmě podle pyrranských norem chování nic urážlivého neřekl. Poněkud ho to zaskočilo, že by opravdu nic?

„Ano, příteli." Bervik pokýval hlavou. „Čekám na odpověď."

„Jistě. Tak poslouchej. Zapalovač mám svůj." Jason jej demonstrativně vytáhl a zapálil si cigaretu. „Není otcův. Ten ho ani neměl, ztratil ho zřejmě ještě na planetě Ilkos. K čertu, sám se také někam ztratil. Však víš. To jsem ale odbočil. Takže k tomu požáru. Nejsem pro tebe žádný malý kluk, jsem dokonalý profesionální žhář a vůbec se za to nestydím. Někdo v našem světě musí používat paličské metody. Kvůli dezinfekci, aby se zabránilo šíření nakažlivé nemoci.

Dál. Oficiálních organizací si sice vážím, ale nadměrnou úctou jsem k nim nikdy netrpěl. Jestli si pamatuješ, tvůj vstřícný návrh pracovat v nějaké struktuře jsem zdvořile odmítl a jsem připraven svoje slova zopakovat i nyní. Takže jsem při našem pobytu na Darkhanu, a Meta to jistě potvrdí, velmi postrádal existenci některých odznaků či průkazů oficiálních činitelů. Pokud tě nenudím, vůbec nestojím o to, aby naši práci někdo hodnotil nebo známkoval. Takové symboly patří k rádoby vyšším silám Galaxie a mohou účinkovat leda na nějaké idioty ze slabě rozvinutých světů. Jak ukázala praxe, musím se bohužel s podobnými typy otravovat také. Nemluvím

dlouho, Berviku?

Abych to tedy ještě jednou zdůraznil, pracovat pro Zvláštní výbor nebo pro Garanty stability (nebo jak si to ještě říkáte?) v pravém smyslu slova jsem nikdy nehodlal. Není to můj styl a žádné posvátné přísahy, zaklínání nebo úmluvy, podepsané krví, se od mě nedočkáš. Ovšem podporu v rozumných mezích jsem vždy poskytoval a budu i nadále poskytovat.

A nakonec, a to bych také rád zdůraznil, jsem svobodný člověk, Berviku. Jsem občan Galaxie a nejsem ti nijak podřízen. Jsem ochoten tě vyslechnout a tím to končí. Rozhodovat se budu sám. Dnes i v budoucnosti. To je asi tak vše, co mě spojuje se „sirem" Henry Morganem."

„V tom se ale poněkud mýlíš," odvětil záhadně Bervik.

Bylo nepochopitelné, co tím myslí. Jako by Morganem deklarované zásady svobody byly všeobecně známy. Nebo...

„Takže teď zase poslouchej ty mě, svobodný člověče Jasone."

„Morgan mě nazývá jemu potřebným člověkem," nezdržel se Jason jedovaté repliky.

„Jak je libo," nehádal se Bervik, „ale poslouchej mě. Udělals obrovskou chybu, když jsi zahájil tuto grandiózní válku na Pyrru. Ještě je čas ji zastavit. Jsem připraven ti pomoci s vyřešením konfliktu. Zvláštní výbor bude vystupovat v roli prostředníka. Věř mi, flibustýři ustoupí, vaši planetu v klidu opustí. Možná vás to bude stát nějaké peníze. Ale vy nejste žádní chudáci, že, Jasone?"

„Cože?! My?! My máme platit flibustýrům?!" vykřikovala Meta a mávala lesknoucí se hlavní pistole Bervikovi přímo před nosem. „Jasone, nezbláznil se ten chlap?"

„Nevím," řekl vážně Jason. „Ale jestli chceš dostat odpověď aspoň na jednu otázku, udělat mu díru do hlavy není ten nejlepší způsob."

„Dámo," povzdechl si unaveně Bervik, „znám váš oblíbený válečný nástroj, ale věřte mi, jestli se nezastavíte, velice brzy nebude do smíchu celé Galaxii."

„Oč tu vlastně jde, že vůbec nic nechápu?!" rozčílil se

Jason. „Vysvětlíš nám to konečně, nebo si dál budeš hrát s náznaky?"

„Jde o to, vážení, že jste shromáždili v jednom místě naráz tři málo známé faktory: přírodu Pyrru, řízenou z Epicentra, hvězdolet Beran, postavený neznámo kým a kdy, a nakonec flibustýry s jejich nepochopitelnou zlobou."

„Ale!" vyletěl Jason podrážděně. „Jak se ti darebáci dostali do seznamu největších divů světa? Co je na nich tak zvláštního?"

„Nedělej ze sebe hlupáka, Jasone. Historie vzniku flibustýrů a jejich současná existence na Jamajce protiřečí zákonům rozvoje civilizace. Sledujeme je už dlouho a zatím jsme nedokázali najít přesvědčivé vysvětlení."

„Nádhera! Vy jste nedokázali a vinen jsem já."

„Přesně tak, Jasone. Tvoje vina spočívá v tom, že jsi vlezl někam, kam jsi neměl."

„Jenže tam nikde nebyla tabulka „Cizím vstup zakázán". Navíc, když vraždí nevinné lidi, přestávám si podobných tabulek všímat. Tohle jsem nemohl nechat jen tak, Berviku. Zatímco vy je sledujete, oni rozsekávají na kousky ženy a děti. Máte bezvadné téma vědecké práce, moji nesmrtelní bratři."

„Nemusíš být ironický, Jasone. Snažíme se oběti minimalizovat a vcelku držíme situaci pod kontrolou."

„A to jak?"

„Máme mezi flibustýry své lidi."

„Agentura!" radostně vykřikl Jason. „Snad není Tony Howard, řečený Jednooký, váš spolupracovník?"

„Nejen on," odpověděl klidně Bervik. „Nebudu skrývat, že pro Zvláštní výbor pracuje již dlouho i sám Henry Morgan."

Tohle bylo na Jasona trochu moc. Ale když mu to došlo, uvěřil okamžitě. Tak proto nechtěl vůdce flibustýrů mluvit o Zvláštním výboru. To víte, vojenské tajemství! Cha--cha.

„Berviku, řekni mi, mají všichni v tvém úřadu v oblibě znásilňování neplnoletých dívek a rozemílání stařenek a malých capartů na kousky?"

„Jasone, nic jsi nepochopil. Copak ti musím vysvětlovat

rozdíl mezi tajným agentem a důstojníkem oficiálních sil?"

„Vůbec nic mi už nemusíš vysvětlovat!" rozzuřil se Jason definitivně. „Zapomeň, že jsem tě žádal, abyste nám s Metou dali nějaké průkazy Zvláštního výboru. Nehodláme být ani formálně v jedné organizaci společně s Henry Morganem."

„To už je ale opravdu hloupé, Jasone," řekl Bervik. „Neutečete nakonec do jiného vesmíru jako Solwitz v důsledku hlubokého odporu vůči všemu lidstvu?"

„To neuděláme," odpověděla Meta za něho a demonstrativně povstala. „Možná není příliš rozumné vzdát se spolupráce s vaším výborem. Ale podle mě je lepší postupovat hloupě než podle."

„To je sporná otázka, pokud se na ni podíváme z filozofického hlediska, ovšem teď nemohu nesouhlasit, když se mnou mluví taková milá dáma," usmál se galantně Bervik. „Mám to chápat tak, že už odcházíte? Proč jste se něčeho nenapili nebo nesnědli kousek ovoce?"

„Děkujeme, tvůj agent Henry Morgan nás neživí špatně."

„Jak myslíš, Jasone. Zapiš si číslo mé psí-stanice. Bude nedaleko odsud, kdykoliv k tvým službám. A nezapomeň, co jsem ti řekl."

„Nic nezapomenu, Berviku, ale promiň, konflikt proběhne. Pokud jsi skutečně ochoten mi pomoci, odpověz mi, prosím, ještě na dvě otázky. Howard intrikuje proti Morganovi, nebo je to provokace?"

„Není to provokace, Jasone. Vem to do úvahy, ale vezmi do úvahy také to, že Misson stojí proti nim oběma."

„Tak za tohle ti děkuji, Berviku. To je cenná informaci. Teď ta druhá otázka - ta výzvědná lodička na Radomi s cassylijským znakem a rozbitým videosnímačem patří k vám?"

Bervik němu pozvedl oči a hned je zase sklopil. Odmlčení se Jasonovi zdálo trochu dlouhé na tak krátkou odpověď, kterou mu tento všemi mastmi mazaný člověk dal:

„Ne, není naše."

Jason měl pocit, že na okamžik zahlédl v jeho pohledu záblesk paniky. Co to mělo znamenat, nestačil pochopit i přes

své telepatické schopnosti. Dalo se to vyložit dvojím způsobem - buď měl Bervik pocit, že ho načapali na hruškách, anebo existovala nějaká neznámá, a proto ho děsící třetí, nebo přesněji čtvrtá síla.

„Tak dobrá," zakončil rozhovor Jason. „Myslím, že se znovu setkáme, až bude po všem. Pak možná rozhodneme, co bylo důležitější - jestli vaše zkoumání nebo moje intuice. A - nechceš si vsadit ve „Vesmírné sazce"? Prozradím ti, čí šance jsou vyšší."

„Nechej toho, Jasone. Víš, že se takovými hloupostmi nezabývám."

„To je škoda, důstojnosti. Mimochodem, nedávno jsem si ověřil, že v minulosti takto oslovovali vyšší církevní hodnostáře. Musel jsi být nejmíň biskupem, Berviku, je to tak?"

Tisíciletý stařec neodpověděl a Jason vstal:

„Pojďme, Meto. Nikdo nás tu nepochopil. Neztrácejme čas, ještě se náš společný „přítel" Morgan probudí a začne nás hledat. Ještě něco, Berviku. Pozdravuj ode mě srdečně Inskipa a Bronse."

S tím se rozloučili a odešli.

V černotě mezi hvězdami Jason chvíli spokojeně pozoroval spektrolitovým průzorem, jak Meta provádí figury vyšší pilotáže, čímž se zbavovala nahromaděného nervového napětí, a potom se jí zeptal šeptem do mikrofonu:

„Slyšíš mě, Meto? Že se ve skafandru dýchá lehčeji než v tom šviháckém salonu toho nesmrtelného suchara?"

„Je to tak," odvětila Meta. „Ale ten neviditelný superboat je senzační!"

11

Sotva stačili postavit člun do stání, převléct se a natáhnout se ve své kajutě, jako by nikam neodletěli, když se rozlehl výstražný signál. U ďasa, ani minuta klidu! Už se jim s Howardem zřejmě nepodaří zopakovat spikleneckou schůzku. Přitom Jason na to tak spoléhal, ještě před válečnou poradou u Morgana. Porada se nyní konala každodenně ihned po skončení denních operací a delším či kratším odpočinku. A teď najednou poplach! Ať už je spojen s čímkoli, určitě to nebude nic dobrého.

Zatímco se vraceli na vlajkovou loď, Jason si s úžasem uvědomil, že operaci „Smrt planetě" musí zahájit hned zítra, jinak Bervik, který od nich nedostal žádnou záruku a jehož návrhy s Metou odmítli, vstoupí do hry a všechno pokazí. Zničí, nic nevytvoří. Ničit je vždy snadnější než něco vybudovat.

Všechny Jasonovy plány byly až dosud postaveny na nevzdělanosti Morganových vojáků a jejich překvapujícím odporu k vědění, v němž si byli flibustýři s Pyrrany velmi blízcí. Většině profesionálních vojáků je společný nezájem o abstraktní vědy. Snad jen Morgan tvořil výjimku z pravidla. Kolik jenom přečetl knih, a přece ustavičně stínal hlavy „zbytečným" lidem! A teď zase Howard. Jak vyplynulo, je také svým způsobem zvláštní. S knihami na tom tak dobře není, ale svého „navigátora" pěkně obelstil. Což znamená, že tenhle týpek může kdykoli v kritickém okamžiku začít být nežádoucně zvědavý.

Jasonovy záměry byly v podstatě založeny na blokádě informací. Události, odehrávající se mimo válkou zmítaný Pyrrus, byly flibustýrům vzdálené. O novinky z Galaxie se nijak zvlášť nezajímali ani předtím. Jamajka si žila svým životem, oddělená od světa jakoby zdí, a na lodích pirátů se antény,

přijímající přenosy mezihvězdných vysílacích společností, nepoužívaly. Zvláště na těch, které byly rozmístěny na oběžné dráze Pyrru. O tuto maličkost se Jason speciálně postaral.

V celé eskadře fungovalo dálkové spojení pouze jednosměrně, zdůvodňovalo se to úsporou energie a utajením. Přitom se kterýkoli flibustýr z užšího vedení, například Howard nebo Misson, mohl, pochopitelně samostatně, napojit na libovolný galaktický kanál, pokud překonal informační filtr, zabudovaný Jasonem. A to bylo jen jedno z možných nebezpečí.

Další spočívalo v Morganově „nezdravém" zájmu o historii. Byl to člověk zvídavý, a když se nyní dokonale seznámil se současností planety, klidně se mohl zajímat i o její minulost. A ta v sobě skrývala hodně zajímavého. Jasonova kamufláž by se pod tlakem minulosti mohla rozsypat jako domeček z karet.

A teď se ještě objevilo třetí nebezpečí - Revered Bervik osobně. Úctyhodný představitel všech myslitelných i nemyslitelných mezihvězdných organizací se málem ukázal jako nejlepší přítel Morgana i Howarda zároveň. A samozřejmě Missona. Ne nadarmo je starý Pierre tak chytrý a vzdělaný, dokonce i hvězdolet „Beran" se naučil řídit!

Nyní si na okamžik představme, že tenhle Bervik prozradí svým „přátelům" všechno, co ví o Jasonovi i Pyrranech, a umožní jim poslechnout si poslední přehled novinek, řekněme z Cassylie. To bude veselo!

„Bylo by něco takového možné?" zeptal se Jason sám sebe a hned si odpověděl: „Samozřejmě že ano. Na světě není nic nemožné. Například zničehonic ten bojový poplach. Možná za něj může Bervik."

Ukázalo se, že to nebyl Bervik.

Morgana poplašný signál pochopitelně probudil okamžitě. Kterého normálního (i nenormálního) kapitána lodi by takový signál neprobudil? Navíc Morgan nebyl jen obyčejný kapitán, ale i velitel vlajkové lodě flotily, navigátor, vůdce své planety a „bez pěti minut" pán vesmíru. Už o tom opravdu vážně

uvažoval. Poplach se budoucímu diktátorovi Galaxie příliš nezamlouval. Z nějakého důvodu však nezačal řvát do mikrofonu, ale okamžitě se rozběhl na kapitánský můstek, aby na vlastní oči zjistil, co se děje.

Jason ještě stále snil o tom, že si s Howardem promluví beze svědků, a proto také pospíchal. Ovšem na můstek dorazil snad jen o čtyři sekundy dříve než navigátor.

„To je osud," pomyslel si, „nedá se nic dělat."

Morgan se zarazil, přelétl očima z Jasona na Howarda, z Howarda na čelní obrazovku, z obrazovky opět na Jasona a beze slova vyčkával vysvětlení. Howard jen pokrčil rameny, co mu má vykládat, když u ďasa, sám ničemu nerozumí. Jason toho chtěl využít a navrhnout, aby bezodkladně uskutečnili plánovaný útok, když hlídka podala první konkrétní informaci o tom, co se stalo.

Hlášení podával Scott a Jason se zpočátku klonil k domněnce, že to, co slyší, je výplodem jeho přirozené tuposti.

„Dovoluji si upozornit, sire, že hejno šípokřídlatců zaútočilo na řadový křižník „Conquistador"," ozvalo se z reproduktorů na můstku.

Hejno šípokřídlatců. Pět set kilometrů od povrchu planety. Ve vzduchoprázdnu.

„Richarde Scotte, víš, co je za chlast ve službě?" byla první kapitánova slova. „Běž se vyspat."

Scott se urazil, protože byl absolutně střízlivý. Hejno šípokřídlatců, opravdové hejno agresivních pyrranských okřídlenců, bylo zachyceno šesti kamerami „Conquistadora", ze záznamu bylo patrné, jak se po salvě z těžkých palubních zbraní do šílených ptáků do všech stran rozletěly útržky špinavě zeleného masa... ba ne, to nebylo maso, ale standardní pseudoprotoplazma, jaká se používá při výrobě androidů nebo nejlepších biorobotů.

Na tom by nebylo nic zvláštního, protože podobná stvoření se nedávno začala na Pyrru tu a tam objevovat. Jason si také ještě vzpomněl na Bílé ptáky pomsty, které „krmil" pološílený stařec Fineus na vzdálené planetě Crazy. Nebylo těžké si na

to vzpomenout, byla to očividná asociace. Ti totiž také ve vesmíru mávali křídly a cvakali zobáky.

Jason se obrátil k Morganovi:

„Víš, kdo jsou kyborgové, Henry?"

„Vím," odpověděl kapitán flibustýrů.

„Tak uvažuj, jestli je dobře, že jsme tu trčeli tak dlouho, až jsme se dočkali objevení kyborgů."

„Nechápu tak docela, nač narážíš, Jasone."

Právě v tu chvíli tiše vešla Meta. Také pospíchala na můstek, ale cestou se doslova na minutu zastavila u Missona. Chtěla si ověřit, zda je chemické složení vnitřností kyborgů shodné s již dříve jí známými exempláři. Pro odborníka bylo otázkou minuty provést takovou analýzu. Misson si prohlédl spektra záření po výbuchu útočících objektů a Metinu domněnku potvrdil.

„Nenapadli nás obyčejní tvorové," prohlásila přímo na prahu. „Jsou to šípokřídlatí kyborgové, tedy výrobek civilizace na zcela jiné úrovni, než je místní. To je Missonův názor," považovala za nutné dodat.

„To je sporná domněnka," namítl Jason. „Bylo mi řečeno, že příroda planety Pyrru už také vyvinula podobné kousky. Vzpomínáš, Henry, říkal jsem ti, že nás čekají nepředvídatelné těžkosti?"

„Jenže jsi nevysvětlil konkrétně jaké."

„Ale no tak! Vždyť jsem to ani já nevěděl. Ovšem když na nás nyní útočí úplně noví tvorové, mohu přesně říci, co musíme udělat dál."

Toto byla Jasonova skutečně nejlepší šance, jak přesvědčit Morgana, aby uspíšil datum zahájení hlavní bitvy. Zkušený a nadaný stratég dobře ví, že ve válce může přílišná trpělivost překážet.

Jason udělal významnou pauzu a zeptal se:

„Jak je naše armáda připravena na operaci „Smrt planetě"?"

„V podstatě mám naplánováno ještě osmačtyřicet hodin na přípravu," prohlásil Morgan.

„To je zlé," řekl Jason. „Už nemáme žádnou časovou

rezervu. Spolkli ji kyborgové. Musíme okamžitě zítra zaútočit, jinak..." tady se nerozhodně zarazil, jako by rozvažoval, zda má mluvit dál, nebo ne.

„Víš, Henry, nevylučuji, že tyto napůl organismy a napůl stroje, pokud se dostatečně rozmnoží, dokáží vyřadit veškerou naši techniku. Na to je zaměřena jejich hlavní energie."

„To je zlé," odpověděl Morgan jako Jasonova ozvěna. „Jsem utahaný jako pes. Myslím ale, že když zabereme, můžeme operaci zahájit už zítra. Ne hned ráno, spíš k večeru."

„A je to!" pomyslel si Jason. „Uvěřil mi. Teď už není cesty zpátky. Během přípravy k boji se piráti nebudou pokoušet navazovat s někým spojení, neodpoví na naléhavé výzvy včetně zvlášť naléhavých na speciálních kanálech a havarijních frekvencích. Bervik bude stěží riskovat postavit se flibustýrskému velení s odkrytým hledím."

Zkrátka, vesmírný chronometr tentokrát neodpočítával týdny a dny, ale hodiny a minuty do rozhodujícího času „Č", k zlomovému bodu osudu minimálně čtyř planet, vždyť i Cassylie a Zunbar na toto střetnutí vsadily mnoho. Novináři, vždy ochotní přehánět, by určitě mluvili o osudu Galaxie.

„Bratři!" prohlásil Morgan interkomem, když se nejprve přesvědčil, že je jeho hlas přenášen do všech lodí eskadry. „Mí věrní mužové! Změnily se okolnosti. Hromadný útok, který jsme měli začít za tři dny, bude zahájen už zítra. Hurá! Vím, že nemilujete čekání. Čím dříve začneme, tím dříve zvítězíme! Kapitáni lodí a velitelé čet zopakují zítra ráno každému jeho úkol, hlavně si pamatujte, že proti vám stojí obyčejná zvířata. Zničte je a očekává vás obrovská odměna. Pokud se objeví nějací lidé, zničte je také! Jsou jako zvířata, jen dvounohá. Vítězství bude naše, chlapi! Od tohoto okamžiku nikdo nepožije ani kapku alkoholu. Kapitán má právo každému opilému na místě srazit hlavu. Hodně zdaru, spolubojovníci! Pomáhej nám Bůh!"

Pak vypnul hlasové spojení a tiše řekl Howardovi:

„Vezmi disk s nejpodrobnější mapou a plánem bojových operací. Postarej se, aby to byla poslední varianta, a prosím

tě, svolej do společenské místnosti Missona, Cortése, Caraccioliho, Davise, Hooka a Montobana. My tři tam přijdeme za deset minut. Dej se do toho, Tony."

„Ale," táhlo Jasonovi hlavou, „tak rozhovor proběhne ne s Howardem, ale se samotným Morganem. I to bude zajímavé."

„Sedněte si," požádal navigátor Jasona a Metu. „Musíme si promluvit. Zítra jdeme všichni do boje. Teď potřebuji vědět - jste skutečně nesmrtelní? V jakém smyslu?"

„Máš na mysli do jakého stupně?" upřesnil Jason.

„Dalo by se to tak říct," neodporoval Morgan.

„Zklamu tě, Henry. To nevíme," přiznal Jason po pravdě. „Jistě pochopíš, že nemáme příliš chuť zkoušet to doopravdy."

„A to na Jamajce, to nebylo doopravdy?"

„Takových věcí jsem už v životě zažil dost. Možná až příliš," zlehka nadsadil Jason.

I když nadsázka to nebyla. Vždyť i bez Solwitzovy vakcíny přežil ledovou vodu, oheň požáru, nemyslitelné přetížení, snášel řadu dní bití místo jídla a i díru od meče v břiše. Vysoká životaschopnost mu zřejmě byla dána již od narození.

Ačkoli si Jason kdysi dávno přečetl knihu o nesmrtelnosti, stejně nepochopil, jde-li o mystifikaci nebo odbornou práci. Úctyhodný autor tvrdil, že nesmrtelnost může být normální, tj. vrozená, a umělá, vzácně se vyskytující (pomocí mutací, vštěpená nebo aplikací speciální vakcíny). Nezávisle na způsobu získání nesmrtelnosti autor rozlišoval čtyři typy osobnosti, které mají danou biologickou schopnost.

K prvnímu patřili lidé normálně žijící v prodlouženém plynutí času. Proces stárnutí jejich organismu se protáhl na stovky nebo tisíce let. Od obyčejných lidí se ničím jiným nelišili.

Druhým typem byli lidé, jejichž buňky včetně nervových absolutně nepodléhaly procesům stárnutí, teoreticky mohli žít věčně. Ovšem množství nebezpečí, s nimiž se v reálném světě střetávali, bylo přesně takové jaké pro všechny ostatní, proto jednoduchý počet pravděpodobnosti ukazoval, že dříve nebo později smrt dostihne i takového člověka.

Třetí kategorie nesmrtelných vypadala jako nejvyšší logický

výtvor přírody (nebo poznání vědců). Když chceš žít věčně, chraň se před náhodami. I tito třetí měli silně zvýšenou životaschopnost, tedy rychlou obnovu libovolných poškozených tkání a absolutní imunitu vůči všem choroboplodným mikroorganismům. Uvnitř této kategorie byly různé podskupiny - od takových, kteří dokázali během několika dní překonat pro jiné lidi smrtelné rány, až po ty, kteří si dokázali nechat ve zlomku sekundy narůst novou hlavu místo ztracené.

Čtvrtý typ nesmrtelných autor nazýval nesrozumitelným termínem „bohové" a charakterizoval je jen jediným slovem - nezničitelní. Tyto lidi, dali-li se tak ještě nazývat, už nebylo reálně možné usmrtit pomocí plazmy, ani absolutní nulou či vakuem a o pronikavém záření, chemických rozpouštědlech a elektromagnetických polích bylo zbytečné uvažovat.

Jason tuto celou „nesmrtelnologii" Morganovi krátce zopakoval a na závěr mu vysvětlil, že sebe a Metu počítá ke třetí kategorii. Přestože si oba nejsou schopni představit, kdy a jak se stali nesmrtelnými - „Tohle by ti stejně k ničemu nebylo, Morgane!" - Jason nehodlá posuzovat své reálné schopnosti a jejich rozvoj v průběhu doby. Navíc se z té knihy dozvěděl, že někteří „částečně nesmrtelní" se pod vlivem určitých faktorů postupně stali bohy.

Morgan se usmíval, protože se domníval, že Jason chytračí. On sám zatím jen kličkoval, ale nyní, když získal dostatek předběžných informací, rozhodl se položit nejdůležitější otázku. Bytostného pragmatika Morgana pochopitelně nejvíce zajímala nesmrtelnost pro něho osobně:

„Nemusíš mi říct všechno, Jasone. Jen mi odpověz na jedinou otázku. V tom pokladu, který je ukryt v Epicentru, najdeme i tu potřebnou vakcínu?"

Pověrčivě se obával pronést v této souvislosti slovo „nesmrtelnost". Jasona jeho otázka potěšila, a tak se do odpovědi pokusil vložit maximální nadšení:

„Ale jistě, Henry, staneš se nesmrtelným. Přiznám ti ale po pravdě, že nevím, do jaké úrovně. Vždy to bývá individuální."

Tento dovětek činil Jasonovu drzou lež ještě důvěryhodnější.

Chvíli ještě o něčem hovořili, ale to už nebylo důležité. Vždyť Morgan nyní spolkl - přesně tak, doslova spolkl! - poslední a zřejmě nejdůležitější návnadu. Teď už půjde, kam je potřeba, a bez ohlížení.

Zlý génius v epicentru zla! Takový námět by byl hodný ruky velkého mistra!

A protože dal Jason Morganovi tak štědrou zálohu, riskoval a na závěr mu položil otázku:

„Poslyš, Henry, otevřenost za otevřenost. Co to bylo za prsten, který jste si s Gronšikem předávali? Nebylo těžké si všimnout, že se v tom skrývá nějaký zvláštní význam."

„Ale jistě, Jasone," usmál se Morgan. „Kdysi dávno mi ho daroval on jako první. Byl jsem tehdy ještě chudý a řekl jsem mu, že je to pro mě velká vzácnost. „Jen si ho vezmi," řekl Gronšik, „to není obyčejný dárek. Přináší štěstí. Vlastně ti ho jen půjčuji. Až získáš pořádnou kořist, přivezeš mi ho nazpět." Tehdy jsem měl skutečně štěstí. A tak od té doby předáváme prsten s virungijským mnohobarevným kamenem jeden druhému. Podle toho, kdo ho zrovna potřebuje více. Poslední dobou prostě při každém setkání, už nad tím ani neuvažujeme. Oba máme ustavičně štěstí."

„To je všechno?" zeptal se Jason s mazaným úsměvem, protože Morgan v určitém momentě udělal pauzu.

„Pochopitelně že ne. Víš, ten prosťáček považuje tento drahocenný prsten za jakýsi symbol. A já do něj při nejbližší příležitosti namontoval miniaturní „štěnici", neodhalitelnou normálními prostředky, a odposlouchávám Gronšikovy rozhovory. Vždyť je to člověk, kterého potřebujeme.

No a pokud budu znát jeho tajnosti dopředu, stane se úplně nenahraditelným!"

Morgan se nad svým žertíkem spokojeně rozesmál a pak dodal:

„Jako například nyní. Díky prstenu jsem se dozvěděl, že se ten dobrák spolčil s Rogerem Wainem. Hned po tom, co jsem

celou Cassylii převrátil vzhůru nohama. Představ si, že umožnil lodím Wainových zvláštních služeb přistávat na svém kosmoportu! Že po nás ten proklatý Wain slídí, vím už dávno. I na Radomi jsem si jeho lodičky hned všiml. Taky se tam dlouho nezdržela.

Jediný rozhovor tak objasnil téměř všechny záhady.

12

Kerk svolal do své kanceláře zvláštní schůzi. Na pořadu jednání byla jediná otázka: poslouchat i nadále Jasonovy příkazy, nebo jednat samostatně? Rozběsněné stádo rohonosů včera protrhlo ochranné pole, udržované kolem kosmoportu, a skupinka opravářů, která sloužila, byla nucena přijmout nerovný boj se všemi potvorami, které doslova vtrhly do vzniklé průrvy. Než se šestici Pyrranů podařilo ukrýt za ochranný pancíř kosmického korábu, na kterém právě prováděli preventivní prohlídku, jeden člověk zahynul a dva byli těžce raněni. Případ by se dal považovat za triviální, nebýt jedné maličkosti: rohonosi se chovali nenormálně, ba přímo nepředvídatelně.

Ani sám Brucco nebyl schopen objasnit příčinu útoku takového množství zvířat na kosmoport. Logika posledních událostí ukazovala, že naopak flibustýrské výsadky k sobě přitahují pozornost všeho živého, díky čistě fyzické přítomnosti, ale také telepatickým vyzařováním vln nenávisti. Tady se však vyskytl podivně silný výbuch zloby, odvrácený od útočného oddílu flibustýrů, jako by se piráti naučili podobně jako Naxovi hovorčí ovládat pyrranské tvory.

To nevyvolávalo jen ostražitost, přímo to děsilo.

Jak se chová vyděšený Pyrran, není nutné vysvětlovat. Protože to je rozzuřený Pyrran. Jason za roky společného soužití obyvatele planety smrti naučil hodně. Dokonce je i určitým způsobem převychoval. Ovšem to nejdůležitější zůstalo beze změny - pocit strachu se v nich měnil během dvou až tří desetin sekundy v hněv.

Jediný Archie, který si zachoval chladnou hlavu, se pokoušel vysvětlit, že flibustýři na Pyrrany zvířata nepoštvali, na to že prostě nemají a že jde o ojedinělý případ telepatické aktivity, vyvolaný množstvím různých příčin, a že se dá snadno

vysvětlit pomocí jeho vlastní teorie o symetrických migracích živočichů. Jenže Archieho pochopitelně nikdo neposlouchal. Kerk Juktisánci tvrdě připomněl, že mu bylo dovoleno účastnit se tak závažných událostí v tak kritickém období pro planetu jedině proto, že si ho osobně váží. Jako cizinec však nemá právo vměšovat se do jejich rozhodování.

Urážka Archiemu málem vehnala do očí slzy bezmocnosti. Utěšovala ho jedině vzpomínka na Jasonovo vyprávění o jeho prvním setkání s Pyrrany, kdy se chovali daleko tvrdohlavěji a hloupěji. Archie hodně spoléhal na zdravý rozum, který se na Pyrru začal v posledních letech více prosazovat. Musel však jen naslouchat rozohněným řečníkům, kteří rozhodně nežertovali. Porada se mezitím úplně zvrhla a její závěr nesliboval nic dobrého.

„Zrušme štíty a přivítejme všechny nepřátele jednolitou stěnou ohně!" navrhoval Clif.

„Štíty bych nechal zapnuté," namítal Stan, „raději použijme palebnou sílu našich lodí v džunglích a na pobřeží. Nejlepší varianta je útok ze vzduchu!"

„Vůbec tomu nerozumím. Co vlastně navrhujete?" pokoušel se vmísit do řeči Rhes. „Zlikvidovat zvířata ve spolupráci s flibustýry, nebo zlikvidovat flibustýry společně se zvířaty?"

„Pobít je všechny!" křičel Clif. „Všechny naráz!"

„Na to nemáme dost sil," promluvil vzhledem ke svému věku velice střízlivě Grif. „Myslím, že bude nejrozumnější společně s flibustýry zlikvidovat zvířata, to je přece náš hlavní úkol. S piráty si to vyřídíme, až zvítězíme."

„Jason přece doporučoval uzavřít s nimi příměří," připomněl Rhes.

„Ty by ses jen pořád s někým smiřoval," zavrčel Kerk. „Vždyť právě Jason mi vysvětlil, že jakákoliv dohoda s flibustýry nemá smysl. Za peníze jsou ochotni prodat vlastní matku i vlastní planetu. Klidně se podepíší pod cokoliv, jen aby mohli loupit ještě víc."

„Moc dobří lidé," shrnul to Stan. „Takže napřed odkrouhneme je a pak se pustíme do zvířat?"

„Ba ne, přátelé," ozval se nečekaně Naxa, který málokdy mluvil, proto všichni zmlkli a naslouchali mu. „Dostali jste se někam úplně jinam. Jason nám sem flibustýry přivezl prostě jako nový druh zbraně a vy ji navrhujete zničit. To je nesmysl! Nabízejí se nám pomocné ruce a my do nich koušeme jako vzteklí psi."

„Nepotřebujeme jejich pomoc!" zvolal Clif. „Poštvali na nás rohonosy..."

„Přestaňte pořád žvanit o té události na kosmoportu," začínal se vztekat Rhes. „Co s tím měli flibustýři společného? Dříve tu také nebyli! Raději přejděme k věci."

„No právě!" navázal na něho radostně Stan. „Je čas jednat. Víte, co je nejdůležitější? Flibustýři chtějí ovládnout Epicentrum. Doufám, že to všichni mají na paměti? A jestlipak si všichni vzpomínají, co bylo, když jsme na Epicentrum shodili bombu? Bylo to dost dávno. Myslím ale, že ti starší ano. Staré město se tehdy jen stěží ubránilo útoku všemožných bestií. Zaútočily s ještě větší silou. Chcete něco takového?! Flibustýři jsou tvrdohlaví. Probojují se do Epicentra. Možná tam zahynou, do jednoho. Jenže nám to nic dobrého nepřinese. Věřte mi. Navrhuji tu akci, vymyšlenou Jasonem, zrušit, dokud není pozdě."

„Mohl bych to vysvětlit?" zeptal se Archie nesměle.

„Ne," odsekl Kerk.

„Mně snad ale dovolíš říct pár slov," ozval se opět Rhes.

„Mluv," nerad zahučel Kerk.

„Flibustýři nechtějí Epicentrum zničit. Copak jste to nepochopili? Hledají v něm nějakou svoji svatyni. Budou se snažit najít s Epicentrem společnou řeč. A to je to nejzajímavější. Může nám to pomoci najít klíč k řešení problému Pyrru."

„No konečně, přátelé!" nevydržel to Archie. „Přesně to jsem vám chtěl říct. Je dobře, že mě aspoň někteří Pyrrané pochopili."

Ozval se nevhod. Velice nevhod. Právě Archieho slova byla pro Kerka tou poslední kapkou.

„Ne!" zařval. „Žádní cizinci za nás nebudou řešit naše problémy. Rhesi, jsem ochoten strpět, když Naxa ochočuje šupinaté psy, dorimy, kopytnaté ještěry - vem ho ďas! Ale aby nějací zbloudilí flibustýři vedli rozhovory, hledali, jak ty říkáš, společný jazyk s dvanáctinožci a kalmary -to je úplná pitomost. To už je víc, než nač můj mozek stačí! Jestli se jim podaří s těmi mořskými obludami domluvit, zaútočí na nás společně! Chlapi, chcete se snad s naší rodnou planetou rozloučit podruhé? Navrhuji skončit schůzi a připravit se k boji. Doufám, že jsou zde přítomní všichni řídící velitelé?"

Kerk obhlédl shromáždění a náhle si všiml neznámého muže s kamerou na rameni.

„Člověče, kde jste se tu vzal?" osopil se naň sveřepě vůdce Pyrranů.

„Já?" zareagoval klidně kameraman. „Jsem z „Věčných časů"."

„Kdo vám dovolil natáčet?" zařval Kerk a třemi skoky byl u něho.

„Bervik. Jasonovým jménem. Vy sám jste včera podepisoval povolení," pronesl rozechvěle reportér.

„Jaké povolení?! Jaký Bervik?!" nechtěl už nic chápat Kerk. „Dejte to sem!"

Popadl kameru a praštil s ni o podlahu:

„Tady si nikdo nic natáčet nebude, okamžitě zničte všechny záznamy! Co si o sobě myslí ti novináři a majitelé televizních stanic? Jak si můžou dovolit lézt do soukromí suverénní planety?"

„To nebyl záznam, ale přímý přenos," tiše zašeptala dívka, které stanula před Kerkem. „Nemusel jste tu kameru rozbíjet, je hrozně drahá."

Kerk se prudce rozmáchl a dívka jen stěží uhnula před mohutnou pěstí. Podařilo se jí to jen díky poblíž stojící Pyrrance, která jí pomohla z pocitu ženské solidarity.

„Zatraceně!" řval Kerk. „Vyveďte odsud všechny cizince a připravte se k boji. Dal jsem přece příkaz. Co stojíte?!"

Vznikla kuriózní situace. Pyrrané sice byli připraveni svého

vůdce následovat, ale hodně z nich, téměř každý druhý, mělo pocit, že nemá pravdu.

Signál havarijního poplachu se stal vysvobozením pro všechny.

„Flibustýři zahájili útok současně ze všech pozic," hlásil kapitán Dorf z lodi Argo. „Na povrchu naší planety už přistálo sto dvacet šest lodí. Výsadek pokračuje i nadále."

„Proč?!" zeptal se omráčeně Kerk.

„Protože mi to tak ukazují přístroje," odpověděl poněkud přihlouple Dorf.

„Zatraceně!" opakoval Kerk ještě jednou, ale tentokrát téměř šeptem. „Proč nám Jason nic nenahlásil? Říkal, že hlavní útok začne nejdříve za dva dny. Stane! Jak se mohu spojit s tím Bervikem? Chlubil se přece, že dokáže kdykoli Jasona najít. Ať ho hledá nebo ať nám aspoň vysvětlí, co se to děje."

„Dobrá, Kerku, hned Bervikovi zavolám," řekl Stan. „Jen mi ještě řekni tohle - musíme jako dřív Epicentrum chránit technickými prostředky? Nemohli bychom toho obranného robota, co mu Midi říká ohňový drak, odtud přesunout? Hodil by se i u jiných objektů."

Kerk se hluboce zamyslel. Mlčel nejmíň minutu a pak řekl:

„Nevím. Opravdu nevím. Lepší bude, když se zeptáš Rhese. Ať rozhodne sám."

To bylo něco!!! Byl to ještě silnější moment než ten první vstřícný krok, když se před mnoha lety díky Jasonovi konečně začali hraboši a kšeftaři navzájem vnímat jako lidi a Rhes podal Kerkovi ruku a ten mu ji stisknul.

Archie Stover si přitiskl na ústa levou ruku, aby zase nevyžbleptl něco nevhodného, ale pravou ruku zvedl palcem nahoru - pro všechny, kteří mohli pochopit smysl tohoto vítězoslavného a radostného gesta.

13

Krátká tuhá zima severní polokoule Pyrru byla vystřídána bouřlivým jarem s jeho šumícími potoky vody z tajícího sněhu, řídkým blátem na loukách a lesních mýtinách, s rychle vylézajícími dravými výhonky ze země a na nich se nalévajícími poupaty a rozkvétajícími květy, plnými všemožných jedů, a s množstvím probudivšího se hladového hmyzu. Právě na jaře propukala masová migrace hejn ptáků a za pastvou kočujících zvířat nejrůznějších druhů, která vytvářela hromadné agresivní skupiny. V takových podmínkách nebylo těžké nalézt hlavní ohniska biologické aktivity a prozkoumat veškeré formy jejich chování...

Morgan se naivně domníval, že už zná prakticky všechny zvláštnosti pyrranské přírody. Jak hrozně se mýlil, zjistil již po několika hodinách od zahájení hlavního útoku, tedy operace „Smrt planetě". Jenže v té době akci zastavit, nebo ji aspoň zpomalit, nebylo prakticky možné.

Dvanáct silných křižníků, padesát devět dělových člunů střední třídy a sedmdesát dva lehkých výsadkových člunů přistálo současně na stotřiačtyřiceti místech planety, v nichž se vyskytovala nejsilnější koncentrace nenávisti místních organismů. Dá se říci, že nenadálý útok pirátů vyvolal ještě silnější vlnu odvetné biologické aktivity, před níž často nechránily ani skafandry vyšší ochrany, prudké plameny plazmových zbraní ani všemožné generátory záření. Byly i takové případy, kdy flibustýry neochránil ani pancíř kosmických lodí.

V biosféře Pyrru se našly druhy živočichů, schopných prokousat kov i plast, rozpustit všechno živé i neživé žíravými slinami i superžíravými žaludečními šťávami, pronikat palčivými výhonky do mikroskopických skulin, explodovat jako vakuové bomby, obsypávat v obrovských kvantech a

pohybovat nejen jednotlivými vojáky, ale i celými obrněnými vozidly, kosmickými čluny a tanky.

Henry Morgan zůstal na oběžné dráze ve vlajkové lodi a pozoroval bitvu na velké prostorové obrazovce, momentálně rozdělené na šedesát čtyři sektorů - toužil vidět všechno. Ovšem drobit obraz na množství malých dílků nemělo smysl. Když vůdce flibustýrů někde zpozoroval něco důležitého, přemístil si zvětšený obraz do středu obrazovky a pokoušel se vyznat v tom, co se tam odehrávalo.

Většinou to nebylo příliš veselé. Na mnoha místech se odehrávaly věci, které by se normálnímu (a dokonce i absolutně nenormálnímu) člověku nemohly zdát ani v té nejhorší noční můře.

Před oddílem, který právě rozvinul rojnici, se nečekaně vzdula země a ven vylezlo něco obrovského, svíjejícího se jako had, vypadalo to jako pohádkový drak, pokrytý lesklými šupinami a odpornými, chvějícími se výrůstky. Pod výstřely útočníků se kůže draka sloupala a bylo vidět, že to vlastně vůbec není kůže, ale spíše kůra. Ano, jsou to obrovské, uvnitř duté kořeny. Bože! Čím jsou to naplněny! Nesčíslné houfy zubatých, kluzkých, jedovatých tvorů, jakési bodlinaté krysoještěrky, bodlinatí červi s rozevřenými hladovými tlamami...

Jiní neznámí tvorové vyhlodali pod zemí obrovskou kavernu, a tak mazaně, že když lidé utíkali přes palouk, země je udržela, zatímco jakmile vjela technika, okamžitě se propadla. Navíc dutina byla určitě naplněna bahenním plynem, protože stačilo, aby kov křísl o kov, a vše rázem vzplanulo. Pak následovala exploze palivových nádrží. Z těch jatek mnoho živých nevyvázlo...

Hejno šípokřídlatců a jestřábů s obrovskými spáry se spojilo do fantastického obrovského černého mraku a začalo kroužit nad postavením jednoho oddílu. Neútočilo, pouze kroužilo. Ale co to? Rychlost jejich pohybu je stále vyšší a vyšší, poloměr otáček stále menší a menší, mrak se postupně mění v gigantický chvějivý sloup, v živou smršť. Mocný proud vzduchu

se odtrhává od země, nadzvedává a polyká nejen vojáky, chaoticky střílející na všechny strany kvůli naprosté ztrátě orientace, ale i těžké zbraně a obrněná vozidla. Nakonec energie smršti dosahuje maxima a v její nálevce mizí i křižník, kterému se zřejmě nepodařilo včas nastartovat motory. Tato hrůza se pomalu pohybuje k moři, aby se nakonec až tam, kilometry od břehu, rozpadla nad vodou a ostrými skalisky. Z rozbouřených vln spěchají a vynořují se vstříc dlouho očekávané kořisti hladoví vodní tvorové...

Tady zase oživlé stromy dusí lidi a brání pohybu techniky. Všechno praská, skřípá, trhá se, láme - kov i dřevo, plastik i pružné větve, tuhé listí i lidská těla...

Jinde se pod palbou z laserových, výbušných a plazmových zbraní měnily masy velkého hmyzu, opatřeného kusadly, klepety, žihadly a šavlovitými ocasy, v dým a z této „kouřové" clony vyskákali strašliví sveřepí nezastavitelní rohonosové. Ne nadarmo jim říkali rohatí ďáblové...

Jinde zase nevídaně obrovské žáby děsivého vzhledu dychtivě vtahovaly tlamami ty nejhorší, rychle účinkující jedy a tyto bojové otravné látky jako by na ně neúčinkovaly. Zvířata fungovala jako průmyslové odsavače a flibustýři je přiléhavě nazvali žabosavci. Nakonec, když jsou maximálně nafouklé, zavírají tlamy a zmírají, tedy přesněji, mění se ve skutečné chemické bomby. Stačí jeden neopatrný pohyb poblíž takové „bubliny" a žabosavec exploduje. Nejpevnější zbytky jeho kůže dovedou roztrhat skafandr a někdy i probít triplexové průzory bojové techniky.

Čím déle Morgan pozoroval, tím zřetelněji viděl, že tady nemají co do činění pouze s agresivní biosférou. Zde se setkali s jakýmsi kolektivním rozumem. Každý tvor sám o sobě je hloupý, jako mravenec nebo trubec, ale společně dokáží divy.

Jak vlastně ti záhadní Pyrrané tato monstra ovládají? Kdo sedí v Epicentru? S jakými dalšími hrůzami budou muset nakonec bojovat? A jaký mají vztah k hvězdoletu „Beran" a k tajemství nesmrtelnosti?

Morgan si strašně přál důkladně si popovídat s Jasonem o tom všem a ještě o mnoha dalších věcech, ale zatím nebylo kdy. Snad až se vyskytne chvilka klidu...

Momentálně bitvu jen nepozoroval, ale řídil ji, vydával příkazy, napravoval chyby svých bojovníků, dělal závěry, prostě jako by se osobně účastnil boje.

Morganův plán se v zásadě ukázal jako správný. Všechny smrtonosné síly planety byly nyní pěkně rozptýleny na půldruhé stovce míst, značně vzdálených od Epicentra.

„Conquistador" mezitím kroužil nad oceánem, postupně klesal a metodicky likvidoval paprskovými zbraněmi body odporu, které v závěru vytvořily koncentrické kruhy kolem zakázaného místa. Vlajková loď již vstoupila do atmosféry a nyní pomalu křižovala od pobřeží k Epicentru a zpět, přičemž pokaždé sestoupila níže k mořské hladině. Loď řídili Howard a Meta. Jason vše pozoroval na čelní obrazovce kapitánského můstku, kam bylo možno přepojovat zprávy odevšad. Momentálně upřeně sledoval Epicentrum a s údivem zíral na absolutně opačný obraz, než jaký byl k vidění dříve. Čím více se blížili k magickému bodu, tím méně bylo dravců v oceánu. Buď nepředpokládali, že se k nim nepřítel přiblíží z takové výšky, nebo byly skutečně všechny síly převedeny do krutých bojů na periferii. Ani tak unikátní fenomén, jakým byla příroda planety smrti, nebyl schopen plodit nekonečné množství tvorů. Pokud tomu tak bylo, mazaný Morgan se ocitl blízko k vítězství nad Pyrrem. Nijak však nepospíchal, blížil se k cíli velice pomalu a vyčkával na nejvhodnější okamžik, jako by přesně věděl, kdy nastane.

Všech čtyřiašedesát obrazovek ukazovalo scény zabíjení, jednu úžasnější než drahou, ale Morgan je již nepřepínal, počáteční panika ho opustila. Nyní měl na největším sektoru uprostřed obrazovky neustále Epicentrum.

„Zjistěte momentální ztráty," požádal, aniž by se obrátil k někomu konkrétnímu.

Otázka se ozvala přímo z interkomu, protože na palubě vlajkové lodi zůstalo sotva čtyřicet osob - jeho nejvěrnějších,

nejoddanějších a prověřených. Pro ně nebyla žádná informace utajená.

Odpověděl Misson:

„Padlých je víc než tisíc. Přesnější údaje zatím nejsou k dispozici. Čísla se mění každou sekundu. Raněných je méně než sto, ale bude těžké je odtamtud dostat. Henry, víš sám, jaký je zákon džungle - zvířata své raněné neléčí."

„V pořádku," řekl Morgan (i když co tu bylo v pořádku?). „Zesil technickou podpora oddílu Madam Chin. Bojují dobře, tak ať se nezastavují a pokračují dál."

Pak se spojil s Richardem Scottem, jehož skupina si razila cestu džunglí ještě úspěšněji. Flibustýři této skupiny, aniž ztráceli rychlost, během postupu spalovali všechno živé. Scott a jeho osádka se od vlastní lodi pohybovali na malých dvoumístných skútrech na magnetickém polštáři, které jako útočné zbraně používaly takzvané přístroje lokální anihilace kruhového působení. Hloupá pyrranská stvoření se shromažďovala a sbíhala dohromady a útočila v obrovských stádech na neznámé stroje, pronikající v klínové formaci. Živočichové byli přitahováni jako můry k plamenu svíčky a okamžitě se měnili v šedý popel a černé saze, aniž by nalezli něco, do čeho by mohli kousnout nebo k čemu se přisát. Rostliny v tomto pekelném plameni hořely ještě rychleji. Co bylo obzvláště cenné, přes spečenou, sklovitou slupku na zemi, zůstávající za Scottovou skupinou, se nemohly probít ani živé kořeny, hmyz, ani ti nejzoufalejší hlodavci s jedovatými slinami.

Lokální anihilátory byly novou tajnou zbraní flibustýrů. Vymyslel je Misson, vypiplal k dokonalosti a určil k použití pouze v krajním případě. Dosud je nikomu nepředvedl. Také Jason s Metou poprvé spatřili podobnou věc v akci, Pyrrance samozřejmě zářily oči nadšením při takovém pohledu.

Ihned se zeptala interkomem: „Missone, proč jste mi tuhle zbraň neukázal už dřív?"

„Nedostal jsem k tomu příkaz," odbyl ji stroze vynálezce smrtících zbraní.

Morgan jejich rozhovor zaslechl a vmísil se do něj, přičemž rozmarně přešel k vykání: „Jakmile zvítězíme, madame, věnuji vám přesně stejný skútr. Budete moci vyhladit kterýkoli z bohatých biologických druhů této planety."

Potom se opět spojil se Scottem: „Dicku, slyšíš mě?"

„Ano, pane."

„Je na čase zastavit se a zhodnotit výsledky, zakryjte se ochranným polem."

„Ne, pane. Nejsem zvyklý zastavovat se, když útočím."

„Dicku, zapomínáš, že tohle nejsou lidé. Jsou to nemyslící stvoření, která se podivuhodně rychle množí. Jestli jich bude ještě víc, nebude ti stačit energie. Nemohu tě podpořit usměrněným paprskem z „Conquistadora", protože teď jsi mimo zónu přímé viditelnosti. A potom, zapomněl jsi, kolik tohle všechno stojí?"

Scott mlčel, Morgan se proto podrážděně zeptal:

„Rozuměls mi, Dicku?"

„Abych pravdu řekl, pane, ne úplně," odpověděl Scott poněkud prostoduše. „Nemohu se zastavit a ostatní zastavit nemohu. Moji chlapi jsou jako diví, cítí vítězství. Víte, spočítali jsme si, že musíme v pohodě dorazit až k moři, jakmile džungle skončí, spotřeba energie rychle poklesne. Ještě chvíli, pane, a pobijeme je všechny."

Zdálo se, že Scott upřímně doufá, že s jedním oddílem zlikviduje všechna pyrranská stvoření v okolí. Bylo to pochopitelně pošetilé, ne-li přímo hloupé.

Morgan přerušil spojení a vrátil se zpět k situaci nad Epicentrem.

Neočekávaně se v zorném poli pozorovacích přístrojů vlajkové lodi ukázal nevelký objekt, nacházející se nečekaně blízko místa, považovaného Missonem za Epicentrum, doslova těsně nad hladinou moře.

„Co to má být, Jasone?" zeptal se Morgan nervózně. „To jsou tak chránění? Napadneme je okamžitě?"

„Chraň Bůh, Henry!" zarazil ho Jason svým oblíbeným rčením. „Vždyť to je jeden z mých zpravodajů."

„A co má být? To se má dostat do Epicentra dřív než my?" vyptával se Morgan jakoby žertem, ale v hlase se mu ozývala uražená ješitnost.

„Ale kdepak!" rozesmál se Jason. „Chce prostě zaznamenat tento důležitý moment. Právě jsem ti to chtěl vysvětlit, Henry - nejlepší záběry, které teď sleduješ, zaznamenávají právě moji zpravodajové. Tvoje normální kamery, ty, které jsou zabudovány do útočných strojů, by o boji nikdy nedokázaly dát tak úplnou představu."

„Chceš říct, Jasone, že na planetě už není těch tvých zpravodajů jen šest, ale daleko víc?"

„Je to tak, Henry, je jich kolem sta. Chtějí pro historii zaznamenat vše a naše operace je již příliš velká. Bylo to moje překvapení pro tebe. Vzpomínáš, jak jsem včera na chvíli odletěl z lodi?"

Morgan Jasonovi zatím věřil. Kdyby nevěřil, na výlet do vesmíru by ho nepustil. Už dlouho Jasona považoval za skutečného spolubojovníka, který bojuje společně s flibustýry, pokud je to pro něj výhodné. Opravdu! Žádné vzájemné sympatie - pouze výhody. Oba to považovali za rozumné. Ovšem právě nyní se tato nová informace navigátorovi příliš nelíbila. Neměl rád překvapení! To množství zpravodajů zavánělo čertovinou.

On, Henry Morgan, tady ztrácí po tisícovkách svoje lidi, ničí nejlepší a nejdokonalejší armádu v Galaxii kvůli slávě, velkému vítězství a zdůraznění své obrovské moci a tihle takzvaní hrdinové nemají ani za mák soucitu s lidmi, kteří jako jediní bojují s divokou přírodou, všude vlezou, na nikoho a na nic nestřílejí a riskují životy kvůli nějakým diskům se záznamy! Morgana takový přístup urážel. Pod dohledem drzých a vlezlých kamer se všechen boj měnil v cosi jako karikaturu. Pocit úcty k zástupcům bohů se jaksi vytrácel.

Naštěstí pro Jasona neměl navigátor na podobné úvahy příliš času. Právě teď bylo nutné okamžitě se snést k hladině moře. Snést se, dokud tam nad vodou panovalo lákavé ticho.

Jason vycítil Morganovu náladu a zlomyslně si pomyslel:

„Kdybys tak věděl, jak je to ve skutečnosti! Tebe nejvíc dopaluje, že se někdo v budoucnu bude radovat ze smrti flibustýrů a těšit se z jejich neúspěchů. A přece už teď na stovkách obydlených světů, právě teď, v přímém přenosu, sledují miliardy lidí průběh pyrranského armagedonu. A nejen s nadšením a se smíchem, ale hlavně s obrovským zadostiučiněním!"

* * *

Mechauta

V nejstarším a nejlepším kasinu „Mlhovina" nebylo k hnutí. Přitom nikdo nehrál karty, nikdo neházel kostkami, a dokonce i velké kolo rulety stálo nepohnutě už mnoho hodin. Pohledy všech návštěvníků byly přilepeny jen na obrazovky. Který opravdový hráč by nevyužil šanci vsadit si v superhře? Podobné scény viděli už mnohokrát, hlavně po večerech, v pološeru domácích videoprojekcí, kdy lenivě pomlouvali tupohlavé autory prolhaných scénářů, špatné technické provedení speciálních efektů, nesmyslně vybrané exteriéry pro natáčení, nemožné vystupování druhořadých herců... Tentokrát to bylo jiné, všechno bylo skutečné. Těžko se tomu dalo uvěřit, ale právě teď, v tuto minutu, tam, na dalekém Pyrru, tekla proudem lidská krev a hynuly miliony mutantů, které zplodila šílená flóra a fauna.

Samozřejmě tam nevpustili obvyklé zevlouny. Vždyť kdyby se takovému čumilovi zašklebila do očí oživlá noční můra, měl by z toho smrt, ocitl by se náhle v samotném pekle. Jiná sorta byli novináři. Ti nabízeli každému divákovi báječnou možnost pocitu, že se nachází přímo na bitevním poli. A zámožní občané, pohodlně rozvalení v křeslech kasina s doutníky a poháry vína, se mohli považovat za přímé účastníky bojů. Vždyť tam hořely, znovu se rodily z popela a opět hořely jejich peníze! Pokud jsou ve hře velké peníze, prožíváš vše daleko silněji než v normálním životě.

Lussuozo

Místní obyvatelé se vždy chlubili klidným chováním a podivuhodnou nevzrušivostí. Také vsadili peníze do hry, také nevypínali televizory a sledovali poslední skóre unikátního utkání „Jamajka - Pyrrus". Ale žádné události na jiných světech nebyly s to odtrhnout domorodce Lussuoza ani hosty této rozkošné planety od obvyklých zábav. Proslulá omlazovací střediska, restaurace, bary, zábavní podniky, kasina, pláže, masážní salony, tréninkové sály, závodní dráhy pro atomocykly - všechno fungovalo v obvyklém rytmu. Pochopitelně že odpočívající i bavící se hosté a obsluhující personál včetně policie neopomněli občas mrknout na obrazovku. Vždyť tu byli hodně bohatí lidé a sázky ve „Vesmírném totalizátoru" dosáhly neskutečných výšek. Ovšem sama atmosféra planety nepodporovala nervozitu, vzrušení ani palčivé strasti. Tady si mezi dvěma sklenicemi piva nebo mezi dvěma koly v kuželkách nevzrušeně vyměňovali domněnky o možnosti vyhynutí celé civilizace. Vyčíslovali počty zabitých flibustýrů při šplouchání se ve studeném bazénu po saunování a nadšeně sledovali krvavé souboje, zatímco druhým okem pozorovali závodní dráhu, kde soupeřili kopytnaci z různých planet.

Zunbar

Na této velmi studené planetě „Vesmírný totalizátor" masový zájem nezaznamenal. Přesto však v jedné z nejvyšších a nejkrásnějších budov hlavního města Guntauny, v „Medical Trade Buildingu", ten den nikdo nepracoval. Všichni, od členů správní rady a ředitelů až po nejnižší úředníky v kancelářích a sekretářky, se rozhodli přerušit práci alespoň do ukončení reportáže z planety Pyrrus. Bylo už totiž jasné, že se blíží konec: síly obou stran byly vyčerpány. Ovšem nedalo se určit, kdo má navrch.

Všichni zaměstnanci „Medical Trade" dobře věděli, jak důležitý dopad má tato bitva pro jejich zaměstnavatele, což znamenalo že i pro ně. V případě výhry ve „Vesmírném

totalizátoru" by celkový kapitál firmy vzrostl nejméně o deset procent, což by všem pracovníkům přineslo zvýšení mezd, nemluvě o tom, že mnozí riskovali a vsadili si bokem. Ze solidarity samozřejmě zastávali extravagantní postoj majitele „Medical Trade" Ronalda Sanea - všichni fandili planetě smrti.

Dolly s Robsem seděli v otcově kanceláři. Po několikátém opakování triumfálního postupu Richarda Scotta k moři znervózněla a zeptala se:

„Tati, myslíš, že skutečně zvítězí?"

„Samozřejmě, děvenko," odpověděl přesvědčivě s dobráckým úsměvem Sane.

Ovšem přesvědčivost i úsměv byly poněkud nucené. Koho chtěl přechytračit? Nepodařilo se mu oklamat ani sama sebe. Protože Sane vycítil nejistotu ve vlastním hlase, rozhodl se v rozhovoru převzít iniciativu a otázal se:

„Nu, a co ti říká tvoje intuice?"

„Intuice mi říká," řekla Dolly smutně, „že tomu nevěříš ani ty sám. Co se týká Pyrru... čestné slovo, tati, nevím. Číst v mysli a předpovídat budoucnost, to není jedno a totéž. Jason mi volal včera a ujišťoval mě, že všechno jde podle plánu. Dnes jsem se bavila s Midi a ta šíleně panikaří. Pyrrani mají mizernou náladu, prostě nervy na pochodu. Všichni chtějí bojovat a je jen otázka času, kdy to někdo z nich nevydrží. A Jasonovy úmysly tím úplně zmaří. Midi je od toho kroku drží z posledních sil."

„Tomu nerozumím," řekl Sane. „Jak je drží?"

„Ale tati, ona přece stejně jako já umí jiným vnutit svoji vůli. Archie sní o tom, že její energii využije k ovládání zvířat, jak to už celé věky dělali na Pyrru hovorní. Midino biopole je silnější než u všech hovorných planety smrti dohromady. Teď víš, nač se plýtvá jejím nadáním!"

„Tak takhle je to," zamumlal Sane.

V tu chvíli to už Robs nevydržel a vykřikl: „No ne, honem se pojďte podívat, co se děje!"

Scottova skupina, která se úspěšně probila k pobřeží, poodhazovala skútry, chytře zbudovala obrannou linii na konci

vyústění džungle, rozčísnuté na dvě strany, a doslova se roztancovala na pláži. Piráti oslavovali při pohledu na širokou přímou cestu, lesknoucí se jako zunbarský porcelán, která po nich zůstala. Dospělí muži řádili jako kluci, objímali jeden druhého, váleli se po písku, ráchali oblečení v pěně příboje a ojedinělé ptáky nebo mořské živočichy, kteří na ně zaútočili, pobíjeli, aniž by používali pistole, rozsekali je prostě šavlemi na kusy.

Zachmuřený Ronald Sane náhle řekl s hlubokým vnitřním přesvědčením:

„Ani ďábel jim nepomůže! I když pobijí všechno živé, Pyrrané je stejně přemohou. Tohle jim neodpustí."

Jeho poslední věta byla poněkud paradoxní, ale dokázal si živě a do detailů, jako by se to už stalo, představit, jak udatní a nepřemožitelní Pyrrané likvidují do posledního muže darebáky, které tak nenáviděl. Tuto scénu si dokázal představit tak pronikavě, že jej naplnila radostným nadšením. Chtěl vidět jejich krev, toužil zažít jejich muka. Věděl, že to není dobré, že by takové touhy neměly tvořit součást jeho života... Copak je ale možné soudit člověka, jemuž před pár měsíci tak zvěrsky vyvraždili celou rodinu a jediná přeživší dcerka unikla čirou náhodou?

„Jason jim nedovolí, aby odletěli z jeho planety," dodal Sane bůhví proč.

„Také si myslím," řekl Robs.

Přijat Sanem prakticky do rodiny, přestal se považovat za piráta. Je pravda, že by tatínek kvůli milované dceři byl ochoten přijmout třeba i krokodýla. Konečně, proč to nepřiznat, Robs se mu začínal zamlouvat.

V té chvíli, jakoby na přání zunbarských diváků, se výjevy na obrazovce změnily a nyní bylo možno sledovat na vlastní oči, jak několik posledních bojovníků z nejpočetnějšího oddílu, vedeného Paolem Caracciolou, kteří neopustili svoje pozice v rozsáhlých močálech Jihovýchodního archipelagu, melancholicky dožvýkávají chlupatí kopytnatí plazi.

Cassilie

Roger Waine používal pro sledování rychle se měnící situace obrovský panel s obrazovkami, stejný, jaký měl Morgan. Přičemž se na něm nezobrazovaly pouze záběry z různých míst planety Pyrrus, zachvácené plamenem války, ale i nejdůležitější místa jeho vlastní planety. První národní burza, největší banky, několik nejdůležitějších továren, kasino „Cassilia", nyní již zcela zrekonstruované, kosmoport Digo...

Přelétal pohledem z jedné obrazovky na druhou a musel přiznat, že se mu to, co vidí, zamlouvá. Od počátku své kariéry si navykl věřit sám v sebe a nyní nepochyboval o konečném vítězství. Samozřejmě že lehce pobledl, když na deseti obrazovkách současně odporné nestvůry nabývaly vrchu nad lidmi. Pocit strachu však tak příjemně polechtal nervy. A bledost... Nu co, blednou pouze sebevědomí lidé. Ti, kteří si nevěří, rudnou.

„Rogi," řekl sám sobě, „vsadil jsi na flibustýry, což znamená, že flibustýři vyhrají. Jinak to prostě nemůže dopadnout. Vždycky ti štěstí přálo, Rogi. Bez toho by ses nestal tím, kým jsi. Čím větší mají piráti ztráty, tím líp. To je přece jasné! Morgan, který ztratí armádu, si přestane vyskakovat, přestane přehlížet všechny v Galaxii a na kolenou přileze prosit o peníze na nové projekty a dobrodružství. A ke komu přijde, co myslíš? No přece k tobě, Rogi!"

Roger Waine se někdy velmi rád pobavil s Rogerem Wainem. Někdy potichu, jindy nahlas. Uspokojovalo ho to a upevňovalo pocit sebeúcty.

„Čangu!" zavolal svého zástupce. „Začni uvažovat o transportu, prosím."

„O jakém transportu, šéfe?"

„Peněz, Čangu. Ten blázinec na Pyrru už brzy skončí. A přinese nám veliké zisky. Většina mých vážených kolegů a zákazníků uzavírala sázky prostřednictvím dluhopisů a nyní - nakolik je znám! - spláčou nad výdělkem. A budou platit. Takže, Čangu, je třeba zvážit, čím se bude svážet ta hromada peněz, kde je uskladníme a jak zajistíme jejich ochranu."

„Dobrá, šéfe, zvážíme to."

„Dejte se do toho. Mnoho času nemáme."

Jak miloval dávání takových příkazů! S tak efektní lhostejností a lenivostí. Jak miloval sebe a své ustavičně úspěšné operace!

Jen jedna maličkost Wainovi vrtala hlavou, ovšem velice nepříjemná - přítomnost Jasona dinAlta na palubě vlajkové lodi Morganovy eskadry. Bankéř a faktický vládce jedné z nejbohatších planet, znající a chápající mnohem víc než průměrný občan Galaxie, nebyl schopen zjistit, co jej právě v této chvíli znepokojuje, ale... Waine byl v podstatě také hráč a zvláštním citem profesionála cítil, že ho Jason přechytračí. Kdy? Jak? Co se ještě přihodí? Co může s úspěchem provést? Nevěděl. Prostě teď očekával výsledek, nadšen masivním zabíjením na Pyrru, a radoval se z úspěchů obou stran. Ano, skutečně - obou.

Darkhan

Na planetě sousedící s Cassylií byly, jak víme, hazardní hry zakázány. Jenže stoupenci Jediného Boha Ghachaba, rodilí Darkhanci, také sledovali, co se děje na opačném konci Galaxie. Pyrranské dění jim bylo krátce shrnováno v rámci posledních zpráv. „Je to trochu krvavé představení, ale co naděláme, musíte to vydržet, bratři," objasňovali jim kněží. „Vidíte, jak zle se vede neznabohům, dívejte se a zapamatujte si to. Na to je možné, ba dokonce nutné se dívat. Vlastně, když jsou zabíjeni neznabozi, není to hřích, bratři!"

Uranoví králové Darkhanu samozřejmě poslali vyslance na Cassylii a pod falešnými jmény vsadili nemalé obnosy v galaktické loterii. Boháčům milosrdný bůh kdykoliv odpustí porušení zákazů, dokonce i ateismus.

Radom

Jeden z nejváženějších občanů planety, autorita první třídy, mazaný Gronšik, také nebyl proti roztočit kolo štěstěny a pokoušet osud ve velké hře. Tip na koho vsadit měl přímo od

Rogera Waina, a tak udělal, co bylo třeba. Ovšem nyní při pohledu na obrazovku, na níž hejno hladových šípokřídlatců doráželo chabě se pohybující těla jeho přátel pirátů, roztroušená na trávě zalité krví, se Gronšik rozlítostnil. Ani ne nad ztracenými miliony, v první chvíli uvažoval jedině o veliteli flibustýrů, se kterým se tak dobře spolupracovalo.

„Zbytečnější tam lezl, brachu!" káral v duchu Radomec Henryho Morgana. „Mé srdce to tušilo, zbytečně! I kdyby tě nezavřeli, už to nebude jako dřív, nebude... Jaký to byl dodavatel! A jaký odběratel! Vždycky ve velkém, ve velkém. A jak mi kryl záda!" soužil se a trápil Gronšik. „Neměl jsem si při našem posledním setkání vzít zpět symbol úspěchu. Ty ho potřebuješ, naše tradiční spolupráce je v háji!"

A nakonec Clianda

Zde se odehrála kuriózní příhoda, o které zpráva obletěla všechny TV stanice Galaxie. Jeden taxikář si postavil přijímač přímo na palubní desku, a tak se ponořil do sledování pyrranského utkání, že prakticky přestal sledovat silnici.

„Jen se podívejte, madame," pronesl vzrušeným hlasem baseballového komentátora, „jen se podívejte, jakou mu vrazili!"

„Komu?" nechápala pasažérka a tato otázka se jí stala osudnou.

„No, tomu přece, vidíte, madame..." začal taxikář.

Pasažérka ovšem už nic neviděla, kromě bleskurychle se blížícího sloupu osvětlení.

„Hej," zakřičela vyděšená žena, „vidíte, kam jedete?"

Otázka byla sice na místě, ovšem příliš pozdě. Zabránit nárazu se již nedalo. Samozřejmě že bezpečnostní systémy zafungovaly spolehlivě: sedadlo pasažérky se okamžitě katapultovalo a během letu se změnilo ve standardní ochranný polštář, takže dáma skončila pouze lehce vyděšená, dokonce neměla ani žádné modřiny. Řidiči se tak nepoštěstilo. Sloup pouličního osvětlení se zlomil a prorazil automobil přesně v ose sedadla řidiče. Z nešťastného taxikáře nezbylo téměř nic.

To byla první oběť pyrranské války, kterou smrt dostihla tisíce parseků od místa bojů.

Jason vždy oplýval bohatou fantazií a tak, aniž věděl kdo, kde a jak reaguje na zde probíhající armagedon, si snadno představoval desítky planet, na nichž kdy pobýval, a množství nejrůznějších lidí hltajících nynější záběry na obrazovkách. Představoval si je a přemýšlel, že přes veškerou jezuitskou vytříbenost jejich učení si flibustýři přesně toto zasloužili. Profesionální nelítostní zabijáci, vraždící s potěšením, si zasluhují, aby s nimi nyní ti ostatní neměli slitování a profesionálně se radovali z jejich smrti.

14

Předešlého dne Jason opravdu opustil „Conquistadora" potají, aby se nesrazil s novináři. Novinářské průkazy byly vydány už dávno a množství videooperátorů a telekomentátorů nebylo ve smlouvě nijak ohraničeno. Jason vylétl do vesmíru, aby se dostal mimo zónu vysílání a mohl se nerušeně spojit s Kerkem.

Dokud nezačala operace „Smrt planetě", snil samozřejmě o mnoha smělých činech, ale nedovolil si učinit ani jeden krok, který by mohl vyvolat podezření. Hlídal se pronést byť i jediné zbytečné slovo. Nejdůležitější bylo flibustýry neodradit! Když však operace začala, s každou její minutou bylo stále jasnější, že tento proces nelze zvrátit zpět. Takoví lidé jako kupříkladu Richard Scott toho byli nejlepší zárukou. A planeta Pyrrus mohla do nekonečné války jako do močálu zatáhnout i lidi, kteří byli daleko méně nadšení krvavými boji a vášnivou střelbou.

S průběhem akce nebyl spokojen už půl hodiny po vyslání výsadku, a tak rychle vysvětlil Henry Morganovi, že se musí na chvíli vzdálit do vesmíru kvůli závažné a přísně tajné schůzce. Naznačil, že se jedná o milenku, o níž Meta neví. Byl připraven, že uslyší strohé: „Ani za nic!" nebo že dokonce bude muset čelit blýskavé šavli v ruce rozzuřeného kapitána. Byl ochoten riskovat i pronásledování.

Nic z toho se však nestalo. Morganova důvěra k Jasonovi dosáhla nejvyššího stupně právě v okamžiku zahájení útoku. Navíc se viditelně chystal odletět z „Conquistadora" bez Mety a všímavý a rozhodně ne hloupý Morgan už dostatečně pochopil, co ti dva k sobě cítí. Bylo jasné, že sám nikam neuteče.

Spojení navázal téměř okamžitě a bylo ideální. Pro případ, že by se něco stalo, Jason Metu upozornil, aby ihned zmizela,

zvlášť když v rámci nepřetržitého odletu výsadků z paluby vlajkové lodi v lodích všech velikostí není problém utéci.

Naštěstí nebylo nic takového nutné.

Kerk řval a metal hromy a blesky. Jasonovi se mu jen stěží podařilo vysvětlit, proč útok začal o dva dny dříve a bez varování. Dlouho musel prosit starého pyrranského vůdce, aby neinicioval vojenské operace v rajonech města a kosmodromu, a aby naopak maximum lodí s bojovníky vyslal na oběžnou dráhu. Pyrranům, kteří na planetě zůstávali, Jason doporučil, aby se stáhli do klidných oblastí v džungli, do oblastí malých farem a do podzemí Otevřeného města. Navrhl, aby se kolem Epicentra zrušila veškerá ochrana, a s uspokojením zjistil, že takové řešení již bylo přijato a realizováno. Nakonec domluvil, aby byl, pro případ nouze, připraven rychlý výsadkový člun z Arga k mimořádnému přistání přímo na vodu poblíž Epicentra. Také se domluvili, jaký signál dá Jason výstřely v případě potřeby. I když se situace vyvíjela stále lépe, další spojení se nemuselo podařit navázat.

Takovýto rozhovor tedy proběhl s Kerkem v den nastávajícího armagedonu, jak tuto bitvu s oblibou Jason nazýval.

Pak nenápadně uběhl necelý půlden a nyní sledovali na všech obrazovkách nelítostnou řež, člun odvážných reportérů nad mořem a tiché, nenormálně klidné Epicentrum.

Ani Jason sám netušil, co by v něm mohli uvidět, pokud tam uskuteční výsadek a sestoupí pod hladinu.

Před mnoha lety se před jeho očima objevil infračervený obraz, vyslaný do éteru několik sekund před jaderným výbuchem, záhadné jeskyně bez podlahy a stěn, v níž se pohybovaly neuvěřitelně obrovské... rostliny?, zvířata? ...bytosti. Ze všeho nejvíce si pamatoval divokou bolest, vyvolanou vlnami nenávisti, které vysílaly tyto organismy (stroje? mechanismy? bohové? mimozemská zařízení? možná prostě chimérické výplody něčí chorobné fantazie?).

Zdálo se, že tehdy tady všechno shořelo. Jenže Epicentrum zůstalo. Měli možnost se o tom přesvědčit ještě jednou, poté

co zdivočelí mutanti téměř vymazali z tváře planety jejich město a před pár lety, když zde už zmoudřelý a zestárlý Brucco a horlivý mladý Archie, který se mu vnutil, prováděli čistě mírumilovné masivní experimenty.

Nepřístupné Epicentrum, ponořené v moři, stále existovalo. Nikoho k sobě nepouštělo. Nikdy. Ani jednou.

Copak se teď něco změnilo? Že by Morgan byl tím prvním, kdo se tam dostane? Že by se drsný a brutální bandita při svém primitivním přístupu k přírodě Pyrru ukázal být vhodnějším než mnozí učenci, kteří se pokoušeli sledovat ekologii planety celé ty dlouhé roky? I to může být možné! Podíváš se na obrazovky - a mimoděk se zamyslíš. Čím jsou velitelé čet hloupější a zlejší, tím úspěšnější je jejich postup po planetě smrti.

Například takový Richard Scott, před chvíli dorazil k moři a nyní klidně postupuje dál. Jako by jeho energie byla nekonečná, jako by ji čerpal odněkud ze země. Madame Chin zase pokračuje v likvidaci měděnozubých kajmanů a dalších plazů s kopyty a křídly a postupně obsazuje území delty největší pyrranské řeky...

Morgan pověřil Howarda sledováním záběrů z celé planety na obrazovkách ve velkém sále a sám se vrátil k Jasonovi a Metě na můstek, aby odsud ovládal loď, ničím se nerozptyloval a mohl se maximálně soustředit na Epicentrum. To už bylo vážné. Dostali se k cíli tak blízko jako ještě nikdy a Jason se mimoděk zeptal sám sebe: „Bude se opakovat starý scénář? Nebo se jim dnes povede veliký objev?"

Obrovský „Conquistador" visel nad mořem, málem si namáčel břicho do vody. Loď využívala veškerou sílu svých elektromagnetických generátorů a byla připravena v libovolném okamžiku uletět od neznámého nebezpečí do stratosféry s pomocí takzvaného tichého pohonu, tedy s využitím gravitace. Zrychlení je v tomto případě okamžité, přičemž z trysek nevyjdou žádné radioaktivní plameny. Tady se nedal použít ještě jeden atomový výbuch nebo něco jemu podobného. To Jason chápal. Morganovi to objasnil ještě

důkladněji, protože kdyby tady kolem sebe všechno vyhodili do povětří a spálili, riskovali by zničení toho nejdůležitějšího, kvůli čemu letěli tak daleko a kvůli čemu obětovali tolik lidí na této smrtonosné planetě. Zaútočit na eventuálního nepřítele bylo možné jedině pomocí zbraní úzce lokálního účinku. Použití nejsilnějších zbraní Morgan sám kategoricky zakázal.

Viseli nad vodou dvě minuty, pět, osm... bylo na čase připravit se k výstupu a potopení. Pro začátek hodlali použít batyskaf, vyzbrojený lokálními anihilátory. Pokud neprojde mezi těsnými stěnami rifu, půjdou dál dobrovolníci ve skafandrech. O tom, kdo budou tito „dobrovolníci", se zatím nikdo ani nezmínil. Ponořit v batyskafu se měli Morgan, Misson a Howard a samozřejmě i Meta s Jasonem. Proč by také neměli objevit štěstí?

Jenže štěstí se nezjevilo. Objevilo se něco úplně jiného.

Z oceánu se náhle začalo zvedat něco tak obrovského, že ani Morgan, který se již stačil částečně seznámit se složením mořského dna v těchto místech, nedokázal pochopit, kde se to tam mohlo skrýt. Pocit nereálné hrůzy zaplavil všechny, kdo hleděli na čelní obrazovku vlajkové lodi. Novináři, kteří pokračovali ve vysílání, tuto událost nezaznamenali, protože, jak později vysvětlili, strnuli hrůzou tak, že nedokázali stisknout ani tlačítko.

Ve stejném okamžiku Jason pocítil nesmírnou bolest pod lebeční kostí a s obrovským úsilím jen taktak stihl vytvořit si ochranné pole. S něčím podobným počítal a před letem sem spolkl pořádnou dávku ortopsirocilinu, nového psychogenního preparátu, který nevyvolával žádné nepříznivé vedlejší účinky jako klasický psirocilin. V každém případě ještě žádný lékař nezaznamenal nežádoucí efekty u těch, kteří riskli použití superpreparátu, posilujícího sílu biopole.

Nestvůrou, která se vynořila z hlubin, se nakonec ukázal být gigantický vorvaň, přes tři sta metrů dlouhý. Přístroje klidně zaznamenaly, že tato noční můra, tento výplod šílenství, je plně materiální. Netvor se mezitím činil, podřizuje se vlastní logice, vzdálené té, které přivykli lidé.

Kyklopský vorvaň pomalu, jakoby s námahou, otevíral tlamu. Pochopitelně že nemohl spolknout řadový křižník o délce téměř jednoho kilometru, ale překousnout ho napříč v životně důležitém místě se pokusit mohl. Ovšem střílet do této hory masa záhadného původu nešlo. Její vlastnosti mohly být nevyzpytatelné. Použít na tuto příšeru obvyklé zbraně by bylo směšné. Zákaz použití jaderných zbraní jim tak hluboce tkvěl v myslích, že ho nedokázali porušit. Řešení se tedy nabízelo jediné - zaútočit až v poslední chvíli. Umíněnost, válečnická čest či prostě lidská zvědavost jim však bránila udělat tu nejjednodušší věc - stlačit tlačítko „start". Na něco čekali.

Nakonec se dočkali.

Vorvaň rozevřel tlamu dostatečně široce a z ní... Ba ne, nejen z ní. To bylo překvapení! Ukázalo se, že gigantický kytovec není novým druhem, nýbrž podivuhodným konglomerátem všech dosud známých druhů pyrranských organismů. Bylo jich obrovské množství a jejich zloba jako by se zvlášť koncentrovala celé ty dlouhé roky v tajuplném podzemí Epicentra, aby ji nyní vychrlili na nepřítele. Dvanáctinozi, lanmaři, žabosavci, gekkoni, agamy, šípokřídlatci, iguani, rohonosové, obrovské svinky a chlupatí červi -všechny tyto bestie se vyhrnuly širokým proudem z útrob vorvaně. Chtivě cvakaly zubatými tlamami, vymršťovaly vpřed chapadla, klepeta, žihadla, sosáky, drápy a přísavky. Všechno se to zachvívalo, otřásalo, rozlézalo, skřípalo, kvílelo, houkalo a chrochtalo... Odporný pohled, příšerné zvuky. Ještě že nebyl cítit puch, který vydávaly, ale ten se dal docela dobře představit.

Tehdy přišly na řadu zbraně. Nesmírné množství těchto stvůr bylo rozstříleno, protože se pokoušely obemknout loď. Částečně se jim to podařilo, ale nakonec přece zvítězil „Conquistador".

Jenže... vlajková loď flibustýrů se stejně přesunula kus stranou. Otřes byl příliš šokující. Bylo nutné Morganovi pozvednout sebevědomí a ozřejmit si, co se to vlastně stalo. Nemluvě o tom, že po bitvě na život a na smrt se celý okolní

oceán proměnil v něco podobného mase zvratků a jedině dokonalý paranoik by si mohl přát ponořit se do ní. Nač uvažovat o skafandrech, když ani o ponor v batyskafu náhle nějak nebyli zájemci!

Jason si už na bolest hlavy nestěžoval, jen ve skráních mu zběsile pulsovala krev. Zato Meta se náhle chytila za hlavu a začala si zlostně masírovat spánky.

„Copak, už to zapůsobilo i na tebe?" zeptal se Jason.

„No jo," odpověděla. „Dej mi tabletku. Polykáš snad něco jiného v takových případech?"

15

„Tak co to bylo?" pronesl Morgan neadresně, sotva se ocitli zpátky na oběžné dráze kolem planety.

Odpověděl mu jediný Jason, obraz dokonalé lhostejnosti: „Ale nic zvláštního."

„Ty si to myslíš taky?" zeptal se Morgan rychle Mety.

„Ne tak docela," odpověděla. „Myslím si, že v téhle haldě masa byly shromážděny poslední zbytky sil domorodců."

„Tak nějak. To znamená, že teď si to konečně rozdáme s lidmi. To už bude jednodušší!"

„Nebo složitější," namítl filozoficky Jason.

„Chceš tím říct, že nás zase budou otravovat výbuchy falešných sopek? To bude maličkost!" rozzářily se Morganovi oči. „Na každou takovou sopku se vždycky najde nějaká antisopka, zvlášť u našeho Missona. S něčím podobným si už poradil. Víš, s čím jsme se utkali naposledy? S ochranným robotem s plazmovým zařízením."

Jason opět jednou s obavami ocenil Missonovu vysokou kvalifikaci.

„Proti ustavičně mutujícím zvířatům žádná antizvířata nevymyslíš," pokračoval Morgan, „takže, Jasone, dál už bude všechno daleko jednodušší. Podíváme se na hlavní obrazovku."

Morgan měl tak povznesenou náladu, že Jasona v jedné chvíli napadlo, není-li planeta smrti poražena. Co když teď bude na všech obrazovkách absolutní klid? Tedy až na radostný řev flibustýrů, salvy ze všech typů zbraní a vyhazování klobouků do vzduchu...

Na můstek se vrátil pochmurně zasmušilý Howard, úplný opak rozjařeného Morgana, a beze slova přepojil čelní obrazovku do režimu celkového sledování. Narazili na barvité výjevy.

Jaké? Nijak zvláštní. Boje pokračovaly. S různým stupněm intenzity. Detailně zhodnotit situaci bylo obtížné, protože síly se měnily velice rychle. Jasonovi připadalo, že jsou obě strany unaveny podobně.

Vtom zapípal signál okamžité výzvy. Madame Chin.

Morgan ji identifikoval podle číselného kódu skupiny a požádal počítač, aby její zobrazení umístil do středu obrazovky. Počítač na žádost odpověděl nesrozumitelně, a tak kapitán zařval:

„Chci obraz!"

„Uklidni se, Henry, a neječ!" rozlehl se po můstku sebevědomý hlas Madame Chin. „V boji jsme přišli o všechny kamery. A ti vaši vychvalovaní zpravodajové nás totálně ztratili. Žádný obraz nedostaneš. Brzy budu muset přiletět nazpět. Rychle ti všechno zrekapituluji. Z mých čtyřiceti lidí původního výsadku zůstalo naživu dvanáct. Tři z nich jsou lehce ranění. Výsadkový člun explodoval. Jestli se Tomovi nepodaří opravit naši jedinou šalupu, budeš pro nás muset poslat transport. Dám ti souřadnice naší polohy."

Morgan si je, věren svým archaickým manýrám, pečlivě zapsal na kousek nějakého papíru.

„Narazili jsme na skupinu Pyrranů. Obyčejní lidé, žádná monstra. Byli čtyři. Všechny jsme zabili..."

Jason rychle mrkl po Metě. Její ruka již třímala pistoli. Nebylo také divu. Naštěstí si toho Morgan nevšiml. Ani ho to nenapadlo. Jason zapojil všechny telepatické schopnosti, aby svoji milovanou uklidnil. Povedlo se to? Čert ví. Pistole se pomalu vrátila zpět do pouzdra, ale co na ně čeká ještě dál?

„...měl bys vidět, jak bojují! Každý z nich vzal sebou na věčnost minimálně čtyři naše lidi, včetně té jejich malé holky."

„Kašlu na nějakou holku! Kde se tam vzali? Copak tam u vás už nezbyla žádná zvířata?"

„Ne, ještě jich tu pobíhá dost, pravda, už o něco méně. Ti Pyrrané byli zřejmě honáci."

„Tomu nerozumím!" vykřikl Morgan. „Šli jste po jejich stopách?"

„Ano," pokračovala v hlášení Madame Chin. „Narazili jsme na ochranné pole. Velmi silné, i když průhledné. Nejspíš je za ním nějaká usedlost."

„Bojová základna?"

„Možná. Nejspíš tam ukrývají svoje děti a ženy... promiň, Henry. Cos říkal, Tome?... Henry, Tom už opravil šalupu. Je sice jen pětimístná, ale natlačíme se do ní všichni. Na viděnou."

„Ještě jsi to nedořekla!" vykřikl Morgan.

Z reproduktoru se však znovu ozvalo: „Na viděnou!" a pak se spojení přerušilo.

„Umíněná ženská," zavrčel Morgan. „Tony, běž připravit její přistání."

Potom se pomalu obrátil k Jasonovi. Zachmuřený pohled vůdce flibustýrů nevěštil nic dobrého.

„Henry," řekl Jason, aniž vyčkal na otázku, „mám nový nápad."

„Copak toho bylo za poslední hodinu málo?" zamračeně opáčil Morgan.

„Ale to bylo normální, Henry. Přirozené. Tak to mělo být. Dostáváme se k cíli. Pyrrané začínají umírat, naše vítězství je na dosah. Poslouchej mě. Musíme letět k Epicentru co nejdříve. Jenže ne touto lodí, ale hvězdoletem Beran. A přímo s ním se ponořit. Pamatuješ, jak jsem ti vyprávěl o schopnostech této unikátní lodi?"

Morgan mimoděk pootevřel ústa a všechny myšlenky, nesouvisející s magickým hvězdoletem, se mu okamžitě vykouřily z hlavy. Jasonův předpoklad se ukázal být absolutně správný. Improvizace zabrala. Za každou cenu bylo nutné odvrátit Morganovu pozornost od Pyrranů a Jason se nezmýlil při výběru tématu.

Okamžitě se také ukázalo, že je poslouchal Misson, sedící ve své staré noře, někdy nazývané laboratoř, někdy dílna a jindy komůrka. Fakticky to byl paralelní ovládací pult „Conquistadora". Vynálezce se náhle vmísil do rozhovoru.

„Ten mládenec má pravdu. Chtěl bych si s tebou ihned

osobně promluvit, Henry."

Morgan bez jediného slova tiše vstal a jako náměsíčník zírající před sebe opustil můstek.

Když Jason s Metou osaměli, seděli a čekali - byly to snad jen tři minuty, ale zdálo se to jako věčnost! - a hleděli jeden na druhého. Hovořit o tom, co je v současnosti trápilo nejvíce, samozřejmě nemohli a vést hovor pomocí šifrovaných frází neměli ani sílu, ani chuť.

Pak se dovnitř vřítila s hlasitým klením Madame Chin. V zakrvácené kombinéze, se dvěma pistolemi v rukou a další za pasem, s hlubokou jizvou přes celou tvář, a přesto stále krásná, prudká a sveřepá. Jako divoká kočka.

„Kde je Morgan?" podařilo se raněné flibustýrce vyslovit souvislou větu.

„U Missona," řekla Meta.

„Půjdu za ním. Nebo... ne." Náhle se zapotácela a zachytila se rukou dveří, aby neupadla. „Raději do doku. Půjdu k Montalbanovi."

„Potřebuješ pomoc?" pronesla zachmuřená Meta ledově hrozivým hlasem, který jí jakoby ani nepatřil.

„Ne, díky, dojdu sama," řekla Madame Chin a už se obracela k odchodu. „Vlastně... vezměte to a pak se podívejte. To je všechno, co se nám podařilo nahrát..."

Podala jim mikrodisk ze zničené kamery a zmizela v chodbě.

Muselo jí být opravdu hodně zle, když si nevšimla ochladnutí emocí při příchodu na můstek.

Jason disk opatrně položil na stůl, jako by to byla bomba, a pohlédl na Metu. Stačí jen vrazit malý kotouček do palubního počítače a pak hned zjistí, kdo z Pyrranů zahynul. Vrazit. Právě takové slovo Jasona napadlo. Vrazit jako nůž do srdce. Meta mlčky pokývla.

Cliffa Jason poznal okamžitě. Tři zbývající byli děti, dva chlapci a dívka, všichni asi tak od třinácti do šestnácti let staří. Samozřejmě že v pyrranském chápání věku to už vlastně byli veteráni. Meta je všechny znala jmenovitě, ale Jason na ně

raději ani nechtěl vzpomínat, hlavně že mezi mrtvými nebyl Grif. Nazvat tyto nebojácné mladé bojovníky honáky mohla jedině Madame Chin, která se vůbec nevyznala v pyrranských poměrech. Pochopitelně Cliff a jeho přátelé nikoho nikam nehnali, podle nejlepších tradic planety smrti rozstříleli všechno, co na ně během jejich cesty zaútočilo. Samostatné skupiny tvorů se mohly vydat i opačným směrem, ovšem když se obě skupiny - pyrranská i pirátská - k sobě dostaly na dostřel, žádná zvířata už mezi nimi prakticky nebyla. Žádná. Křížová palba je ta nejhorší léčka. Přestřelku také nepřežily téměř všechny stromy na mýtině.

Na začátku záznamu byla scéna bez zvuku. Obě skupiny se domnívaly, že narazily na našince, a navzájem se tiše sledovaly. Pak přišlo odhalení a flibustýři okamžitě zalehli. Pyrrané nestáli. To v jejich bojovém kodexu nebylo. Síla, rychlost a útok - to byla veškerá tajemství místního způsobu boje. Mohl a měl skončit vítězstvím Pyrranů. V situaci, kdy stáli čtyři proti třinácti, to pro ně neměl být problém, tím spíše na domácí planetě. Ovšem v přátelském utkání nebo normální přestřelce. Tato přestřelka byla jiná.

Madame Chin nechtěla ztratit ani jednoho člena své skupiny a přikázala použít ohňomety. Dva naráz. Bylo to velice nečekané. Pyrrané jsou téměř dokonalí supermani, ale politi hořícím napalmem umírají stejně rychle jako ostatní lidé. Vyhnul se tomu jen Cliff. Jenže v době, kdy vybíral nový zásobník ze sumky a měl pistoli nefunkční, Madame Chin vlastnoručně nedočkavě zacílila a ustřelila Cliffovu ruku třímající pistoli. V následující sekundě mu ulétla i druhá ruka. Vzápětí byl perimetr střelby přenesen níže, na nohy. V takových případech obyčejní lidé okamžitě umírají na šok a ztrátu krve. Ovšem jen obyčejní lidé. Pyrrané jsou zvyklí snášet neuvěřitelnou bolest, a i když přijdou o všechny čtyři končetiny, jsou schopni protivníka zuřivě rvát zuby nebo alespoň vytrhnout pojistku z posledního granátu. Pro sebe. Cliff však nemohl udělat ani to. Umíral dlouho.

Flibustýr snímající závěrečnou scénu projevil nadání

skutečného režiséra. Střídal detailní záběry kanoucí krve a stále slabší záchvěvy umírajícího Pyrrana s celkovými záběry okouzlující šikmooké brunety, která slastně mhouřila oči, zakláněla hlavu, olizovala si jazykem rty a těžce dýchala, jako by se milovala, a ne zabíjela. Nakonec zasténala rozkoší, obejmula zbraň a sesunula se na zem v neuvěřitelné póze. V následujícím momentě celý obraz zastínil černý obrys rohatého ďábla, obraz se rozostřil, zazmítal a zmizel. Nebylo jasné, zda samorostlý génius válečně-erotických záběrů přežil, ale jeho kameru útočící rohonos se vší pravděpodobností rozbil.

Meta třímala pistoli oběma rukama a na čele jí stály krůpěje potu. Jason se podíval pečlivěji a zjistil, že pistoli drží pravou rukou, jako obvykle. Pyrrané totiž nikdy nestříleli obouručně. Využívali volnou ruku k lapání jedovatých můr nebo odrážení střel nepřítele. Metina levá ruka bránila pravé stisknout spoušť. Jako by se v ní momentálně nalézali dva různí lidé s naprosto protichůdnými city, přáními a cíli.

„Drahá," zašeptal Jason, „už nejsme ve věku, kdy se v slepé zlobě střílí na video."

„Máš pravdu," řekla Meta úplně bezbarvým hlasem.

Jason vycítil nebezpečí a prohlásil:

„Pojďme. Rychle!"

Pyrranka se neptala kam. Bylo jí to jedno. Ani Jason to nevěděl, jen cítil, že je nutné opustit kapitánský můstek. Pokud jejich rozhovor Misson s Morganem slyší, v tuto chvíli hlavním stratégům operace „Smrt planetě" do toho nic není! Nakonec, proč se stará? Meta se mohla zachovat daleko hůř. Koneckonců nic hrozného neřekla.

Kráčeli dlouhou chodbou ke své kabině a Meta přece něco řekla. Spíše zuřivě vydechla: „Zabiju ji!"

„V pořádku," souhlasil Jason. „Jen ne teď a dnes. Budou muset vstoupit do Epicentra a pak.

Náhlá myšlenka však Jasona zarazila. Vzpomněl si, ne, uvědomil si, že zanechal kapitánský můstek opuštěný, a tak zavolal Howardovi:

„Tony, tady Jason. Zaujmi, prosím tě, kapitánovo místo. Všichni jsme z můstku odešli. Křižník sice stojí na místě v automatickém režimu, ale sám víš..."

„Už jdu," zareagoval Howard.

Meta počkala na ukončení jejich krátkého rozhovoru a pak opakovala ještě jednou, tentokrát již klidněji, ale přesto neméně sveřepě:

„Stejně ji zabiju!"

„Říkal jsem, že souhlasím," opakoval Jason. „Teď mě ale pozorně poslouchej, dokud máme možnost promluvit si. Jdeme k Missonovi. Nápad dostat se do Epicentra Beranem jsem dostal nečekaně, dalo by se říct náhodou. Chtěl jsem prostě vymyslet něco zvláštního, šokujícího. Jenže nyní vidím, že to byla velice nezvyklá náhoda. Jako vždy mi intuice ukázala jediné správné řešení."

„A co se stane, když napadnou Epicentrum tou zlatou kocábkou?" Konečně, Metě v očích bleskl plamínek živého zájmu o něco jiného než o ustavičnou chuť zlikvidovat Madame Chin.

„To opravdu nevím," začal opatrně Jason. „Jen tak přibližně odhaduji. Nebude to přímý útok, spíš průzkum. Beran přece není válečná loď. Vždyť nemá žádnou výzbroj."

„Přestaň, Jasone. Jsou v něm horší věci než všechny zbraně. Když jsme se s „Oslnivým šrouborožcem" setkali poprvé, Stanovi se podařilo něco zjistit. A řekl mi to. Zbraně to mohou být velice netradiční, ale například takový Misson se v podobných věcech vyzná! Uvidíš, že okamžitě zaútočí!"

„Proč říkáš oni? Domnívám se, že právě my dva se musíme dostat na palubu Berana."

Meta k němu pozvedla oči. Plál v nich oheň pravého bojového nadšení čistě v pyrranském duchu.

„Nejsem proti," prohlásila. „No a co očekáváš od tohoto..." zamyslela se na okamžik, „průzkumu?" A hned dodala: „Bojem."

„Očekávám od něho - bez jakéhokoli boje! - skutečný kontakt s Epicentrem. Telepatický. Zkusím udělat to, co mi

svého času nedovolil Kerk. Ten rok, kdy jsme se seznámili, vzpomínáš? Jestli se mi to podaří, všechny další procesy tady na Pyrru budu řídit jen já!"

Meta na něj pohlédla téměř s obdivem, ale současně i s určitým podezřením. Nestačila však už nic říct, protože právě dorazili na místo.

Misson a Morgan jim vyšli vstříc.

„To je dobře, že jsi tady, Jasone, právě jsem tě chtěl zavolat, " řekl Henry. „Rychle, jdeme do speciálního hangáru. Máme velice málo času."

„Proč?" nechápal Jason.

„Něco jsme tu s Pierrem spočítali. Prostě jsme tvůj plán pořádně přepracovali. Musíme startovat co možná nejdříve. Promluvte si s Missonem, má ještě pár otázek ohledně některých ústrojí žverise."

V Jasonovi zatrnulo. Henry Morgan si poprvé dovolil neúplně pronést jméno magického symbolu. Ovšem, když se z magického symbolu stane zbraň, úcta k němu rychle klesá. Meta měla nejspíš pravdu: ti dva opravdu naplánovali útok.

„Počkejte, Pierre," pronesl Jason, rychle kráčející s ostatními okrouhlou chodbou, „pokud máme tak málo času, nepromluvíme si přímo na cestě? S Beranem odstartovat umíte, pokud jsem to správně pochopil."

„Nejen odstartovat, příteli," obrátil se k němu Misson se záhadným a poněkud zlověstným úšklebkem. „Dovedu ho plně ovládat a... no a tady je problém. Náš drahý kapitán, Henry Morgan, rozhodl, že do posádky této malé lodičky nezařadí ani vás, ani vaši ženu."

Jason se prudce obrátil k Morganovi, který kráčel za nimi:

„Jak tomu mám rozumět, Henry?"

„Velice jednoduše. Ani já nepoletím. Kdyby bylo po mém, nepustil bych ani Missona, bohužel je jediný, kdo tuhle hračku dovede ovládat. Pro každý případ s ním budou ještě tři lidé. Tak, to je vše. A nepokoušej se mě přemluvit."

Morgan se odmlčel, jako by očekával nějaký Jasonův projev. Když se nedočkal, pokračoval:

„Myslíš si, že ti nedůvěřuji? Myslíš, že se bojím pustit tě s tak drahocennou technikou? Hloupost. Nikam by ses před mým zrakem neukryl, navíc když je Pierre Misson u řízení. Je to z úplně jiných důvodů... Pochop, Jasone, pokud vznikne mimořádná situace, budu tě potřebovat tady, a ne někde uvnitř plechovky, potopené bůhví kde. Bude lepší, když budeme všechno dění sledovat odsud."

„Z oběžné dráhy?!" podivil se Jason. „To je nesmysl, Henry! Bojíš se, nebo co? To nechápu. Když už tam posíláme auksnise žverise, tím spíš je nutné, abychom byli u toho. Co odsud asi budeme moci udělat, když dojde, jak ty říkáš, k mimořádné situaci?"

Morgan se zamračil, poškrábal se na zátylku a pak řekl:

„Námitka se přijímá. Poletíme s nimi ve velkém dělovém člunu."

Mezitím vešli do speciálního hangáru. V obrovském prostoru se nenacházela žádná kosmická technika kromě zlatě svítícího obrysu u stěny naproti vnějšímu poklopu. Zaostřený nos jako u dávných rychlostních letadel, masivní zadní část, hrbolatý, pověstně neproniknutelný povrch, spirálovitě stočené trubky, o jejichž účelu neměl nikdo ani tušení -hvězdolet skutečně připomínal gigantického berana, zvlášť nyní, když se tyčil ve středu hangáru na čtyřech silných přistávacích podpěrách, jako stojící čtyřnohé zvíře.

Jason s Metou nezodpověděli všechny Missonovy otázky, ale bylo jim jasné, že se zvlášť zajímá o ovládání energetických generátorů a spojovacích systémů. Nic jiného se stejně ovládat nedalo. Nějaká tušení sice byla, ale do hlavního generátoru se nepodařilo dostat ani před třiceti lety Felle na Iolku, později Suleli a Frixovi na Egrisi, ani poměrně nedávno na palubě Argo Stanovi a Archiemu.

„Tvoje omezené možnosti ti nijak nezávidíme, Missone, promiň."

Pochopitelně to hlasitě neřekli, mysleli si to jen pro sebe. Ale pomohli mu nastavit spojové systémy co nejlépe. Všichni měli zájem slyšet a vidět vše, co se v Epicentru odehraje.

Na kontroly a přípravu moc času nebylo. Tři flibustýři, přidělení Missonovi k ochraně a pomoci, dorazili deset minut před startem. Morgan je nijak zvlášť neinstruoval. Když bude nutné bojovat, budou bojovat. To ostatní se týká pouze úzkého okruhu zasvěcených.

Morgan se zasnil: „Víš, Jasone, pokud se vrátí s kořistí, přestanu na planetu útočit. Ať si třeba shoří v plazmě, pro mě za mě! I když jsme tu ztratili hodně lidí, mstít se nebudu. Poletíme si vybojovat nové světy. Úplně nové. Jsi pro?"

„Jsem," řekl Jason a nenápadně pokukoval po Metě, jestli neprovede něco nepředloženého.

Jenže Meta jako by jejich tlachání neslyšela. S velkým zájmem zkoumala trysky Berana, jako by je viděla poprvé v životě.

16

Hlavonožci s dvanácti chapadly, lanmaři a gigantičtí urchinoidé s téměř metr dlouhými bodlinami se zachovali velmi podivně. Zprvu se instinktivně vrhli proti neznámému objektu, který narušil jejich odvěké nedotknutelné teritorium, ale pak, jako by něco pocítili, přijali cizince mezi sebe a začali se rychle stahovat. Misson nemusel vynaložit žádné úsilí k rozehnání vodních tvorů, což okamžitě rozjařeně sdělil Morganovi. Většinu času trávil jen tím, že ovládal koráb myšlenými příkazy - chyběly zde totiž jakékoli řídící páky - a pohyboval se pouze pomocí psí-zaměřovače v úplném souladu s Jasonovými doporučeními. Průchody mezi korálovými útesy byly dost často úzké pro rozměry hvězdoletu, ale ani v takém případě nebylo třeba Missonova zásahu. Protimeteorické zařízení se automaticky zapnulo a proměnilo čnící monolity v oblak bahna, které se v klubcích pomalu usazovalo na dně. Okolní viditelnost nebyla dobrá, ale psí-zaměřovač neustále signalizoval, že zdroj telepatických vln nenávisti je už velice blízko.

Jason nakonec navrhl zastavit. Morgan jeho přání proměnil v rozkaz, a když se rozvířené bahno postupně usadilo, přední kamery Berana zaznamenaly dostatečně široký vstup do podmořské jeskyně. Temnota uvnitř se zdála být černější než tma v kosmickém prostoru.

„Pánové," zeptal se Misson, „jste si jistí, že ta vaše zlatá lodička skutečně ochraňuje před všemi druhy záření?"

Odpověděl mu Jason:

„Jsem si tím absolutně jistý, Pierre. Je to vyzkoušené. Řeknu ti ještě víc - zlatá obšívka tě ochrání při vstupu do nejrozpálenější plazmy, před jadernými výbuchy i přímým účinkem molekulárního destruktoru. V podstatě se v téhle lodi můžeš ponořit nejen do kráteru sopky, ale do nitra kterékoli

hvězdy. Takže žádný strach, mistře. Zapni nejsilnější reflektor a kupředu! Uvnitř bude daleko zajímavěji."

„Proboha!" hlesl Misson.

Silný paprsek světla ozářil ponuré stěny, olepené lasturami, řasami a drobnými členovci. Vepředu zela děsivá černá proláklina. Zdejší obyvatelstvo se ukázalo jako zatím nejsveřepější nebo přesněji řečeno nejbezzásadovější. Jako by pro ně neexistovalo nic svatého. Zlatá obšívka, definovaná jako neproniknutelná, se zde ovšem jevila jako nejjednodušší objekt útoku. Tvorové se vyrojili, zaplňovali svojí masou všechny obrazovky, pak ustupovali, odraženi obrannými systémy, znovu připlouvali, ale ani podle zřetelných zvuků se nedal posoudit jejich počet. Množství to bylo neuvěřitelné a jejich schopnosti...

Jason nevěděl, jak by ty příšery popsal, s něčím podobným se zatím nikdy nesetkal. Možná snad Brucco by si se zájmem zanesl do svých mnoho let sestavovaných klasifikací: slepé hadovité ryby s obrovskými tlamami, slepé želvy se čtyřmi zubatými hlavami místo nohou a dvěma silnými přísavkami místo hlavy a ocasu, slepé členovce, zrůdy podobající se vším a svinkám, ovšem velikosti pořádného psa... Bylo jich stále víc a víc.

Jason nehodlal zkoumat intenzitu jejich telepaticky vysílané nenávisti, šetřil silami, ještě se mohou hodit. Díky vlastní dobře nacvičené metodě si v hlavě nejprve zbudoval silnou psí-bariéru. V případě možného kontaktu ji vždycky může zrušit. Ale jedině v takovém případě! Experimentování by ho mohlo přijít draho.

Hvězdolet se s bubláním, žbluňkáním, mlaskáním a skřípáním prodíral skrze hejna slepých nestvůr, připlouvajících ze tmy, a Jason už začal mít tušení, čím to všechno skončí. Epicentrum může být pod zemí, pod vodou, v oblacích, třeba i v mezihvězdném prostoru, ale stále to je Epicentrum. Obrovský prostor se stěnami a dnem, ztrácejícími se ve tmě a nad východem z úzkého koridoru věčně se pohybující gigantická a strašlivá stébla, možná červi, nebo snad kořeny či

výrůstky, vyzařující nenávist v koncentrované podobě. A proud té nenávisti bude nakonec tak silný, že ani bariéra, kterou si Jason vybudoval, nejspíš nevydrží.

Během pohybu tunelem reflektor opisoval kruhy a v jisté chvíli bylo náhle ostře vidět - toto jsou okraje stěn a toto vstup do velké tmy, v níž uvázne a ztratí se i ten nejzářivější paprsek.

„Co tu mám najít?" zeptal se náhle Misson, v hlasu mu zněla panika a bylo zřejmé, že se mu nechce postupovat dál.

„Nevím, Pierre," řekl jaksi provinile Morgan. „Napřed musím vidět všechno do konce."

„Co když to nemá konec?" namítl Misson ostře.

Morganem ta otázka otřásla - jako by pocházela z jiné dimenze - a obrátil se k mlčícímu Jasonovi: „Příteli, co tam musí najít? Vysvětli nám to, prosím tě, konkrétně."

„Ale, ale," pomyslel si Jason, „pokud mě flibustýr nazývá přítelem a prosí, abych konkrétně vysvětlil, co se má hledat, znamená to, že mě už považuje za našince. Takže teď už odpovědi neuteču a na hlupáka si hrát nemohu. Nezbude než improvizovat. Nu což, nebude to poprvé."

„Pierre, slyšíš mě? Myslím, že teď musíš najít cosi, co oplývá vlastnostmi absolutně černého tělesa. Je tam, v hlubině, nemůžete to minout.

Proč řekl právě toto? Intuice? Skutečně, intuice...

Beran mezitím vplul do rozlehlé jeskyně, jeho reflektor pohasl, jako by svítil do prázdna, zatímco rozeklané stěny nečekaně zasvitly teplým žlutooranžovým svitem. Ovšem havěť, rejdící okolo, kupodivu zůstala mrtvolně šedá. Podivná stébla, tlustá jako sloupy starobylého chrámu, vedoucí odnikud nikam, se začala stáčet do spirál, kolébala se a vibrovala.

Tehdy Jason pocítil nezvykle silný záchvat zloby, jako by se psí-bariéra v jeho mozku a zlatá obšívka Berana na okamžik spojily v jeden celek. Nápor vzrůstal, to nemohlo trvat donekonečna. Tím spíš, že hvězdolet pokračoval v sestupu do hlubin jeskyně.

„Vidím!!!" vykřikl náhle Misson strachy i úžasem. Znělo to

jako hlas šílence. „A teď ho chytím..."

Tlak na Jasonův mozek ve stejné chvíli zeslábl, ne-li zmizel. Všechny kamery okamžitě vypadly. Stejný problém zřejmě postihl i radioantény, zvukové záznamníky a také psí-translátory. Veškeré spojení s hvězdoletem Beran bylo přerušeno.

Teprve o něco později, když si s Morganem pomalu přehrávali záběry z vnitřku Berana, si povšimli, že snad sekundu před ztrátou obrazu i zvuku Misson natáhl ruku a zatáhl za nějakou páku. Jason mu o ní nic neříkal, ani nemohl, protože sám nevěděl, k čemu slouží. Missonova poslední slova: „A teď ho chytím..." jim sice dost objasnila, zbývalo jen zjistit koho.

Po pozorném prozkoumání záznamu se ještě jednou pokusili spojit s vnějšími senzory hvězdoletu. Bezvýsledně. Absolutní nepřítomnost jakýchkoli signálů. Tehdy Morgan přepojil na informace z ostatních míst na planetě. Obrazovka dělového člunu umožňovala ukazovat současně pouze čtyři segmenty a bylo nutné delší dobu procházet záběry, než si udělali dokonale jasno: válečné srážky ustaly současně na celém Pyrru.

Jason nevěřil vlastním očím, nechtěl věřit. Jenže fakta zůstávala fakty.

Morgan namátkou navázal spojení s několika veliteli soldatesky a vyzvídal, co se stalo.

„Ty bestie přestaly útočit," řekli jedni.

„Všechny potvory utekly," hlásili druzí.

„To je úplná kapitulace," osmělili se vykládat třetí.

„U vzdálených hvězd!" klel v duchu Jason. „Snad mě intuice tentokrát nezradila? Že bych já - právě já! - ukázal pirátům správnou cestu k vítězství?"

„Jasone," vtíral se úlisně Morgan. „Rozumíš tomu, co se stalo?"

„Myslím, že ano. Zvítězili jsme. Další odpor planety Pyrrus je nemožný."

„Připusťme, že ano," řekl Morgan. „Ale kde je Misson? Kde

je auksnis žveris? A nakonec, kde je ta tvoje drahocenná kořist?"

„Všechno je tam, v jeskyni," řekl klidně Jason. „Nyní už není problém vrátit Berana na palubu „Conquistadora". Není pochyb, že se Missonovi podařilo polapit naši kořist, vždyť právě proto ustal odpor."

Morgan na Jasona nedůvěřivě pohlédl. Nemohl vědět, že ten právě teď mluví téměř pravdu. Téměř. Protože Jason si ve skutečnosti nedovedl představit, o jaké kořisti se nyní mluví. Ovšem souvislost mezi Missonovým činem a kapitulací Pyrru byla očividná. Použít jaderné pumy k bombardování Epicentra bylo hloupé, ovšem použít na ně něco z arzenálu Berana se ukázalo být daleko efektivnější.

„Znamená to, že se vrátí?" zeptal se Morgan.

„Musí se vrátit," prohlásil Jason.

„Tak proč už tu není?! Za tu dobu, co je pryč, se už mohl vrátit třikrát."

Jason pohlédl na hodinky a elegantně ho opravil:

„Dvakrát."

„Jaký je v tom rozdíl?" rozčílil se Morgan. „Jsi si nějak moc jistý, kamarádíčku. Pamatuj si, jestli se Pierre nevrátí do pěti minut, okamžitě tam sám vlezeš a dostaneš ho ven."

„Vlezu," řekl Jason klidně. „Stejně jsem se tam chystal. Jen bych chtěl, aby Meta šla se mnou. Nějaké námitky?"

Morgan zaraženě mlčel.

„Henry, ty to nechápeš? Už neexistuje žádné nebezpečí. Ani na zemi, ani v moři - nikde. Proto mi dovol, abych si dal skleničku brandy a vypálil z nejtěžší zbraně tohoto člunu. Bývala to taková dávná tradice, na počest vítězství vypálit salvu."

„To vím," zavrčel Morgan. „Děláme to taky tak. Protože ctíme dávné tradice. Dělej, střílej! Jdu pro skleničky."

Jason vystřelil celkem devětkrát a dodržoval přitom přesně pauzy mezi výstřely.

To byl dohodnutý signál pro Kerka.

17

Morgan doporučil pro ponor batyskaf, ale Jason to odmítl:

„Není potřeba, nejlepší bude ponořit se tam jenom ve skafandrech. Ty nás ochrání proti obvyklým nebezpečím. Ta ostatní už pominula. Copak to nechápeš, Henry? Potřebujeme být maximálně pohybliví."

„Já už nechápu nic," zahučel Morgan. „Dělej si, co chceš."

„No jo," pomyslel si Jason, „kdo bojuje na Pyrru, z toho se stane Pyrran, alespoň vnitřně. Ani Morgan si už nedovede představit, že by proti zdejším potvorám nebojoval. Kapitulace nepřítele ho úplně vyvedla z rovnováhy! Přiměřeně, než všechno předešlé ztratí."

Dělový člun nebyl uzpůsoben pro přistání na vodě, museli proto letět jednomístným univerzálním člunkem. Ovšem oni dva s Metou se do něj vešli. Jason na to konto zažertoval:

„Muž a žena - jedna potvora mizerná."

„Jaká zase potvora?" nechápala Meta.

„To je na dlouhé vysvětlování," mávl rukou Jason. „Chtěl jsem tím říct, že my dva jsme skutečně jako jedno tělo, jedna bytost."

Meta se souhlasně usmála. Byli už ve vzduchu, ale stísněnost prostoru jim nepřekážela v ovládání letounu.

Kerk se objevil přesně ve chvíli, kdy bylo zapotřebí. Univerzální člun z pirátského dělového člunu sedl na hladinu prakticky současně s pyrranským výsadkovým člunem.

„Co se děje?" zavřeštěl ve sluchátcích Morganův hlas.

„Uhněte sto metrů vlevo a já na ně zaútočím všemi zbraněmi."

„Není třeba," požádal Jason, „chraň bůh! Pokusíme se s tím Pyrranem promluvit. Slyšíš, Henry? Teď už nesmíme střílet. Zvítězili jsme. Tu nejdůležitější cennost máme v rukou a teď

budeme diktovat podmínky. Jediný výstřel všechno může pokazit."

„Jak myslíš, Jasone," procedil pokáraný, i když dosud nepřesvědčený, Morgan skrze zuby. „Ale pamatuj si, když budeš potřebovat palebnou podporu, stačí říct."

„Určitě," řekl Jason a pomyslel si: „Zatraceně! Kdybych tak už mohl toho lumpa pustit z hlavy jednou provždy! Kašlu na to, co si o mně bude myslet. Potřebuji jen zjistit, kde je teď Misson se „Zářícím šrouborožcem". Jestli ho nenajdeme, prohraji v galaktické loterii, a to bude... katastrofa!"

Když se otevřel vstup a Kerk vyšel ven z výsadkového člunu, Jason ihned vyskočil a zamířil k němu s pistolí, namířenou na Kerkovu hlavu. Bylo to divadýlko pro Morgana, ale Jason i tak dost riskoval. Samozřejmě že Kerk byl solidní a dnes už daleko rozvážnější člověk, ale pyrranské instinkty mohly nabýt vrchu a pak...

Naštěstí všechno dopadlo dobře. Kerk to sehrál dobře. Němé pistole v jeho rukou a zlost, blýskající mu v očích, nevybuchly. Jason s Metou vstoupili na palubu pyrranského výsadkového člunu, demonstrujíce tak Morganovi své diplomatické vítězství.

Na dlouhé řeči nebyl čas. Asi po půldruhé minutě se Jason s Metou ponořili do vln oceánu, když předtím zamávali Morganovi. Spojili se s ním a řekli mu (mluvil samozřejmě Jason):

„Henry, ti tupohlaví Pyrrané nám dovolili doplout do Epicentra. Nikdo nás nebude doprovázet, to jsme si vymínili. Pohrozili jsme jim, že jinak zničíme to, co jsme v Epicentru získali. To by nepřežili, a tak přistoupili k dalšímu kolu rozhovorů. Slíbili jsme jim řadu ústupků, naslibovali jsme jim kde co, ale ... ve finále bude všechno jinak. Oni totiž o hvězdoletu Beran vůbec nic neví, a když budeme uvnitř, budeme nepřemožitelní."

Jason schválně mluvil dlouze a květnatě, pokoušel se tím odvést Morganovu pozornost, protože právě v té chvíli se Kerk, oblečený do skafandru vyšší ochrany, stejného jaké měli

Jason s Metou, začal potápět do vody z druhé strany výsadkového člunu, houpajícího se na vlnách.

Ukázalo se, že nejenom Kerk. U vstupu do podmořského koridoru se setkali s Archiem Stoverem.

„Kampak ses vydal, ty rošťáku?" zeptal se žertem Jason, protože věděl, že se Archie neurazí.

„Víš, druhou takovou šanci mít asi nebudu. Nulová aktivita pyrranských živočichů - to je něco! Musím pochopit tenhle přírodní fenomén. Kerk byl také proti, ale raději zemřu, než abych nevyužil takovou příležitost."

„Tak kupředu, přátelé," zavelel Jason. „Čeká nás mnoho zajímavého."

„Přesně to samé jsi nedávno říkal Missonovi," podotkla Meta.

„Ne schválně," ohradil se Jason. „Plujeme v jeho stopách. Všechny, kdo věří v mystická vnuknutí a hloupé pověry, prosím, aby se okamžitě vrátili zpátky. Toto je vědecká výprava, ne sportovní turnaj."

„Nemám nic proti tomu," řekl Kerk. „Pro Archieho je to vědecká výprava a my... pro nás válka ještě neskončila."

Jason se nehádal, tím spíš, že už propluli téměř celým podvodním tunelem a ani jednou nenarazili na sebemenší odpor. Blížili se k tomu strašlivému prostoru beze stěn a dna, při útoku na nějž přišli Pyrrané před mnoha lety o pětadvacet lidí. Dnes to nebyl útok, ale jakési šílené bláznovství. Kerk se proto cítil velice nesvůj, bez ohledu na dlouho očekávané a tudíž radostné setkání s Jasonem a Metou.

Za poslední léta se naučil Jasonovi důvěřovat, ale podivné, cizíma rukama dobyté vítězství ho nejenže neuspokojovalo, ale zároveň vyvolávalo v Kerkovi ostražitost. Takovým vítězstvím nedůvěřoval. Pyrranští tvorové, které bylo možno vzít holýma rukama, klidně chytat do sítí, zahánět do klecí, topit ve vodě a spalovat ohněm - to bylo absurdní. Něco, co se vymyká obvyklým představám, neznámé, nepochopitelné a nevysvětlitelné vždy děsí a v každém případě nevěstí nic dobrého. Podle Kerkova přesvědčení je ve finále měla

očekávat strašlivá lavina, nový zoufalý útok nevídané síly, masivní nástup nepřítele na všech frontách. Na nic jiného pyrranská fantazie nestačila.

„Jasone," zeptal se Kerk, „myslíš, že je to řádné, trvalé příměří?"

„Ne," odpověděl tázaný.

„Taky si myslím, že je to prostě nějaké mámení. Nejspíš ta síla, která uvedla do transu všechny pyrranské organismy, je momentálně někde jinde, stejně jako mrak na chvíli kryjící slunce, a pak se tu zase všechno vrátí k starým pořádkům."

„Uvažuješ zajímavě, Kerku, ale nenechal jsi mě domluvit. To není trvalé příměří, to je něco úplně jiného. Někdo našel prostředek, jak ovládat pyrranské tvory, a příměří by mohlo zůstat navěky. Jenže - jako na potvoru! - právě dnes je nám k ničemu. Nerad prohrávám, Kerku, a proto najdu způsob, aby poslouchali jedině mě."

Jason se tak rozohnil při vynášení argumentů pro Kerka, že málem prozradil nebezpečnou informaci. Určitě by nebylo dobré vyprávět právě teď pyrranskému vůdci o galaktické loterii. Však se o ní ještě dozví. A pak pochopí to nejdůležitější.

„Zbylo nám už málo tvorů," pokračoval Jason. „Musíme objasnit, co tuhle přestávku způsobilo. V tom je ten problém. Chci se naučit zapínat a vypínat ten ďábelský stroj, ovládat jej. Chápeš? Vůbec nejsem nakloněn tomu vrátit vše do starých kolejí. Už bylo dost nesmyslných obětí. Kolik let bojujete s Pyrrem? Už si to ani nepamatuji."

„Pozor!" řekl Archie a přerušil tak jejich hovor, takže Kerk ani nestačil odpovědět. „Vpředu je světlo."

„To je on!" málem vydechla Meta. „Náš hvězdolet Beran!"

18

Dovnitř se dostali snadno. Beran poslechl Jasonův myšlenkový příkaz rychleji než kdy dříve. Možná, že když ztratil jednoho pána, hledal si tento položivý organický mechanismus nového. Protože toho předešlého ztratil.

Sinalý Misson ležel bezvládně v pilotním křesle, v koutku úst mu zaschla úplně černá stužka krve. Trojice zbylých flibustýrů nevypadala o nic lépe. Rozhodli se, že mrtvé nevyhodí rybám k snědku, ať si je piráti pohřbí podle svých obyčejů. Všechna čtyři těla uložili na zádi, oddělené od hlavní kabiny. Pak se vrátili k ovládacímu pultu, který ještě stále zcela nepochopili, sedli si do půlkruhu a zamysleli se.

Co mohlo Missona a ostatní muže zabít? Mohli jen hádat. Vždyť Beran skutečně dovnitř nepropustil žádné záření. Ty, kdo byli uvnitř hvězdoletu, neohrožovaly ani prudké změny gravitace. S vnějškem Missona a jeho oddíl spojovaly pouze psí-translátory, předávající zvukové, obrazové a další informace. Smrt k nim tedy mohla přijít jedině těmito kanály. Pokud totiž byly vlny telepatické nenávisti dostatečně koncentrované do jednoho bodu, mohly kohokoli zabít neuvěřitelnou silou čistě fyzického působení.

Misson provedl něco absolutně neodpustitelného, alespoň podle chápání „vládců" Epicentra, a zaplatil za to. Chtěl někoho polapit a kvůli tomu trhl za páku vpravo na vnitřní stěně hvězdoletu. Proč? Vždyť už Stan, mimo jiné specialista galaktické úrovně v oblasti elektroniky a spojovacích systémů, dávno prokázal, že všechny páky, tumblery a tlačítka uvnitř Berana jsou jen kamufláž.

„Jejich umístění je otázka exkluzivního pseudomentálního kontaktu se složitými systémy druhé extravirtuální třídy na principu stochastického regulování procesů relaxace mysli." Tak nějak se kdysi Stan vyjádřil, Archie se nadšeně chytil jeho

formulace a Jason, který z ní nepochopil ani slovo, ho požádal, aby ji zopakoval, a schválně se tohle „abrakadabra" naučil nazpaměť, aby je čas od času mohl citovat v různých společnostech, čímž tam zapůsobil jako nevídaný učenec.

Řečeno lidským jazykem a normálními slovy, hvězdolet Beran byl řízen mozkem, ne rukama. Pochopila to i jindy ne tak vnímavá Meta, tehdy ve speciálním hangáru, když studovala trysky zářícího šrouborožce. Byly více než pozoruhodné. Jejich vnitřek byl totiž jasný a hladký jako vyleštěný poniklovaný kávovar. Jako by hvězdolet ještě nikdy nebyl použit, ani jeho trysky - byly prostě také kamufláží. Beran k letu nepoužíval spalování chemického paliva, pohyboval se díky nějakému zcela neznámému principu. Mimochodem, i let pomocí gravitace zanechává na vnitřní straně trysek nějaké stopy.

Missonovo předsmrtné gesto tedy bylo možno vyložit jako čistě reflexivní. Podstata zapojení spočívala jinde -v příkazu, který dal v myšlenkách. Misson chtěl někoho nebo něco polapit a kořist neměla o polapení nejmenší zájem. Proto čtveřice odvážlivců narazila na opačný impuls, který byl pro všechny smrtelný.

Jason s Metou si dobře zapamatovali záznam z vnitřku Berana, takže bez problémů našli tu samou páku, za kterou Misson zatáhl. Ale ani tento nález nepomohl v pochopení situace a Archie skepticky namítl:

„Víte, myslím, že ta rukojeť mu byla nejblíže. Missonovi se zřejmě udělalo špatně. Když vydával poslední příkaz, začal ztrácet vědomí, a aby udržel rovnováhu, popadl, co mu přišlo pod ruku. Víte, jak se říká, že tonoucí se i stébla chytá."

„Zajímavá hypotéza," namítla nedůvěřivě Meta, „jenže - jaký příkaz Misson vydal před smrtí? Vždyť my bychom ho měli nyní zrušit, ne? Rozumím tomu dobře?"

„Máš pravdu, Meto," souhlasil Archie. „Jenomže na to zatím nemohu věrohodně odpovědět. Je tu jistá možnost, ale bojím se chyb."

„Jen se neboj," podpořil ho Kerk. „Jason ti přece všechno

důležité řekl. Schopnosti máš, tak jednej, určitě se nezmýlíš."

„Tak dobře. Vzpomínáte, jak tenhle technický génius chytal něco, co mělo mít vlastnosti absolutně černého tělesa. Tak jsi mu to poradil, Jasone, je to tak? No a pak to uviděl. Můžete hádat třikrát, co asi uviděl? Žádný nápad? K čertu s vámi, vy... profesionální válečníci!"

Jason se zašklebil. Pochopil to ještě dříve než Archie, ale nechtěl to říci nahlas: jen ať si Meta a Kerk potrápí mozky, ať si zvykají více uvažovat. Vždyť to umějí, když chtějí. Jenže ani okamžik, ani přestávka na takové šturmování mozku nestačily. Metu ani Kerka nenapadlo přemýšlet. Přešli do stavu bojové pohotovosti a v takových chvílích se neuvažuje, jenom se pozoruje, poslouchá a čeká. Byli připraveni na všechno.

Jason v mžiku pochopil, že udělal chybu, a dal Archiemu očima znamení: mluv.

„Byl to rvanavr, hyperprostorový přechod," vysvětlil Archie. „Normální lidé do něj buď vstoupí, nebo nevstoupí. Jenže Misson se ho chystal polapit jako nějakého živočicha. Tohle nereálné zadání bylo v ostrém protikladu se všemi programy, uloženými v paměti hvězdoletu. A právě v tom momentě se prodrala veškerá energie zla dovnitř trupu „Zářícího šrouborožce". Tento název se mi líbí daleko víc než Beran," objasnil Archie po malém odmlčení, jako by to bylo momentálně to nejdůležitější, „ten je takový nijaký."

„No dobrá," okomentovala to Meta, „není mi jasné už jen jedno - v jakém vztahu jsou k tomu všemu pyrranské organismy?"

„Přesně ti to neřeknu," ochotně vysvětloval Archie, „ale nejpravděpodobnější je, že je „Zářící šrouborožec" dokáže ovládat také."

„Ale vždyť to už jsem se vám pokoušel vysvětlit nejmíň před půlhodinou," řekl Jason skoro podrážděným hlasem strašlivě přetíženého člověka, jenž tu zbytečně ztrácí čas a nemůže pracovat.

Archie k němu upřel pozornost. Jak se zdálo, Jason si už dávno přestal všímat vnější obrazovky - na to plně stačili Meta

s Kerkem - a velice opatrně hmatal po jednom ze záhadných panelů, hypnoticky mrkajících množstvím barevných lampiček. Archie se tam pokusil podívat a náhle se mu udělalo strašně špatně. Měl pocit, jako by mu někdo vstoupil do podvědomí a bez ptaní se mu tam přehraboval.

Vtom Jason vykřikl:

„Heuréka!"

„Co jsi našel?" vyzvídal Archie, jediný z přítomných, který byl schopen pochopit význam slova „heuréka".

„Našel jsem s lodí společný jazyk, což znamená, že i s celou planetou. Hurá!" tiše, ale velice spokojeně prohlásil Jason a pak dodal: „Tříminutová pohotovost. Převádím všechny pyrranské živočichy do plných sil. S jakou chutí teď rozžvýkají oslabené flibustýry! A s jakou radostí to teď budeme pozorovat!"

Vzápětí se podivil - takovou zlobu a krvežíznivost ještě nikdy nepocítil.

„A když se to nepodaří?" polekaně zašeptal Kerk.

„Podaří se to," usmál se Jason. „Poprvé mě Beran poslechl, když nám otevíral vstup. Pak jsem mu omezil provoz a ověřil si své možnosti na některých jiných systémech. No a on zatím začal se mnou komunikovat a ukázal mi svoje největší bohatství - síly, které mu umožňují ovládat celé světy."

Na tvářích Pyrranů spatřil velice nedůvěřivý výraz a spolu s ním i kruté rozčarování. Znamenalo to snad, že tahle „plechovka", jak ji pohrdavě nazval Morgan, má na svědomí tři staletí tragédií celé planety?! Je příčinou smrti a zničených životů mnoha tisícovek nebo miliónů lidí? Nechtělo se jim tomu věřit, vcelku oprávněně. Z toho totiž vyplývalo, že sem před mnoha lety přiletěli jacísi podivní bohové na stejné zlaté lodi a vypustili zde ďábelský mechanismus člověku nepřátelské přírody. Pyrrané nikdy v žádné bohy nevěřili, a už vůbec se nehodlali stát členy nějaké církve. Po pravdě řečeno ani Jason se ještě ve všem plně nevyznal. Vše, o čem zatím přemýšlel, bylo jen hypotézou. Smělou, jedinečnou a neobvyklou, ale stále jen očividnou hypotézou.

„Opravdu jsi vydal ten příkaz?" vyptával se Archie. „Čas běží a mě by zajímalo, kam se vrtneme, až se tvoje zdivočelá zvířata rozhodnou, že nás nepustí?"

„Ale... vždyť... my jsme přece uvnitř Berana!" podivil se Jason jeho nechápavosti. „Touhle lodí se můžeme provrtat celou planetou. Je chráněná před vším na světě!"

„Kromě lidské hlouposti," řekla najednou Meta. „Nebojíš se, že nás čeká stejný osud jako Missona?"

Všichni tři na ni zamyšleně pohlédli a v těch pohledech byl i náznak obav. Uvažovali o hloupostech, které ztropili během svých životů. Každý někdy udělal chybu.

První zareagoval Jason:

„Můžeš být klidná, miláčku, ne," řekl co možná nejpřesvědčivěji. „Ale na objasňování už není kdy."

Vzápětí se to skutečně stalo. Začal účinkovat myšlenkový příkaz.

Svět živočichů a rostlinstva Pyrru se probudil a zeširoka roztáhl ústa, stejně jako člověk, kterého právě probudili a kterému se nechce vůbec nic dělat, protože snil krásný sen, ale je donucen vstát a probral se. Z každého „nedospaného" tvora se vyřinula zloba, jakou si nikdo dříve nedokázal představit.

Na planetě nezůstalo jediné tiché místo. Šípokřídlatci i rohonosové, kopytnatí plazi i spárovití jestřábi, měděnozubí kajmani i šavlochvostové se vrhli na vše živé i neživé v strašlivém úderu bezhlavé zuřivosti jako v předsmrtné agónii. Flibustýři hynuli po desítkách i po stovkách, většinou ani nestačili tasit zbraně.

I tady na dně moře se šestinozí hlavonožci, lanmary a všechna ta slepá zmijovitá havěť bleskurychle probrali a začali s nevídanou zuřivostí útočit na Berana.

Zpočátku bylo nutné stoupat potají, protože světlo bez oněch kymácejících se stébel u stěn jakoby pohaslo. Za prvé si Jason ještě příliš nedůvěřoval, že může vydávat příkazy pyrranským tvorům z libovolného místa. Právě proto bylo možná lepší, že jsou zde, přímo v Epicentru. A za druhé...

Právě v tu chvíli se před nimi v podmořském soumraku rozevřelo velice černé, snad tmavší než noc, okno. Bylo obrovské jako nikdy předtím a už v následující sekundě Jason pocítil, že se proslulý „Zářící šrouborožec" do toho otvoru neovladatelně řítí. Beran nyní všechny Jasonovy myšlenkové příkazy odmítal. Měkce, ale neústupně. Bylo marné se vzpírat, aspoň na fyziologické úrovni určitě. Hvězdoletu nyní zřejmě diktovaly pravidla hry fyzikální zákony vesmíru. Jeho pomalé vtahování, vsávání do černi rvanavru bylo nevyhnutelné stejně jako rotace hvězd i galaxií.

Za sekundu ukazovaly vnější senzory, že venku není voda, nýbrž vzduch, a to velice kvalitní, vhodný k dýchání. Cvakl uzávěr vnitřních dveří, potom vnějších a pak ucítili vůni moře, kvetoucích ovocných stromů a sluncem rozpáleného písku. Kerk vyskočil z lodi jako první, jako vždy připraven na všechny nečekané eventuality, a za ním se bleskurychle vrhla Meta a... zjistili, že není na koho střílet. Nikdo příchozí neočekával - ani nepřátelé, ani přátelé. Meta však svět, do něhož je to nyní vyhodilo, poznala.

„Vždyť to je Iolkos," řekla.

Skutečně, byl to on.

„To je ta planeta, kde ses měl ve skutečnosti narodit?" upřesňoval si pro všechny případy situaci Kerk.

Dlouhá pouť Arga po světech ve středu Galaxie v něm zřejmě zanechala nesmazatelné dojmy, šedovlasý pyrranský vůdce si totiž jinak většinou jména místních planet pletl.

„Je," přisvědčil Jason. „Jen nevěřím, že musíme být nyní právě zde. Beran nás zřejmě chtěl zachránit před nějakým velkým nebezpečím. Alespoň takhle si vysvětluji tu havarijní evakuaci."

„Domnívám se," namítl Archie, „že utekl, zachraňoval si svoji zlatou kůži. Na nás nejspíš kašlal. Ohlédněte se."

Všichni se ohlédli. Nezvykle široký otvor rvanavru se jim tetelil přímo před očima.

„Nu což," shrnula to Meta za všechny. „Jestli se chceme vrátit domů teď, a ne až za rok, musíme se prostě ponořit tudy.

Nemáme se tu s kým o tom poradit."

„A co s Beranem?" rozčarovaně protáhl Jason. „Opět zůstaneme bez něho!"

„Tak zůstaneme," rozsoudil to Archie. „Zřejmě ho tu někdo potřebuje víc. Lehčí bude přiletět z Pyrru na Iolkos než letět odsud, a to ještě s pomocí špatně fungujícího létacího přístroje. Jiná varianta není: teď už to vidíte prostým okem, do tohoto okna se náš „Šrouborožec" prostě nevejde."

„Souhlasím," pronesl Jason zamyšleně. „Jen letět sem za ním bude úplně nesmyslné. Věřím, že se za pár hodin Beran ještě někde objeví."

„Když se ukáže, najdeme ho. Nebuď smutný, Jasone," utěšoval ho Archie. „Cítím, že tahle hračka nějak patří k tobě..."

„Poslyšte, o čem to tu pořád melete?!" zařval Kerk, který dlouho mlčel, ale nakonec to nevydržel.

„Raději si vzpomeňte a důkladně představte, kam se teď dostaneme. Už nebudeme mít neproniknutelnou slupku té vaší unikátní lodi."

„Copak?" podivil se Jason. „Navrhuješ, abychom zůstali tady?"

„Já?!" zařval Kerk ještě silněji. „Máme skafandry vyšší ochrany. Nezapomeňte si zavřít průzory, vy užvanění vědátoři. Meta si poradí sama, ale vás aby jeden pořád hlídal. U nás příměří skončilo. Připravte se na boj, filozofové!"

Málem Jasona i Archieho vhodil do vertikálního černého otvoru s chvějícími se okraji, jehož průměr byl nyní sotva jeden metr.

19

O boj skutečně nepřišli. Museli pálit napravo nalevo. V jeskyni, v koridoru, dokud se neprobojovali na hladinu - ke vzduchu, ke slunci, ke svým. Jason však absolutně zřetelně cítil, že je nějaká neznámá síla postrkuje kupředu. Zvláštní: nepokouší se je zabít, takticky s nimi manévruje, odtrhává od sebe, obětuje jen jednotlivé malé organismy typu lanmarů a urchinoidů a promíjí lidem jejich nesmyslné zabíjení.

První se na hladině vynořil Kerk, zpozoroval, že pirátský dělový člun jako předtím visí na stejném místě nad mořem, a rozkázal ostatním, aby se tiše dostali na palubu jeho výsadkového člunu.

Setkali se tam se Stanem, který jim slavnostně sdělil, že na čas uspané pyrranské organismy (čímž uspaly bdělost nepřátel) náhle zaútočily jako zběsilé, projevily divy nespoutané zloby, zničily na planetě všechny flibustýry do posledního muže, do posledního kosmického člunu, do poslední bojové jednotky, jako by neměli žádnou techniku. Vzlétnout ani utéct se nikomu nepodařilo.

„Bylo to nádherné," vyprávěl Stan. „My jsme se už mezitím chystali na boj s útočníky. Ale zvířata nás předešla. Tehdy jsme se rozhodli, že se do jejich boje míchat nebudeme. Přikázal to Rhes a Brucco ho podpořil. V historicky nejkratší bleskurychlé poradě se Pyrrané jednomyslně rozhodli, že se nezúčastní. Promiň, Kerku. Všichni lidé chtějí žít. Dokonce i obyvatelé planety smrti. Je nám velice líto těch čtyř padlých, včetně Cliffa, ale pomstít je za cenu ztráty dalších životů by bylo hloupé. Zvlášť teď, když místo nás bojují naši odvěcí nepřátelé, mutanti a obludy."

Kerk nevěděl, co na to odpovědět. Byl otřesen takovým prohlášením z úst Stana, který byl nejen vědec, ale i opravdový obyvatel města, „kšeftař", jak by řekli dříve

obyvatelé džunglí. Vychován v duchu dávných tradic, byl vždy považován za jednoho z nejzapálenějších zastánců války do vítězného konce. Jak bylo vidět, na Pyrru se hodně změnilo. A změny pokračují. Kerk pokrčil rameny a tak nějak bezmocně pohlédl na ty, kdo se s ním zúčastnili nejpodivnější bojové operace v jeho životě.

„Kam teď poletíme?" zeptal se Jason a obrátil se k němu jakožto nejstaršímu z přítomných.

Jenže Kerk se ještě nestačil rozhodnout, a tak za něho odpověděl Stan:

„Myslím, že do Otevřeného města."

„Ba ne," namítl Jason rozhodně. „Nejprve si chci promluvit s Morganem. Houpá se tady, dva kroky od nás."

Ukázalo se však, že dělový člun už dávno funguje jen v automatickém režimu. Generátory gravitačního pole bezstarostně polykaly velmi drahou energii takzvaných bezodpadových akumulátorů, které během své činnosti zároveň vyráběly dýchatelnou dusíkokyslíkovou směs. Co se týkalo osádky válečné lodě, kromě šesti těl flibustýrů nic jiného nenašli. Nešťastníci zahynuli kousnutím jedovatého hmyzu, který se dostal na palubu člunu skrze špatně uzavřený vstup. Zda se to stalo v důsledku nedbalosti nebo nešťastnou náhodou, se nepodařilo objasnit. Očividné bylo jen to, že se Henrymu Morganovi podařilo v té době dělový člun opustit.

Jason a Meta však chtěli vidět právě Morgana, a tak jejich další cesta směřovala na orbitu, kde kolem jejich rodné planety obíhal křižník „Conquistador", který už víceméně považovali za vlastní. Alespoň Stan se to domníval. Jason to nepopíral a Meta rovněž. Tehdy je Archie požádal, aby ho vzali s sebou. Pro Juktisánce bylo nové poznání vždy důležitější než vlastní bezpečnost. Někdy se Jasonovi zdálo, že je pro ukojení badatelské vášně ochoten nejíst, nepít, a dokonce snad ani nedýchat. Bylo by hřích takového člověka nevzít, zvlášť když Archie rozumně poznamenal:

„Vždyť se o to letět s vámi nikdo nepere, ne?"

Skutečně o to nikdo nebojoval, a tak se rozhodli, že se na

cestu vydají pirátským dělovým člunem. Vlastním transportérem by to mohlo být nebezpečné. Bůh ví, co by mohlo napadnout osádku „Conquistadora" při pohledu na pyrranskou loď. I když Stan věřil, že flibustýři zcela kapitulovali a prostor okolo planety plně ovládají policejní hlídkové čluny.

Vstup jim otevřel Howard, který se už na Jamajce k Jasonovi choval skoro jako k vlastnímu bratrovi. To bylo štěstí.

„Tony, řekni mi upřímně," řekl důvěrně Jason a objal ho kolem širokých plecí, „jsi jako předešle ochoten hrát se mnou proti Morganovi?"

„To už není nutné," vysvětlil mu Howard.

„Jen nechej být, brachu!" usmál se Jason. „Dokud Morgan žije, je nebezpečný. Co se tu u vás vlastně stalo?"

„Ty to nevíš?" podivil se Howard jeho nevědomosti. „Křižník je prakticky obsazen speciálním sborem, ve všech hlavních uzlech trčí jeho agenti."

„Chápu," řekl Jason. „Můžeš mi ale zaručit, že odsud ani jeden flibustýr neuteče a loď se nepohne z orbity, pokud se na tom s tebou nedohodneme?"

Howard se hluboce zamyslel, zřejmě si promýšlel svoje možnosti. Pak se důstojně zeptal:

„A co z toho budu mít?"

„Pak se uvidí. Teď ti mohu minimálně zaručit ochranu života," prohlásil Jason.

„Ale život mi už zaručil speciální sbor," zamumlal si Howard pod nos.

„Cože, cože?" dělal Jason, že neslyšel. „Vidíš tady ty lidi se mnou? Když tě budou chtít zabít, žádný speciální sbor jim v tom nezabrání. Protože to jsou Pyrrané."

„Ale nestraš, prosím tě!" usmál se poněkud nuceně Howard. „Speciální sbor jsou opravdu zvláštní síly a tvoji přátelé jsou jen lidé..."

„Copak jsi ještě nepochopil, že Pyrrané nejsou jen tak obyčejní lidé?" Jason vzal Metu za ruku a přistoupil s ní k Howardovi. „Morgan mi tvrdil, že dvě oči jsou pro piráta luxus. Teď mám pocit, že pro tebe je i to jedno příliš. Meto, připomeň

mu, jak to bylo..."

„Není třeba," změnil rychle Howard tón, „souhlasím. Zařídím, že se odsud žádný člověk bez mého vědomí nedostane. Zablokovat loď není těžké. Mám tu totiž velké pravomoci. Věř mi, Jasone, budu spolupracovat jen s vámi."

„Zkusím ti věřit, Tony. Ale jestli mne podvedeš... pokud tě tu nenajdu, přivezu tě umřít sem, na Pyrrus. Nevěřil bys, kolik a jakých možností tu smrt má!"

„Pochopil jsem vše, příteli," řekl Howard jednoduše a Jason se náhle málem polekal, že pocítil záchvěv něčeho podobného sympatiím k matkovrahovi a zloději. „Pochopil jsem všechno. Běžte teď do velkého sálu. Morgan je tam. Čekáme společně na Bervika. Měl by tu být každou chvíli. Nejvyšší rada ho zplnomocnila rozhodnout o našem osudu."

„O vašem osudu," považoval za nutné zdůraznit Jason. „O našem si rozhodujeme sami."

Snad Howard, možná že i Bervik poučili ochranu lodi o zvláštním přístupu k Pyrranům. Nikdo je nezastavoval, takže bez problémů došli do velkého sálu, kde v té chvíli skutečně byl Morgan.

Na panoramatické obrazovce se teď třpytily hvězdy nočního pyrranského nebe, jejich lesk tlumila blízkým chladným svitem dvojice velkých měsíců - Samase a Bessose. Ex-kapitán, jak si ho pro sebe nazval Jason, stál zády ke dveřím a buď obdivoval kosmický prostor, nebo přemýšlel, kam poletí dál. Celým vzezřením dával najevo, že docela ztratil zájem o to, co se děje na planetě.

Když Morgan zaslechl kroky, otočil se a přelétl je klidným pohledem, který jako by říkal: „Prohrál jsem. Copak se to nestává? Hlavně že jsem naživu. Poletím si hledat štěstí jinde."

Jasonovi prolétlo hlavou: „Je nějak divně klidný. Jako by nechápal, co ho očekává. Nebo naopak chápe velice dobře a ví víc než já."

Morgan k nim udělal tři kroky, zastavil se a promluvil:

„Podvedl jsi mě, Mucharibe. Proč?"

„Odpovím ti," řekl důstojně Jason, obrátil se k Pyrranům a požádal je: „Nechte nás o samotě. Není se tu čeho bát, náš rozhovor je víceméně soukromý."

Kerk pokrčil rameny: dělej, jak uznáš za vhodné. Meta otálela nejdéle a Jason nakonec svolil, aby zůstala. Jaké by před ní měl mít tajnosti?

„Jsem hráč, Henry," začal Jason efektně. „Měl jsi na to pamatovat. Ano, změnil jsem naši válku ve velkolepou show. No a co? Co je na tom špatného? Každý vydělává peníze, jak umí. Existuje mnoho zajímavých způsobů, jak to udělat. Jsem proti vyděračství a pirátství. Nemám rád vraždění nevinných lidí. Ty to považuješ za normální, Henry. Proto jsem tě přinutil hrát tvoji hru podle svých pravidel. Nehrál jsi v tom hlavní roli, ale to už se stává. Promiň. Pokud považuješ za normální zabíjet a vydělávat na tom peníze, vydělávej je na smrti vlastních lidí, ne mých. U ďasa, proč jsi jako já nehrál v galaktické loterii? Ach tak! Zapomněl jsem ti o ní včas říct? Ještě jednou promiň. Stačilo jen poslouchat rádio. Transgalaktické zpravodajství. Slyšels o něm?"

„Přestaň šaškovat, Jasone." Morgan už začínal zuřit, ale snažil se ovládat. „Raději mi prozraď, jestli tam, v té jeskyni, byla opravdu nesmrtelnost? Bylo tam vůbec něco? Nebo jsi mě napálil jako nejposlednějšího prosťáčka?"

„Ne, Henry. Nikdy jsem tě nepovažoval za hlupáka. V té jeskyni... bylo a je skutečně něco takového, co si ani přes všechny své znalosti nedokážeš představit. Je tam soustředěna mentální energie, která je schopna ochromit dokonce i Berana. V určitých časových údobích se tam otvírá hyperprostorový průchod. To je cesta k moci a nesmrtelnosti. Jenže vy flibustýři jste tak otupělí zlostí, že jste se odnaučili mluvit a poslouchat. Nemůžete najít pochopení ani u lidí, ani u jiného rozumu. Tvůj starý spolubojovník Misson - jen si pomysli! - se snažil polapit rvanavr, pokoušel se udělat z hyperprůchodu svůj majetek. To bylo nesmyslné. Ty bys udělal to samé, Henry. Proto se nikdy nestaneš nesmrtelným..."

Morgan ještě poslouchal, ale jeho trpělivost byla zřejmě

vyčerpána. Stačí ještě okamžik a šavle, kterou navigátor nikdy neodkládal, vylétne z pochvy.

Jenže tehdy, jako už nejednou, se ozvala svěží melodie místního spojení a něžný hlas Madame Chin interkomem ohlásil, že Revered Bervik osobně dorazil na koráb a přeje si, aby se do deseti minut všichni shromáždili ve velkém sále. Ve stejném okamžiku se vynořily z podlahy skryté židle pro účastníky shromáždění, pak se rozevřelo několik dveří z různých stran současně a místnost zaplnila hlučná skupina zpravodajů, kteří začali ihned instalovat svoji techniku, stavět světla a zkoušet zvuk. Zřejmě se tu nechystalo obyčejné shromáždění nebo zasedání, ale řádná tisková konference s přímým přenosem do všech galaktických kanálů.

* * *

„Flibustýři s planetou smrti prohráli!" pronesl Bervik, zahajující toto podivné zasedání zvučným prohlášením pro tisk, jakoby vyjadřujícím všeobecný názor Galaxie na proběhlé události. „V souvislosti s tím mi dovolte, abych na zvláštním zasedání nejvyšší rady Ligy světů přivítal pana Kerka Pyrra, o osudu pana Henryho Morgana rozhodneme na konci setkání. Abych předešel některým dotazům, oznamuji, že díky rozmístění dokonale vybavené flotily Ligy světů je plně pod kontrolou situace jak v tomto sektoru, tak i na planetách Jamajka a Cassylia.

Hra je skončena, všechny sázky v galaktické loterii byly oficiálně uznány a každý výherce neprodleně obdrží výhru. Dohlíží na to speciálně vytvořená komise a jménem Ligy světů vám zaručuji, že nepřipustíme žádné porušení zákona.

Problémy Pyrru zůstávají na žádost místního vedení v kompetenci jeho obyvatel, nikdo nemá právo se do nich vměšovat bez souhlasu pana Kerka. Poněkud jiná situace je na planetě Jamajka, ale o té, z řady vážných důvodů, budu hovořit až na konci svého vystoupení. Nyní se, prosím, ptejte."

„„Zrcadlo vesmíru"," představil se první zpravodaj. „Můžete

nám říct, co se stalo na Cassylii?"

„Vcelku nic zvláštního. Roger Waine, ovládající místní Národní banku, věřil ve vítězství flibustýrů. Tento názor s ním sdílelo ještě dalších tři sta milionů hráčů, tedy absolutní většina v Galaxii. Zřejmě proto vsadil do hry prakticky celý kapitál banky a také peníze ještě několika silných finančních skupin Cassylie. Takto si chtěl zajistit maximální výhru. Nečekaný průběh války je dnes všeobecně znám. Roger Waine je zničen. To však nemá vliv na dobrou pověst Cassylie.

„Agentura „PAN". Jaké jsou pocity vítěze? Tedy, co se stalo s flórou a faunou Pyrru?"

„O odpověď na tuto otázku požádám zde přítomného Archibalda Stovera."

Archie vystoupil do popředí a jako známý herec nebo sportovec pokynul přítomným rukou:

„Pokusím se být stručný. Shrnu vám jen závěry, které jsme byli doposud schopni udělat. Existuje názor, že takzvané Epicentrum skutečně ovládá chování biosféry Pyrru. Zatím si ho nedokážeme dokonale podřídit, ale již jsme v tomto směru učinili důležité kroky. Postupně se propracováváme k chápání principů regulování biologické aktivity. Její snížení na nulu a následné strmé vzedmutí mělo na pyrranské organismy vliv. V současné době je příroda planety neobyčejně blízko k ideální rovnováze, proto nepředstavuje pro člověka závažnou hrozbu. Je ale předčasné hovořit o tom, jak dlouho tento stav bude trvat. Ještě jsme tento svět neporazili. Zato o něm víme daleko více než před začátkem této strašlivé války."

„Obdivuhodný talent," pomyslel si Jason, „tolik toho namluvil, a přitom vlastně nic neřekl."

„Agentura „MIA". Můžeme říci, že jsme se stali svědky skutečné meziplanetární války. Jaké jsou její praktické důsledky v čistě materiálním vyjádření?"

„Tak za prvé, podle platných galaktických zákonů propadají ve prospěch Pyrru všechny nepoškozené lodě flibustýrské flotily, včetně bitevního křižníku „Conquistador", křižníku Brigita

a bitevníku Aligátor. To je možné považovat za velmi slušnou kontribuci. A za druhé..." Bervik se náhle odmlčel. „Myslím, že stačí ten první bod. Druhý posoudíme s pány Jasonem a Kerkem na pracovní schůzce."

Jason nahlas nic neřekl. Tušil, že jde o Jamajku, a chápal, že se kvůli ní s Bervikem namluví ještě hodně.

„Sdružení „Věčné časy". Jaký vztah má k celé této historii společnost „Zunbar Medical Trade"?"

„Prakticky žádný. Kvůli flibustýrům nynější hlava společnosti, Ronald Sane, silně strádal. Proto se rozhodl podílet se na jejich zničení aspoň svým nemalým majetkem. Také si zahrál v galaktické loterii."

„Nádherný eufemismus, pane Berviku!" už to nevydržel Jason. „Silně strádal! Ve skutečnosti, páni zpravodajové, pokud to nevíte nebo si nepamatujete: flibustýři mu povraždili celou rodinu. Přeji si, abyste slyšeli úplně všechno."

„Agentura „Barnardova hvězda"," zvedla se rychle pohledná dívka uprostřed sálu. „Tato otázka zajímá všechny. Kdo z flibustýrů předstoupí před soud? Jmenovitě kdo, kde a kdy?"

„To je ožehavá otázka," prohlásil Bervik. „Velmi dobře víte, jak špatně momentálně funguje meziplanetární právo. Galaktické zákony nejsou sjednocené a neexistují mechanismy, které by umožnily nezávislé rozhodování soudů vně a uvnitř hranic jednotlivých planet. Co se týká konkrétně flibustýrů, podle našich zásad, všichni ti, kteří se bezprostředně podíleli na vraždách a loupežích, zahynuli zde, na Pyrru. Velitelé flotily, kteří přežili, mají zvláštní statut a soud s nimi se musí řešit komplexně společně s dalšími problémy planety Jamajka. Tedy ne tady."

„Šikovně z toho vyklouzl, prevít!" pomyslel si Jason. „Co se dá dělat. Vážně si pohovoříme později."

Přestalo ho zajímat poslouchat, proč kosmická flotila Ligy světů nezasáhla už dříve, není-li čas všeobecně zakázat hazardní hry a jak se staví galaktické mocnosti k divokému právu na planetě Radom... Bylo zbytečné čekat na pravdivé odpovědi, a když ještě zaslechl, že síly speciálního sboru

přejmenovali kvůli zpravodajům na speciální oddíl kosmické flotily Ligy, udělalo se mu málem zle.

Jason už jen čekal, kdy se ozve něco o osudu Jamajky a jejího vůdce.

Když nakonec Revered Bervik usoudil, že již dostatečně připravil publikum pro závěrečnou zprávu, prohlásil:

„O Jamajce rozhodla nejvyšší rada takto. Bude sestavena zvláštní komise. Každoročně bude na planetu vyslána skupina pozorovatelů. Zruší se flibustýrské zákony a nahradí se normálními pravidly soužití, jaké platí na vysoce rozvinutých světech. Zbytky jamajské válečné flotily budou rozpuštěny. Rada zřizuje nejvyšší planetární funkci, podřízenou přímo předsedovi komise u Ligy světů, která se nazývá guvernér, a doporučuje do této funkce pana Henryho Morgana. Projevil se jako nadaný vůdce a je ze všech nejlépe seznámen se specifiky Jamajky. Přikazujeme mu, aby potrestal viníky všech loupeží, náletů a nesmyslných vražd. V takových případech bude snadné vynutit zákon v rámci jedné planety..."

Zpravodajové se paradoxnosti přijatého řešení nijak zvlášť nedivili, přijali je jako nutné zlo - jsou přece zpravodajové.

Jason si o tom pomyslel své. Morgan se ještě stále nachází na oběžné dráze jeho planety, a jak bylo řečeno, křižník „Conquistador" ode dneška náleží Pyrru.

Významně pohlédl na Metu, odpověděla mu dlouhým chápavým pohledem.

Napřed odešli zpravodajové. Potom zbylé publikum. Flibustýry spořádaně odvedl Davis, jeden z mála kapitánů, kteří přežili pyrranský „mlýnek na maso". Archie spolu se Stanem se odešli seznámit s unikátní technologií „Conquistadora", třeba s ním bude jednou létat. Pak se objevil Howard, něco tiše zašeptal a všichni agenti speciálního sboru, oblečení v uniformách kosmické flotily, stojící podél stěn, se ihned vzdálili.

Jen Bervikovi se nějak nechtělo odejít. Pln pocitu vlastní důležitosti očekával, co na to řekne Jason. Jako by chtěl

udělat čáru za vším, co se stalo, a připojit vlastnoruční podpis. Jason to všechno měl zřejmě zaevidovat na útržku papíru. Bervik na Pyrrany zřejmě úplně zapomněl, opominul jejich osobitý pohled na svět a lehkomyslně ze součtů vyškrtl složitý komplex vztahů, které vznikly mezi Jasonem a Morganem.

„Pane Berviku," obrátil se naň hrdina dne, „mohu vás požádat, abyste nás s Henry Morganem nechal o samotě? Nakupilo se mnoho, o čem bychom si chtěli promluvit, v nepřítomnosti tisku a oficiálních mocností."

Bervik se zamračil, na pět sekund se odmlčel kvůli zdání vážnosti a rozvážně pronesl:

„Dobrá, Jasone. Jen bych prosil bez nějakých hloupostí."

„Copak jste ještě nepochopil, Berviku, že hlouposti nejsou můj styl?"

Ačkoli takovou odpověď zjevně neočekával, Bervik se pousmál, odešel ze sálu a při chůzi ještě prohodil:

„Ještě si s vámi promluvíme."

Jason mlčky přikývl.

Morgan usedl na roh stolu, za nímž ještě před chvíli předsedal Bervik - sedal si zvolna, jako vítěz. Jason, Meta a Kerk stáli proti němu v opuštěném sále na hladké lesknoucí se podlaze. Dost těžko se dalo představit, že tu ještě před pár minutami všude stály židle. Váhající Howard se rozpačitě tyčil opodál. Očividně čekal, že ho také někdo pošle pryč. Všichni však mlčeli.

Nakonec ticho porušil Kerk.

„Jasone," řekl, jako by přítomnost flibustýrů vůbec nevnímal. „Všechno, co se tu říkalo, je pravda?"

„Co říkáš?" zareagoval nepřítomně Jason, ale už v následující sekundě měl jasno, jako by se probudil.

Pro něho to bylo dávno prošlé téma, Kerk však až teprve nyní plně pochopil hloubku hanby, do které uvrhli jeho hrdou planetu. Bez ohledu na jejich názor donutili Pyrrany účinkovat v grandiózní galaktické show pro nudící se povaleče. To je přece nemožné! Ani v noční můře by se mu něco takového nemohlo zdát!

„Oni na nás opravdu sázeli jako na dostihové koně nebo bojové kohouty?" zeptal se Kerk přiškrceným hlasem. „Je to pravda, Jasone?"

„Je," pronesl tázaný a téměř přitom nepohnul rty.

„To všechno sis vymyslel ty?"

„Ano, Kerku!" Jasonův hlas začal nabývat na naléhavosti. „Vymyslel jsem to pro naše společné blaho. Proti lsti a darebáctví většinou pomáhají ještě větší lsti a darebáctví."

Jason už dlouho neviděl Kerka v takovém stavu. Zdálo se, že pyrranský vůdce ztratil dar řeči, jen pistole mu pořád vskakovala do dlaně, a šedovlasý obr ji úporně cpal zpět do pouzdra.

„Meto!" vydechl nakonec. „Proč jsem toho jinoplanetníka nezabil už před lety?"

„Vzpamatuj se, Kerku! Všichni jsme tehdy byli jiní. Úplně jiní. Dnes už našince nezabíjíme. Z Jasona se stal skutečný Pyrran. Odpusť mu. Skutečně chtěl jen to nejlepší. Za všechno mohou flibustýři..."

„Nejenže jsem chtěl to nejlepší!" rozčílil se Jason, kterého už přestalo bavit mlčení v tak dvojsmyslné situaci. „Já jsem to skutečně udělal. Pochopte, udělal! Zvítězili jsme."

„Proč je tedy ještě naživu tenhle?" otázal se Kerk sveřepě a ukázal prstem na Morgana, jako by si ho všiml teprve nyní.

Jason prozkoumal zlostný vzhled pyrranského veterána a pochopil, že nebezpečí pominulo.

„Ptám se, proč ještě žije?" zadrhl rozčilením Kerk.

„Protože už je takový," klidně nepříteli přidal Jason. „Utekl nám, když jsme rozbili Hvězdnou hordu. A teď doufá, že uteče zase. Je prostě takový. Je připraven vydělávat peníze na čemkoli. Kdyby se včas dověděl o galaktické loterii, bez mrknutí oka by si vsadil. Samozřejmě na piráty. A prohrál by. Jen se na něho podívej, Kerku! Myslím, že se tohle polozvíře, tento poločlověk opět považuje za vítěze. Guvernérské křeslo, to je jasné povýšení ve srovnání s postavením pohlavára lupičské bandy."

„Ne," řekl tiše, ale tvrdě Kerk, „nebude guvernérem. Prostě

ho zabiju."

Jason nestačil zareagovat, když se nečekaně ozval Morgan:

„Jenže ty to nedovolíš, Jasone! To je nespravedlivé!"

„Co žes to řekl, Henry? Nespravedlivé? Ty znáš takové slovo? Možná dokonce ještě umíš odlišit lež od pravdy? A dobro od zla? Zajímavé, že jsem si u tebe dříve nevšiml takových vlastností. Zato sis cenil mnohé jiné: surovost, podlost, věrolomnost, lásku k vyděračství... Pamatuješ, jak jsi chtěl dát Dolly svým opilým kamarádům na hraní? Udělal bys to, kdyby nebylo Starého Suse. A jak jsi nás zajal na Darchanu? Kolik nevinných lidí jsi zahubil na Cassylii i v kosmu, když jsi potkával obyčejné lodě?"

Jason se rozohňoval stále víc, útočil na Morgana, jako by chtěl předběhnout Kerka a vlastnoručně zabít nenáviděného nepřítele. S každou větou se k pirátovi blížil víc a víc, nyní stál tři kroky od něj.

„Takové jako ty nepočítám mezi lidi," řekl Jason. „Jsi horší než jedovatý hmyz. Štítil bych se zabít tě vlastníma rukama. Ale je to nutné."

„Jenže napřed zemřeš ty," zasípal Morgan a s neuvěřitelnou rychlostí tasil šavli.

Stál tak blízko, že výhrůžka byla velice opodstatněná.

Ale ani tak neměl příliš mnoho šancí. Snad navigátor počítal s Howardovou podporou. Ano, počítal s ní. A ejhle. Tony se ještě ani nepohnul z místa a Metina pistole už zírala Morganovi přímo do obličeje.

„Nestřílej!" vykřikl Kerk. „Nebylo by to čestné. Nemá střelnou zbraň."

Howard to okamžitě pochopil, hodil Kerkovi svoji šavli a Jason s Metou uskočili do stran.

„Ukaž, jestli si troufáš rozsekávat na kousky jen ženy a děti," řekl Kerk. „Dokaž to!"

Morgan se zřejmě rozhodl, že zemře důstojně. Zuřivě se bránil a ukázal se silnějším, než by se dalo očekávat. Jenže méně než Kerk - takový člověk se prostě ještě v Galaxii nenarodil. Pravda, během šermu se některé flibustýrovy

přednosti projevily. Kerk jen taktak dvakrát uhnul jeho bleskurychlé šavli a skrze rozseknutou kombinézu šedovlasého obra začala z plece prýštit krev. Jenže to jako by ještě dodalo Pyrranovi na zuřivosti a síle úderů. Nakonec nastal okamžik, kdy se Kerkovi podařilo prohlédnout Morganovu léčku a vyrazil mu šavli, přičemž mu se zapraštěním polámal prsty.

„Tak, to je všechno," zachraptěl Pyrran a zvedl čepel nad hlavu.

V téže chvíli se pod klenbou sálu rozlehl zvonivý ženský hlas.

„Ne, není! Zbraně na podlahu! Ruce na stěny! Nehýbat se!"

Jasonovi se podařilo mírně pootočit hlavu a periferním viděním zahlédl Madame Chin, která se objevila ve dveřích s dvěma pistolemi v rukou a pomyslel si: „Do háje! Měli jsme je zlikvidovat všechny! Opravdoví bojovníci ví, že se má nejprve střílet, a teprve pak se starat o to, jak při tom vypadáme..."

Víc už nestihl - ani pomyslet, ani udělat - protože Madame Chin v tu chvíli z její rozkošné hlavy nezůstalo nic, zato stěny kolem dveří byly ozdobeny podivnými rudými, šedými a žlutými vzory. Meta nejspíš svoji pistoli předem nabila trhavými střelami.

„Říkala jsem, že ji zabiju!" vykřikla radostně Pyrranka.

Zkušenostmi zmoudřelý Kerk nejprve srazil Morganovi hlavu a teprve pak se ohlédl: kdo to tu střílí?

Bervika také zajímalo, odkud se nese rachot výstřelů, a tak se, obklopen celou skupinou vojáků speciálního sboru, objevil v sále, zadýchaný a vyděšený:

„Co se to tu děje?"

Jason omluvně rozpřáhl ruce:

„Guvernér Jamajky se zachoval neuctivě k dámě. Naši lidé ho za to potrestali."

Bylo to jen slovíčkaření, ale jaký v tom byl rozdíl? Jason se prostě chtěl blýsknout před váženým představitelem všech tajných služeb. A udělal to s velkým gustem.

Bervik němě přehlédl sál a rozčileně se chytil za hlavu.

„Nechápu vaše rozčilení, pane Berviku," pronesl Jason nevzrušeně. „Sám jste nám tu přece vysvětlil, že galaktická jurisdikce pracuje špatně. Ovšem, zatím nejsme v prostorách Galaxie, ale v teritoriu suverénní planety Pyrrus. A tady u nás soudy fungují dobře."

20

Jason si v novém výzkumném komplexu zřídil nejkvalitnější dálkové spojení a celý den strávil všemožnými nekonečnými hovory. V posledních „poválečných" dnech se toho stalo hodně.

Pyrrané se touto dobou již uklidnili, pokud se Pyrrané vůbec mohou „uklidnit". Metě se podařilo téměř všechny přesvědčit, že jejich největším nepřítelem byli jmenovitě Morgan a Madame Chin, nikoli Jason. Takže akt pomsty dokonaný jí a Kerkem, zachycený automatickými kamerami „Conquistadora", obyvatele planety smrti uspokojil. Meta v hloubi duše zůstávala stále Pyrrankou, ale na prvním místě u ní nestály důvody rozsudku, nýbrž nekonečná láska k Jasonovi, která se s léty stala silnější než láska k rodné planetě. Rozumově však chápala, že Jason pro Pyrrus udělal to nejlepší.

Někteří samozřejmě reptali, že pokud Jason nebude za účast v ostudné galaktické loterii rovnou zabit, má být pro všechny případy z planety vyhnán na věčné časy. Nakonec naštěstí u všech zvítězil zdravý rozum. Ohromné finanční prostředky, plynoucí na účty planety smrti v důsledku výhry a vítězství ve válce, a nové netušené možnosti v boji s místními tvory - tyto dva argumenty se i těm nejhloupějším staly dostatečnou kompenzací za utrpěné morální i materiální ztráty.

Když urovnal vztahy se svými spoluobčany, tedy Pyrrany, Jason získal možnost zabývat se svým způsobem zahraniční politikou. Měl naplánováno několik rozhovorů s dalšími planetami Galaxie.

Nejprve hned ráno, aby na to později nezapomněl, zavolal Dolly a popřál jí k patnáctým narozeninám. Dívka se pochopitelně zaradovala. Velmi dobře věděla, kolik problémů tento člověk musí řešit, a to, že si zapamatoval datum jejích

narozenin, bylo dojemné. Jason jí chtěl poslat i dárek, ale byl by raději, jak říkal, kdyby jí ho mohl předat při setkání. Pozval ji k sobě na Pyrrus, protože se v nejbližší době nikam nechystal. Pár slov také prohodil s Robsem. Chlapec se plně soustředil na studium a Jason mu popřál hodně úspěchů.

Dlouho mluvil osobně s Ronaldem Sanem - o možných společných projektech - rýsovaly se zajímavé možnosti.

Potom ne bez potíží nalezl na Cassylii Rogera Waina. Ten se v hrůze ze svého postavení pokusil ukrýt v nejtemnějším a nejtišším koutku. Nechtěl nikoho vidět ani slyšet.

„Přece jsem vás našel, sire," řekl hrdě Jason. „Nevím, proč jste za mnou slídil, ale teď už to není důležité. A protože jste mi konkrétně vy nic zlého neudělal, zachovám se jako muž činu: z peněz, které jsem získal z výhry a kontribucí, posílám na váš účet okrouhlou sumičku, dvanáct a půl miliardy kreditů. Mohl bych je poslat bankovními kanály, ale lepší bude, když je dostanete v hotovosti, tím spíš, že se Meta co nejdříve objeví na Cassylii. Velice ráda by si z vašeho kosmodromu Digo odvezla svůj oblíbený „vratký" hvězdolet Temuchin. Proč mlčíte, Waine?"

„Nevím, co bych řekl. Jsem vám velice zavázán, Jasone dinAlte."

„To nestojí za řeč. Zřejmě jste se nikdy v životě nesetkal s poctivými lidmi. Zamyslete se nad tím, Waine. Dvanáct a půl miliardy - to není špatná suma na start. Jste ještě mladý. Začněte znovu od nuly, jen si nic nezačínejte s nezákonnými obchody. Jiný by na mém místě přes vás pozdravoval známého kšeftmana Gronšika, ale já nemám zájem. Mějte se dobře, Waine!"

Mnoho času mu zabraly rozhovory s nejvyšší radou Ligy světů, s Bervikem, Bronsem, a dokonce i se samotným Inskippem.

Zatracená Jamajka vyvolala takové množství problémů, až hanba mluvit! Ale Jason si také uměl stát na svém. Jamajka nakonec spadla pod patronát Pyrru. Přibližně podle stejného vzoru jako Felicity, bez ohledu na současnou druhou úroveň

místní civilizace. Proto se jejím guvernérem musel stát Pyrran. Což byl opět problém. Kerk nikoho z planety smrti nechtěl uvolnit, i tak, říkal, mu lidé chybí. Jenže vzdát se nové planety by byl hřích. Její patronace je velká čest, a navíc výhodná v řadě směrů.

Řešení, jako už nejednou, navrhla Meta:

„Jasone, vzpomínáš si na toho magora, který mě obtěžoval?"

„No," řekl Jason, který ještě nechápal, oč jde.

„Slíbil jsi mu zachránit života. Tak jeho život využijeme s nejvyšší efektivitou. Kdo by lépe než Howard dokázal vládnout Jamajce?"

Jason se s nadšením toho nápadu chytil. Tony Howard byl reálně jediným člověkem, který měl na pirátské planetě autoritu, a současně byl schopen spolupracovat s kontrolory z Pyrru. Také byl potřísněn krví nevinných obětí, ale mívají čisté ruce všichni ti, kteří vládnou celým světům?

Nakonec všichni dospěli k názoru, že Tony Howard bude nejvhodnějším zástupcem Pyrru na Jamajce. Jmenovali ho, odeslali a dobře to dopadlo.

Z toho všeho šla hlava kolem.

Proto když na pult dálkového spojení došel psí-gram s absolutně nesrozumitelnou adresou odesílatele a v téměř neznámém nářečí, Jason se rozhodl, že pro dnešek s prací končí.

Zpráva byla částečně v jazyce hindí, částečně v něčem podobném, jenže Jason se nevzdal. Nelenil, našel v počítači příslušný slovník a rozluštil text, který stál za to:

„Náš drahý chlapče, blahopřejeme k velkým úspěchům. Děkujeme ti za pomoc. Doufáme, že se brzy setkáme. Berana na Iolku nehledej. Odvezli jsme jej odtud. Hodně zdaru. Aison. Niš-niš."

„A, moji čertovští rodiče!" pomyslel si Jason. „A co když nejsou mými rodiči? Vtipálci jedni."

Neměl však čas na další uvažování. Z ulice se ozval signál kosmického člunu a Jason si hned vzpomněl, kdo to je. To

přiletěl Archie z kosmodromu. A vůbec ne ve člunu.

„Meto!" zavolal Jason svoji milou, kterou se ještě pořád nenaučil nazývat svou manželkou.

Pracovala ve vedlejší laboratoři společně s Midi.

„Meto, pamatuješ si, jak jsem ti slíbil svatební dar? Bez toho se skutečný muž nemůže považovat za manžela. Podívej se z okna."

Podíval se jako první a usoudil, že Archie s výletním člunem přistál bezvadně, vypadalo to jako na výstavě nových experimentálních modelů.

Meta couvla a vydechla:

„„Neviditelný"! To je ten samý? Koupil jsi ho od Bervika?"

„Mýlíš se, drahá. To jen piráti nakupují od radomských obchodníků zadržené lodě. Objednal jsem nový, na zakázku. Mimochodem, tenhle je mnohem dokonalejší než ten, který patří tomu švihákovi Bervikovi."

„Miluji tě, Jasone!" vydechla Meta a políbila ho.

„To je dobře, miláčku! Já tě taky miluji! Půjdeme si s naší novou hračkou pohrát."

Vyšli skrze dvojité dveře a utíkali přes zelenou louku ke svému v paprscích slunce se lesknoucímu luxusnímu superčlunu.

Harry Harrison & Ant Skalandis
Pátá planeta smrti - Peklo pirátů

Deathworld 5: Deathworld vs. Filibusters
Překlad Zdeněk Zachodil
Obálka Jan Patrik Krásný
Grafická úprava obálky René Balický
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství **FANTOM Print**
jako svou 59. publikaci
Ostrava 2005
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 149 Kč